

בעזרת השם יתברך

דער קוואל פון אמונה

שיינע וואונדערליכע שיעורים, געזאגט געווארן דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א

אריינגוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

סדר בראשית תשע"ג לפ"ק

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוננו מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

© כל הזכויות שמורות
צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבעריטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיווק פאר די

אידישע שטוב
212-444-9169

קול

ברסלב
212-444-9191

חיווק יומי

צו באקומען די חיווק יומי

מעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

גרפיקה עיצוב ועימוד: א.י.ש. אשדוד 05276-27127

מפתח

- 1) וואס איז נייעס 1
- 2) א גליקליכער לעבן. 41
- 3) דער טיר איז אפען. 83
- 4) א מתנה פון רבי'ן. 127
- 5) א גוטע וואך. 163
- 6) דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? ! 201
- 7) א סוף צו די צרות. 247
- 8) עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן. 293
- 9) א צופרידן לעבן. 333
- 10) זיך ליב האבן. 379
- 11) קלאפ מיר נישט אראפ. 409

עס איז אמאל געקומען א איד צום הייליגן רבי נתן
זכותו גגן עלינו, און זיך אויסגערעדט פאר אים, אז ער
בעהט דעם אייבערשטן אויף רוחניות, און עס גייט אים
נישט, פֿרעגט אים רבי נתן זכרונו לברכה: גשמיות
האסטו שוין? האסט פֿרנסה ברייח? ! ענטפערט ער: גיין,
דאס אונדאי נישט! זאגט אים רבי נתן זכרונו לברכה: דו
בעט נאר אויף גשמיות, און נישט אויף רוחניות; ווייל
גשמיות שפירסטו; אז דו ביזט שולדיג חובות, און די
בעלי חובות לויפן דיך נאך וכו', און עס איז דיר זייער
שווער. אבער אויף רוחניות האלטסטו דאך נישט דערביי,
וועגן דעם זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן אויף פֿרנסה
וואס דאס דריקט דיך, ממילא וועט זיך צום סוף עפענען
דיין הארץ, און דו וועסט שוין קענען בעטן אלעס וואס
עס פעלט דיר. קומט אויס אז א מענטש דארף בעטן אויף
דעם וואס עס פעלט אים, און וואס עס דריקט אים באמת.
און אז א מענטש שפירט אז עס פעלט אים אמונה, זאל
ער דאס בעטן, דאס איז דער אמת פון הייליגן רביין.

(קונטרס: א שטארקע אמונה)

בעוהש"ת

קונטרס

וואס איז נייעם!?

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שלימ"א
אריינגוברענגען אין אינו די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער.
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת פראשית תשע"ג

געבויט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארבטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליבטוינקייט, דער הייליגער הויכער ליבט, אדונט, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליבט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געפרענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידיו מרסלב - טא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט אַ וועג פון זיך
באנייען יעדן טאג יעדע שעה און יעדע רגע. איך בין א
נייע מענטש, וואס דאס איז דער עיקר תשובה, ווי די
חז"ל זאגן ביי אדם הראשון (בראשית רבה פרשה כ"א
סימן ו'), אויף דעם פסוק (בראשית ד', כ"ב) "ועתה פן
ישלח ידו", מלמד שפתח לו הקדוש ברוך הוא פתח
של תשובה ועתה, אין ועתה אלא תשובה, שנאמר
(דברים י) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך וגו'". "ועתה"
מיינט "פון יעצט", דאס דער בורא כל עולמים האט
געעפנט פאר אדם הראשון א טיר פון תשובה, וואס
פארא טיר? "זאלסט וויסן אדם: וואס עס איז געווען
איז געווען, הייב אן פון יעצט!". וואס דאס מיינט
"ועתה - פון יעצט"; "אין ועתה אלא תשובה" "ועתה"
מיינט "תשובה". דאס הייסט, "פון יעצט אן קום
צוריק צו מיר" - זאגט דער בורא כל עולמים.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ב)

וואס איז ניייעס ? !

.א

ברוך השם מיר שטייען יעצט אין א אויסנאם
דערהויבענע נאכט, די ערשטע ליל ששי פון דעם יאר,
און אז מיר וועלן האבן די זכיה, וועלן מיר זוכה זיין
נאך דאס יאר תשע"ג, צו די גאולה שלימה וואס מיר
ווארטן שוין אזוי לאנג. אזוי ווי עס ווערט געברענגט
אין זוהר הקדוש (פרשת ויבא דף קי"ט ע"א), אויף דעם יאר.

וואס איז גייעס ? !

דער הייליגער בעל התניא זי"ע פלעגט נאכזאגן פון זיין גרויסן רבין, דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זי"ע: 'מען דארף לעבן מיט די צייט'. שפעטער האט דאס דער הייליגער בעל התניא זי"ע מסביר געווען, אז דאס מיינט: מען דארף לעבן מיט די וואכעדיגע סדרה. רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות, קריאת התורה, הלכה ו'): 'יעדן טאג נעמט חיות פון א חלק פון די פרשה, דערפאר איז די פרשה איינגעטיילט אין זיבן חלקים, ווייל יעדן טאג ציעט חיות פון זיין חלק.

חז"ל זאגן (ברכות ח ע"ב): לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור וכו', א מענטש זאל יעדע וואך מעביר סדרה זיין די פרשה פון די וואך. ווערט גע'פסק'נט אויף דעם (שולחן ערוך ארח חיים, סימן רפ"ה, סעיף ג): 'מיום ראשון ואילף חשוב עם הציבור', פון זונטאג קען מען שוין מעביר סדרה זיין די גייע סדרה. ווייל יעדער וואך ציעט זיין חיות פון די סדרה פון די וואך,

וואס איז גייעס ? !

און יעדן טאג עקסטער ציעט זיין חיות פון זיין חלק פון די פֿרשֶׁה, וועגן דעם קען מען טרעפן אין די פֿרשֶׁה פון יענעם טאג, אַלע גייעס וואס עס קומט פֿאר, און דאס איז די אידישע גייעס. און דאס איז יעדעס יאר גיי כאטשיג מיר האבן שוין זוכה געווען צו מסיים זיין גאנץ חמשה חומשי תורה, פון בראשית ביז לעיני כל ישראל, פון דעסטוועגן איז דאס יעדעס יאר פֿריש און גיי.

און אז דער אייבערשטער העלפט אז מען לערנט יעדן טאג חומש רש"י מיטן תרגום 'שנים מקרא ואחד תרגום', איז דאס א סגולה אויף אריכות ימים ושנים (ברכות שם), און נאכדערצו אז מען לערנט רש"י, איז דאס א סגולה אויף יראת שמים, אזוי ווי צדיקים האבן געזאגט: דער רמ"א זאגט (שולחן ערוך ארח חיים סימן רפ"ה סעיף ב): 'וירא שמים יוצא ידי שניהם'. קומט אויס אז אויב מען לערנט רש"י איז עס א סגולה אויף יראת

וואס איז גייעס ? !

שמים. אויף פון הייליגן בעלזער רב רבי ישכר דוב זי"ע, זאגט מען נאך, אז ער האט געזאגט: 'אין דעם טאג וואס מען לערנט חומש רש"י, וועט מען נישט זינדיגן'.

ב.

דער ענגן פון זיך באנייען שטענדיג, האבן מיר מקבל געווען פון הייליגן רבי'ן. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רמז): 'חידוש פמוני לא היה בעולם', אזא חידוש ווי איך בין איז נאך קיינמאל נישט געווען אויף דער וועלט. און איינע פון די פשטים אויף דעם איז, אז דאס גייט ארויף אויף דער נאך פון 'התחדשות', שטענדיג זיך אויפצופרישן און באנייען. דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שפד): נישט נאר א תורה איז ביי מיר גייעס, נאר אפילו א ווארט ביי מיר איז גייעס, און נישט נאר א ווארט נאר

וואס איז גייעס ? !

אפילו א אטעם איז ביי מיר גיי ממש. און ווען א מענטש זאל שפירן אזא חיות, אז א יעדע רגע באנייט ער זיך, וואלט ער קיינמאל נישט אראפגעפאלן.

דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, בשר וחלב, הלכה ד'): רעדט ארום ווי ווייט א מענטש דארף זיך שטענדיג מחדש זיין, און נישט קוקן אויף וואס עס איז געווען און אויף וואס עס גייט זיין, ווייל יעדע מינוט און יעדע רגע איז אלעס אינגאנצן גיי, ברענגט ער פונעם אר"י הקדוש (עץ חיים, היכל אדם קדמון, שער א, ענף ה, דף טו): די וואונדער פון דעם בורא פל עולמים, אז יעדע סעקונדע טוישן זיך אלע וועלטן! [אין א טאג איז דא פיר און צוואנציג שעה, אין יעדע שעה איז דא זעכציג מינוט, קומט דאס אויס טויזענט פיר הונדערט פערציג מינוט, אין יעדע מינוט איז דא זעכציג סקונדעס, קומט אויס אז אין איין טאג איז דא זעקס און אכציג טויזענט און פיר הונדערט (86,400) סקונדעס! וואס אין יעדע סעקונדע

וואס איז נייעס ? !

ווערט די גאנצע בריאה געטוישט. [און דאס איז וואס עס שטייט אין תיקוני ז'הר (תיקון כב, דף סה ע"א): 'לבושא דלביש בצפרא, לא לביש ברמשא', כפיכול די לבושים וואס דער אייבערשטער טוט אן אינדערפרי, טוט ער נישט אן ביינאכט. [כאטשיג עס איז נישט שיך צו זאגן א לבוש ביים אייבערשטן, ווייל דער אייבערשטער איז דאך נישט קיין גוף, און האט נישט קיין שום דמות, און מיר האבן נישט קיין שום השגה וואס דער אייבערשטער איז, ווייל מיר זענען גשמי, און ווי קענען מיר פארשטיין רוחניות? ! נאר כדי מיר זאלן קענען האבן עפעס א ידיעה אין אלקות, באנוצן מיר זיך מיט אזעלעכע לשונות].

קומט אויס אז די גאנצע בריאה וואס מיר זעהן, וואס דאס הייסט 'עולם העשייה', די גאנצע גלאוב וואס באשטייט פון זיבן ביליאן מענטשן, מיט לענדער אן א שיעור, מיט אלע סארטן חיות, און בילי ביליארדן

וואס איז נייעס ? !

ביימער מיט בלעטער, וואס קיין איין בלעטל זעהט
נישט אויס ווי דער צווייטער, מען קען זיך נישט
פארשטעלן די גרויסקייט פונעם אייבערשטן, נאכדעם
די גראזעלעך, פון די גאנצע פדור העולם, וואס קיין
אינס זעהט נישט אויס ווי די אנדערע, וואס דאס איז
מוראדיגע 'נפלאות הבורא', און ווייטער וואס מיר
זעהן, די זון מיט די לבנה, מיט ביילי ביליאנען שטערן,
וואס דער אייבערשטער פביכול האלט חשבון, און געט
א נאמען פאר יעדן איינציגן שטערן, אזוי ווי דער פסוק
זאגט (תהלים קמז, ד): 'מונה מספר לכוכבים לכלם שמות
יקרא', און דאס איז נאר וויפיל דער מענטש קען זעהן,
און אפילו אין דעם האבן מיר נישט קיין השגה, אזוי ווי
דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רכה): אז אלעס
וואס די פארשערס זענען פארנומען צו פארשן איז נאך
קוים די אנפאנג פון די וועלטן, און אפילו ביי דעם
זענען זיי גוט צומישט, און אין קבלה ווערט דאס אלעס

וואס איז נייעס ? !

אנגערופן אין איין ווארט: 'עולם העשייה'. יעצט שטעלט זיך פאר וואס עס איז דא אין 'עולם היצירה', די אלע מלאכים וואס איז נאר דא, וואס מען קען אפילו נישט רעדן פון דעם, נאכדעם די העכערע עולמות 'עולם הבריאה' און 'עולם האצילות', וואס דאס אלעס איז נאר א לבוש פביכול פארן אין סוף. [מיר זענען קליינע מענטשעלעך, און מען איז נאר מקנא א צווייטן, און מען קריגט זיך ארום, און ווען מען זעהט אויף דער ערד א מורישקע, טראכט מען: ער איז געפער א רחמנות, אזוי קליינטשיג, זאגט שלמה המלך (משלי ו, ו): לך אל נמלה עצל, גיי צו די מורישקע, און לערן זיך פון איר. ווייל א מורישקע וועט קיינמאל נישט טשעפענען יענעמס א זאך (דברים רפה ה, ב).

ווען איך בין געווען א אינגל האב איך דאס געוואלט באטראכטן, האב איך געזעהן ווי מען גיסט אויס וויין, און א מורישקע קומט און כאפט א ווייצל, און זי

וואס איז נייעס ? !

טראגט דאס, אינמיטן רוהט זי זיך אלץ אפ, און זי לייגט אראפ די ווייץ, האט געקענט דורעכגיין אפילו הונדערט מורישקעס, און ווי נאר זיי האבן עס געגעבן א שמעק און געשפירט אז דאס ווייצל איז שוין איינעמס, האבן זיי דאס אפגעלאזט. און אינז די גרויסע בעלי שכל, און גרויסע עובדים, וכו', ווען עס קומט יענעם אפצוטוען, פֿרעגט מען נישט קיין שאלות, און שוין אפגערעדט פון נעמען יענעמס געלט, רחמנא לצלן.]

פֿירט דארט דער הייליגער רבי נתן אויס, אז פון דעם קען מען זיך ארויס לערנען דאס ענין פון התחדשות, ווי ווייט א מענטש דארף זיך מחדש זיין, כאטשיג א מינוט פֿריער האט ער געטוען וואס ער האט געטוען, איז אבער די יעצטיגע מינוט און סקונדע שוין אינגאנצן ניי, און איך בין שוין נישט דער זעלבער מענטש, אבער דאס צו באווייזן איז זייער שווער, אזוי ווי מען זעהט אז יעדער גייט ארום צופראכן און צושאסן, און עס גייט

וואס איז נייעס ? !

אזויפיל איבער, וואס דאס אלעס נעמט זיך ווייל ער שפירט זיך שוין אלט אין זיין מצב.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נ"א): אלט טאר מען נישט זיין, נישט קיין אלטער חסיד, נישט קיין אלטער צדיק, נישט קיין אלטער בעל עבירה, עס איז נישטא אזא זאך אלט; נאר שטענדיג ניי און פריש. און דאס איז דער וועג וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט.

דער הייליגער מלבי"ם זי"ע איז קודם געווען רב אין שטאט בוקארעסט, און דארטן האבן דעמאלטס געוואוינט די גרעסטע ליצים און אפיקורסים, אין עס פלעגט דעמאלטס ארויסקומען דארט צוויי צייטונגען, 'הבוקר' און 'השחר', וואס האבן געהעצט און ליצנות געמאכט פון אידישקייט, און פון די אמונה רחמנא לצלן, אבער דער הייליגער מלבי"ם איז געווען א

וואס איז נייעס ? !

שטארקע קעמפער קעגן די אלע זאכן, און האט נישט נאכגעלאזט בשום אופן, פארשטייט זיך אז מען האט אים גערודפ'ט, ווייל אז איינער וויל זיך נישט בייגן, האט מען אים פיינט, און מען רודפ'ט אים,

[אבער דער דרך האבן מיר מקבל געווען פון די צדיקים: ביי אידישקייט איז נישטא אזא זאך, ווי זיך בייגן! דער הייליגער חתם סופר זי"ע האט אונז געלערנט (שאלות ותשובות חתם סופר: ארח חיים סימן כ"ח; ק"ל; קמ"ח; אבן העזר חלק ב סימן כ"ט; ועוד): 'חדש אסור מן התורה'. מיר האבן א אויסגעטראטענעם וועג פון אונזערע טאטעס און זיידעס, און עלטער זיידעס, און אויף דעם וועג דארף מען זיך פירן, און נישט גיין אויף נייע וועגן רחמנא לצלן, און דאס איז געזאגט געווארן אויף יעדן פרט, סיי אין לבוש, סיי אין אויפירונג, און סיי ביים זינגען, און זיך נישט איינרעדן אז דורעף דעם וועט מען מקרב זיין מענטשן צום אייבערשטן,

וואס איז נייעס ? !

פארקערט, מען דארף זיין שטאלץ מיט די צוויי פיאות, און די בארד, וכו'.

דער גרויסער גאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, האט אמאל געזאגט פאר זיינע תלמידים: מען זעהט אז אין אונגארן איז געבליבן די אידישקייט, ווייל אין פּרעשבורג איז געווען דער הייליגער חתם סופר זי"ע, און ער האט געמאכט א שניט, אז מיט געמיינע מענטשן און אפיקורסים האט מען נישט צו טוען, און נישט אויפקומען מיט נייע וועגן; נישט ווייט פון 'פרעשבורג' איז דער שטאט 'פראג', וואס דארט האט מען יא אנגעהויבן מיט פשרות, איך וועל נאכגעבן אביסל און דו וועסט נאכגעבן אביסל, - האט ער אויסגעפירט - אז מען זעהט אז אין פראג איז נישט געבליבן די המשך פון אידישקייט, נאר אלטע מציבות פון הונדערטער יארן צוריק פון גדולי ישראל וואס האבן דארטן געוואוינט, אבער אין פּרעשבורג האט זיך יא געצויגן דער המשך

וואס איז נייַעס ? !

פון אידישקייט, דורעכן הייליגן חתם סופר זי"ע און זיינע תלמידים, און עד היום ווער ווייסט נישט פונעם הייליגן חתם סופר, ווייל אז מען גייט מיט תמימות, איז מען מצליח, אזוי ווי דער טבע פון א אונגארישער איד איז, אז ער גייט גראד, און דארט האט מען מצליח געווען צו מאכן דער טיילונג, אז אויב איז מען א נעעלאג, האט מען מער גארנישט צוטוען מיט אים].

אמאל האט א איד געטראפן דעם הייליגן מלבי"ם דער דעמאלטסדיגער רב פון שטאט בוקארעסט, ווי ער קומט אראפ פארטאגס פון א הויכן געביידע, בשעת זיין פנים איז אינגאנצן רויט און פארפלאמט, פּרעגט אים דער איד: וואס איז געשען? ענטפערט ער אים: קום מארגן מיט א האלבע שעה פריער, וועסט ארויף קומען מיט מיר אויבן אויף די געביידע, וועל איך דיר זאגן. דער איד ווארט אויס אויף מארגן, און פארטאגס גייט ער ארויף אויבן צוזאמען מיטן רב, און ער זעהט ווי

וואס איז נײַעס ? !

דער רב שטייט פֿאַרְגאַפֿט און קוקט ווי אַזוי די זון
קומט אַרויס און שײַנט צוביסלעך אויף, און ער הייבט
אַן צו טאַנצן און צו שפּרינגען און ער ווערט
פֿאַרפֿלאַמט, פֿרעגט אים דער איד: רבי, וואס איז
געשען?! זאגט ער אים: זעהסט נישט דעם חסד פון
באַשעפֿער, אַז די זון שײַנט אויף צוביסלעך?! ווייל אַז
די זון זאל אויפֿשײַנען אויף אײַנמאַל, וואלטן מיר אַלע
בלינד געווארן חס ושלום, און די זעלבע זאך ביינאכט,
ווען עס ווערט ווען אין אײַן מינוט פינסטער, וואלטן
מיר אַלע בלינד געווארן. און ווידער קוק איך אויף דעם
חסד ווי אַזוי דער אײַבערשטער באַנייט יעדן טאג די
גאַנצע בריאה פון דאַסניי, אַזויווי מיר זאגן ביים
דאווענען: 'ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה
בראשית'. זאל איך נישט טאַנצן און שפּרינגען פֿאַרן
אײַבערשטן?! !

וואס איז נייעס ? !

זעהט מען פון דעם ווי אזוי א הייליגער מענטש האט זיך יעדן טאג מוראדיג אויפגעפרישט און באנייט, פון דעסטוועגן האט מען אים זייער גערודפ'ט, און מען האט אים געמסר'ט, אויף אזוי ווייט אז די רעגירונג האט אים געוואלט רחמנא לצלן אומברענגען, נאר דער שר רבי משה מאנטפיורי ז"ל האט גע'פועל'ט מיט געלט ביי די רעגירונג, אז מען זאל אים נישט הרג'ענען נאר מען זאל אים ארויסווארפן פון שטאט, און ער האט זיי מסביר געווען אז ארויסווארפן איז ערגער ווי הרג'ענען, ווייל הרג'ענען האט ער נאר איינמאל צער, אבער א רב אז מען וועט אים ארויסווארפן מיט בזיונות, וועט ער שוין האבן בזיונות א גאנץ לעבן, און אזוי האט ער געראטעוועט זיין לעבן, און מען האט אזוי געטוען, מען האט אים ארויסגעווארפן פון שטאט נעבעך מיט ביזי בזיונות, ערב שבת נאכמיטאג, כדי ער זאל דארפן מחלל שבת זיין, [אזוי ווי דעם הייליגן

וואס איז נייעס ? !

בארדיטשױכער רב זי"ע האט מען אויף ארויסגעווארפן פון פינסק ערב שבת, מען האט אים אריין געזעצט אין א מיסט וואגן [אזוי ווי היינט א גארביד"ש טרא"ק], און אויב עס איז נישט געווען גענוג, איז געווען דארטן איינער פון די עשירים פון שטאט, מיטן נאמען 'זשאסעף', א גרויסער עזות פנים, קומט ער צו, מיט א חזר'ל, און רופט זיך אן: רבי, איר פארט דאך אוועק יעצט פאר שבת, דא האט איר עפעס צו עסן אויף שבת! האט זיך דער מלבי"ם אנגערופן: יעצט האסטו שוין איבערגעצויגן דעם שטריקל! עס האט נישט גענומען לאנג און א ווילדער חזיר איז ארויסגעקומען פון וואלד, און ער האט געבען פארצוקט פון אים צוויי קינדער, און זיי צוריסן אויף שטיקער און נישט איבערגעלאזט אפילו די ביינער.

און דאס געפונען מיר ביי אלע צדיקים, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין די בריוו (סוף ספר נועם אלימלך) וואס

וואס איז נייַעס ? !

דער הייליגער רבי אלעזר פון ליזענאָסק, שרייבט וואס ער האט געהערט פון זיין טאטן דער הייליגער רבי, רבי אלימלך זי"ע, איבער די מחלוקת אויפן הייליגן באַרדיטשובער רב זי"ע ווען ער איז נאך געווען רב אין זעלעכאוו, שרייבט ער: דאס איז נישט קיין נייַע זאך, אַבְרָהָם אַבִּינוּ האט מען שוין אויכעט גערודפ'ט, און מען האט געזאגט אויף אים ווען עס איז געווארן דער הונגער אין לאַנד כְּנָען, אַז דאס אַלעס קומט וועגן דעם 'מין'. שטעלט אייך פֿאַר, אַבְרָהָם אַבִּינוּ וואס ער איז געווען דער 'ראש לַמַּאֲמִינִים', ער איז געווען דער וואס האט מגלה געווען דעם אייבערשטן פֿאַר יעדן איינעם, זאגט מען נאך אויף אים, אַז ער איז גאַר אַ מִין און אַפִּיקוֹרֵס? ! בְּשַׁעַת זַי זענען די מינים און אַפִּיקוֹרֵסִים. די זעלבע זאך נאכדעם ווען אַבִּימֶלֶךְ האט זיך אַנגעטשעפּעט אין שָׂרָה וכו', האט ער נאך געהאט טענות צו אַבְרָהָם (פֿראשית כ, ט-יא): וואס האסטו געטוהן,

וואס איז נייַעס ? !

האַסט געברענגט אויף מיר אַ גרויסע זינד ! האסט מיר געזאגט 'אחותי היא', זי איז מיין שוועסטער ? ! אין די צייט וואס ער איז דער מנוול, און אברהם אבינו האט מורא געהאט אז מען זאל אים נישט הרג'ענען, ווייל ער האט געזעהן אז עס נישט דא דארט קיין יראת שמים וכו', און נאכדעם וואס דער באשעפער היט איר אפ, און ער באקומט זיין עונש, שעמט ער זיך נישט צו קומען מיט טענות, און זאגן אז אברהם אבינו איז גאר שולדיג ? ! נאר אזוי גייט דאס.

ביי אליהו הנביא געפונט מען אויף (מלכים א' יח, יז):
אחאב דער מלך ישראל האט אים געזאגט: 'די ביזט אַ עכר ישראל', דאס זעלבע געפונט מען אויף אז קרח האט זיך אויפגעשטעלט קעגן זיין אייגענעם רבין, ווייל ער האט דאך געלערנט תורה ביי משה רבינו, און דא זאגט ער: משה רבינו האט אליין אויסגעטראפן די גאנצע תורה (ירושלמי סנהדרין פרק י, הלכה א), און האט

וואס איז נייַעס ? !

טענות (במדבר טז, ג): 'ומדוע תתנשאו על קהל הוי"ה', פארן וואס משה רבינו האלט זיך גרעסער פון כלל ישראל. אין דער צייט וואס דער אייבערשטער אליינס, איז מעיד אויף משה רבינו (במדבר יב, ג): 'והאיש משה עניו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה', משה רבינו איז דער גרעסטער עניו פון די גאנצע וועלט. און ער איז ביי זיך גארנישט, דערפאר זאגן חז"ל (ירושלמי סנהדרין פרק י, הלכה א; במדבר רבה יח, ד): קרח איז געווען א מין און אן אפיקורס.

און אזוי האט מען געמאכט ליצנות פון אלע צדיקים אין יעדן דור, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש תנחומא תולדות, א): ביי אברהם אבינו, אז די ליצני הדור האבן געזאגט: 'מאבימלך נתעברה שרה', דאס איז נישט דיין קינד ס'איז פון אבימלך. וואס דאס איז דאך מורא'דיגע בושות אז מען זאל אזוי זאגן אויף א מענטש, ביז דער אייבערשטער האט געדארפט מאכן אז יצחק זאל

וואס איז נייעס ? !

אויסזעהן פונקט ווי אַבְרָהָם אָבינו. אויף ביי משה רבינו שטייט (שמות רבה נב, ב): די ליצני הדור האבן געזאגט: בן עמרם וועט דען קענען אויפשטעלן דעם משכן? ! קודם האט דאך משה רבינו א נאמען, פארוואס דארפסטו אים רופן ביים צווייטן נאמען? [אמאל האט מען גערופן דעם צווייטן נאמען אויפן טאטן, 'בן עמרם'], ווידער האט מען אים חושד געווען מיט אשת איש, אזויווי דער תרגום יונתן זאגט אויפן פסוק (במדבר טז, ד): 'ויפל על פניו', משה רבינו איז געפאלן אויף זיין פנים. פון גרויס בושה. ווייל מען האט אים חושד געווען רחמנא לצלן באשת איש, משה רבינו וואס דער אייבערשטער האט אים געזאגט (דברים ה, כח): 'ואתה פה עמד עמדי', דו שטיי דא מיט מיר. און איז געווען אינגאנצן אפגעשיידט, אויף אים זאל מען אזאנס זאגן?! און נאכדעם ביי דוד המלך, האט מען געמאכט פון אים אלע מיני ליצנות. אזויווי חז"ל זאגן (ירושלמי מסכת שקלים.

וואס איז גייעס ? !

סוף פּאַק ב): 'אין לך דור שאין בו ליצנים ואין לך דור פּלצני דוד', אין דעם דור פון דוד זענען געווען די גרעסטע ליצנים. און די זעלבע שנאה און ליצנות קומט פאר אין יעדן דור, אויף די אמת'דיגע ערליכע אידן, נאר מיט א אנדערן שלייער. מען דארף אבער וויסן אז בזיונות און ליצנות איז א ביטערער עסק, און מען דארף זייער אכטונג געבן נישט חס ושלום צו טשעפענען אדער מאכן בזיונות פאר אן ערליכן איד.

ג.

אזוויי עס הייבט זיך יעצט אן דער גייעס יאר, און מיר שטייען פּרשת בראשית, דארף מען זיך אויפרישן, און אנפאנגען פון יעצט צו לערנען יעדן טאג חומש רש"י מיטן תרגום, אנהייבן לערנען משניות און גמרא כאטש אביסל, אבער עפעס מוז מען לערנען יעדן טאג, און עס איז נישטא קיין תירוץ: 'איך קען נישט', ווייל

וואס איז נייַעס ? !

פונקט אזוי ווי מען עסט יעדן איינציגן טאג פרישטאג, מיטאג און נאכטמאל וכו', און מען לאזט זיך נישט נארן, נאר מען עסט מיט א גוטן אפעטיט, אויב אזוי פארן וואס זאל א מענטש נישט לערנען מיט אפעטיט, אביסעלע חומש, אביסל משניות, אביסל גמרא, וואס דאס איז די עסן פאר זיין נשמה? ! (עיינ לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח'; שיחות הר"ן סימן כ"ג). טענה'ט אבער א מענטש: איך פארשטיי דאך נישט וואס איך לערן?! וועגן דעם האבן מיר א דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן (שיחות הר"ן סימן ע"ו), וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז אויס, אז א מענטש דארף נישט מער ווי זאגן די הייליגע ווערטער פון די תורה אין די רייע, און זיך נישט אפשטעלן, און ממילא וועט זיך אים צום סוף עפענען זיין קאפ, און ער וועט שוין פארשטיין (עיינ שם באריכות).

ביים הייליגן רבי'ן איז דער עיקר געווען צו לערנען תורה (שיחות הר"ן סימן יז; יח; יט; כג; כח; כט; ועוד הרבה). און

וואס איז נייעס ? !

אזוי הייבט דער הייליגער רבי אן די ערשטע תורה אין זיין ספר (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן א): 'דורף די תורה ווערט נתקבל אלע תפלות און בקשות, ווייל די תורה איז ממשיך א חן אויפן מענטש' וכו'. און דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ן סימן יט): אפילו די מענטשן וואס זיי ליגן אין שאול תחתית, און זענען שוין איינגעוואוינט אין זייערע עבירות רחמנא לצלן, אויב זיי וועלן זיך מאכן א קביעות יעדן טאג צו לערנען אזויפיל און אזויפיל, וועט דער פח פון די תורה זיי ארויסנעמען פון שאול תחתית.

אבער עס איז נישט גענוג נאר סתם צו לערנען די תורה הקדושה, נאר מען דארף דאס מקיים זיין אויף! און מען דארף קוקן ביי יעדע זאך: אויב איז דאס פארבינדן מיט תורה, איז דאס קדושה, און אויב איז דאס נישט פארבינדן מיט תורה, איז דאס טומאה, און מען דארף פון דעם אנטלויפן. וועגן דעם אז מען וויל

וואס איז נייַעס ? !

זיין אַ ערליכער איד, דארף מען קודם אוועקווארפן אלע גוי'אישע מנהגים, און אלעס וואס האט אַ שייכות מיט גוי'אישקייט.

ד.

די הייליגע תורה הייבט אן די וואך מיטן פסוק:
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. חז"ל זאגן
(סנהדרין דף צא ע"ב): 'שָׁמַיִם' גייט אַרויף אויף רוחניות,
וואס דאס איז די נשמה, און 'אָרֶץ' גייט אַרויף אויף
גשמיות וואס דאס איז דער גוף, און דער זעלבער
באשעפער האט באשאפן ביידע, סיי די גוף און סיי די
נשמה. די נשמה איז אַ חלק פון באשעפער, וואס יעדער
איד האט אין זיך, נאר פארנוואס שפירט ער דאס נישט?
ווייל די גוף פארדעקט די נשמה, בפרט אז אַ מענטש
האט געזינדיגט מיט חטאות נעורים, און מיט אלע
שמוץ רחמנא לצלן, ווערט זיין נשמה מער פארדעקט.

וואס איז נייעס ? !

אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט (פקודי דף רל"ג ע"ב; פנחס דף רכ"ז ע"א): אז דער מוח פון א מענטש וואס דאס איז די נשמה, איז אזוי ווי א ניסעלע, וואס די פירי פון אינעווייניג איז ארוםגענומען מיט א שווערע הארטע שאלאכטץ (קליפה) פון דרויסן, און אז מען וויל דאס עסן דארף מען קודם גוט קלאפן אויף די הארטע שאלאכטץ ביז מען עפענט דאס אויף. די זעלבע זאך וויבאלד א מענטש איז אזוי פארגרעבט און פארשמירט, זעהט זיך נישט אן די נשמה ביי אים, און וועגן דעם איז אים זייער ביטער, און ער פאלט אריין אין אלע שלעכטע מדות; איינער פאלט אריין אין מרה שחורה און עצבות, איינער אין אלע שלעכטע תאוות, איינער מוז רעדן אסאך, און איינער אין פעס רחמנא לצלן.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ד): די פיר תאוות קומט פון די פיר יסודות וואס יעדער

וואס איז נייעס ? !

מענטש באשטייט פון דעם: 'עפר', 'מים', 'רוח', 'אש'.
די ערשטע זאך איז: 'עפר-ערד', וואס דאס איז דער
עיקר פון א מענטש, וואס פון דעם קומט אז דער
מענטש איז ביי זיך צובראכן און פויל, און ליגט אין א
דיפרעש"ן, (ע"נ לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפט). נאך דער
'ערד' קומט 'מים', וואס פון דעם קומען אלע תאוות
רחמנא לצלן, סיי 'תאוות ניאוף': א מענטש מוז קוקן
אויף יעדע אשה, און אויף אלע שמוץ, און קען זיך
נישט גענוג אנוועטיגן רחמנא לצלן, אזוי אויף 'תאוות
אכילה ושתיה': א מענטש עסט שטייענדיג,
געכאפטערהייט, און פארגעסט צו מאכן א פאר-ברכה
אדער א נאך-ברכה וכו', און אזוי אויף די תאוה פון
געלט: א מענטש איז נאר פארנומען מיט געלט, און זיין
גאנצע רעדן איז נאר פון געלט, און נאכאמאל געלט
וכו'. נאכדעם קומט 'רוח': א מענטש מוז האלטן אין
איין רעדן, און ער רעדט נעבעך לשון הרע רכילות און

וואס איז נייַעס ? !

ליצנות, אויף דעם און אויף יענעם, און אויף מענטשן וואס ער קען זיי ניטאמאל, און ווער רעדט נאך אז מען רעדט אויף אן ערליכען איד וואס האט אים געהאלפן און ארויסגענומען פון בלאטע. אויף רוח קומט 'אש': עס ברענט אין א מענטש די פעס, ער איז א אויפגערעגטער מענטש, און יעדע זאך מאכט אים נערוועז, און פירט זיך אויף מיט א רציחה צווישן מענטשן, בפרט אין שטוב.

דאס איז די פיר יסודות וואס איז דא אין יעדן מענטש, נאר מען דארף זיך אויסארבעטן, מען זאל דאס נוצן נאר פארן אייבערשטן. 'אש': מען זאל ברענען צום בורא פל עולם. 'רוח': רעדן נאר צום באשעפער. 'מים': מען זאל גלוסטן מיט א מורא דיגע גלוסטעניש צום אייבערשטן, און צו אלע מצוות, האבן א תאוה דורעך צו לערנען גאנץ תנ"ך, גאנץ ששה סדרי משנה, גאנץ תלמוד בבלי און ירושלמי, דורעכלערנען אלע

וואס איז נייַעס ? !

מדרשים, וכו'. 'עפר': זיין פויל ווען עס קומט צו טוהן
אן עבירה. און אז א איד ארבעט זיך דאס אויס, וועט
אים לייכטן די פיר אותיות פונעם שם הוי"ה ברוך הוא,
וואס דאס איז קעגן די פיר יסודות, (לקוטי מוהר"ן חלק ב'
סימן סז).

דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ט),
פרענגט דעם זוהר הקדוש (בראשית דף כ"ז ע"א), אויף דעם
פסוק (בראשית ב, טו): 'ויקה הוי"ה אלקים את האדם,
וינחהו בגן עדן', דער אייבערשטער האט גענומען אדם
הראשון און אים אריינגעלייגט אין גן עדן. פרעגט דער
זוהר הקדוש, פון וואו האט ער אים גענומען?
ענטפערט דער זוהר הקדוש: ער האט אים
ארויסגענומען פון זיינע פיר יסודות, און אים
אפגעשיידט פון די תאוות וואס קומען ארויס פון די פיר
יסודות, פדי - 'לעבדה ולשמרה', ער זאל מקיים זיין
אלע תרי"ג מצוות וכו'. קומט אויס אז דער גוף

וואס איז נייַעס ? !

פארדעקט די נשמה, אבער אז א מענטש ארבעט אויס דעם גוף, און ער ווייסט אז דער גוף איז אויכעט דער באשעפער, און ער מאכט איבער דעם גוף, אז דאס זאל אויך ווערן א כלי פאר די נשמה, אזויווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב): אויפן פסוק (ישעיה נח, ז): ומבשרך לא תתעלם, זאלסט נישט באהאלטן פון דיין גוף אלקות. דעמאלטס זעהט ער שוין אפילו פון דיין גוף דעם באשעפער, אזויווי דער פסוק זאגט (איוב יט, כו): ומבשרי אחזה אלקי, פון מיין פליישיגן קערפער זעה איך אויך דעם אייבערשטן.

וועגן דעם אז א מענטש נעמט אין זיך אריין דעם באשעפער און ער ווייסט אז וואס ער זעהט און הערט און שפירט און רעדט אלעס איז נאר דער אייבערשטער, דעמאלטס איז ער שוין נישט אין כעס, און ער רעדט שוין נישט וואס מען דארף נישט, און גלוסט שוין נישט צו שלעכטס, און ער איז שוין נישט צובראכן. און

וואס איז נייעס ? !

אפילו ער האט נאך פארשידענע צרות, ווייסט ער אז דאס קומט אים ווייל ער האט נעבעך אזויפיל געזינדיגט רחמנא לצלן, און ער נעמט דאס אן פאר פפרות עוונות, אז ער זאל מיט דעם אפקומען, אזוי ווי עס שטייט פון צדיקים (אגרא דפרקא, אות קכד): ווען עס גייט אויף א מענטש איבער עפעס א צרה, זאל ער זאגן דעם פסוק (תהלים כה, יח): ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאותי. און דעמאלטס איז מען אים מוחל אלע עוונות, ווייל ער אנערקענט אז אלעס איז פונעם אייבערשטן.

און אז מען איז זוכה צו רעדן צום אייבערשטן אויף אידיש, ווייל מען גלייבט אז דער באשעפער איז דא, און ער הערט מיך אויס יעדעס ווארט (לקוטי מוה"ר חלק א סימן ס"ב), איז דאס דאך דער גרעסטער תענוג, און מען איז ממשיך אויף זיך אלע ישועות, וועגן דעם אז א מענטש געוואוינט זיך צו צו בעטן דעם באשעפער יעדע זאך וואס ער דארף האבן, וועט ער זעהן אז ער וועט

וואס איז נייעס ? !

געהאלפן ווערן, און אפילו א מענטש זעהט אז ער האט געבעטן, און ער איז נישט געהאלפן געווארן, זאל ער נישט אויפגעבן נאר ווייטער בעטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות דף לב ע"ב): אויף דעם פסוק (תהלים כז, יד): קנה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקנה אל ה', אויב א מענטש האט מתפלל געווען, און ער זעהט אז ער נאכנישט געהאלפן געווארן, דארף ער נאכאמאל בעטן און נישט מיד ווערן. א מענטש דארף זיין אזוי שטארק ביים בעטן דעם באשעפער, אז ער זאל נישט נאכלאזן ביז ווילאנג דער אייבערשטער וועט אים דאס געבן (לקוטי מוה"ר חלק ב' סימן קב), פונקט אזוי ווי א קליין קינד וואס עקשנט זיך איין און וויינט אן אויפהער ביז מען געט אים נאך וואס ער דארף.

דער הייליגער בארדיטשויבער רב זי"ע האט איינמאל ביים דאווענען זיך אפגעשטעלט ביי די ווערטער: בורא רפואות, און דאס איבערגעזאגט איינמאל און

וואס איז נייַעס ? !

נאכאמאל, אן אן אויפֿהער, איז מען אַריין צו זיין רבי'ן דער הייליגער מגיד פון מעזריטש זי"ע, פארציילן אז זיין תלמיד איז געבליבן שטיין ביי: בורא רפואות, און קען נישט גיין ווייטער, האט זיך דער גרויסער מגיד זי"ע אנגערופן: מן הסתם האט ער צוגעזאגט פאר א איד צו פועל'ן א רפואה, און ער זעהט אז עס איז דארטן דא שווערע דינים וכו', האט דער הייליגער מגיד אויסגעפירט און געזאגט: רבוננו של עולם! דו ווייסט דאך אז מיין 'לוי יצחק' וועט דיר נישט אפלאזן, געב אים נאך. פארשטייט זיך אז דער איד איז אַוודאי געהאלפן געווארן מיט א ישועה. דאס דארף א יעדער איד וויסן, נישט אפלאזן און נישט מיד ווערן צו בעטן דעם באשעפער די ישועה וואס ער דארף.

אַבער דער סיבה פאַרוואס אַ מענטש בעט נישט דעם אייבערשטן איז וויל ער וויל שלימות, ער וויל קענען רעדן צום אייבערשטן דווקא אין פעלד, און דוקא א

וואס איז נייַעס ? !

גאנצע שעה וכו' ממילא קען ער דאס נישט באווייזן, און ער כאפט נישט אז דער באשעפער איז דא מיט אים, און יעדע איינציגע ווארט וואס ער רעדט צו אים איז א מורא דיגע הצלחה, און ער קען שטענדיג ארויסכאפן נאך א ווארט און נאך א ווארט, און בעטן אויף אלעס וואס ער דארף.

און דאס ערשטע דארף מען בעטן אויף איין זאך - וואס אויב מען האט דאס, האט מען שוין אלעס - און דאס איז: שמחה! ווייל אז מען איז פרייליך, האט מען שוין אמונה און בטחון, ממילא האט מען שוין תפלה, און מען לערנט שוין די הייליגע תורה, וועגן דעם זאל א מענטש נאר בעטן: 'רבונו של עולם איך זאל זיין פרייליך! ווייל יעדער מענטש ציעט אים צו עצבות, וואס דאס ברענגט אים נאכדעם צו פֿעס, און פֿעס ברענגט אים צו מחלוקת, און נאכדעם האט ער שוין נישט קיין צייט צו לערנען, און אזוי ציעט איין

וואס איז נייעס ? !

שְׁלֵעֲכֻטֶע מִדָּה דָאס אַנדערע, וואס אלעס האט זיך
אַנגעהויבן פון נישט זיין פֿרייליך, וועגן דעם די ערשטע
מִדָּה אויף וואס מען דארף בעטן (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן נ"ב), איז אַרויסצוגיין פון עצבות.

ה.

דער מִדְרָשׁ די וואָך בִּרְעִנְגֻט (בראשית רבה א, טו): אַ
מחלוקת צווישן שְׁמַאי און הֵלֵל; שְׁמַאי זָאגט: די הֵימֶל
איז באַשאַפֵן געווארן קודם, הֵלֵל זָאגט: די עָרֶד איז
באַשאַפֵן געווארן קודם, זָאגט רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאי:
אִיך וואונדער זיך אויף שְׁמַאי און הֵלֵל, וואס האָבן זיי
אַזאַ מחלוקת?! נָאָר די הֵימֶל מִיט די עָרֶד איז
אַינאַיינעם באַשאַפֵן געווארן, אַזוֹיווי אַ טַאָפּ מִיט אַ
דַּעֲקֵל. דאַרף מען פֿאַרשטיין וואס האט דא רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֵּר יוֹחָאי אויפֿגעטווען? נָאָר זייער מחלוקה איז געווען:
שְׁמַאי האט געהאלטן אַז אַ מְעַנְטֵשׁ דאַרף נָאָר וועלן

וואס איז נייעס ? !

רוחניות', וואס דאס איז 'שמים'; און הלל האט געהאלטן אז אפילו א מענטש איז אין 'גשמיות', וואס דאס איז 'ארץ', איז ער חשוב ביים אייבערשטן, און מען דארף אים פארשטיין.

חז"ל פארציילן (שבת לא ע"א): א גוי איז געקומען צו שמיאי אז ער זאל אים מגייר זיין, און אויסלערנען נאר 'תורה שבכתב', האט ער אים ארויסגעטריבן, איז ער געגאנגען צו הלל, און הלל האט אים מגייר געווען, און די ערשטע טאג האט ער אים אויסגעלערנט די אותיות א-ב-ג-ד אויפן סדר, דעם קומענדיגן טאג האט ער אנגעהויבן פארקערט, ת-ש-ר-ק, האט ער געפרעגט: רבי, איר האט מיר דאך נעכטן געזאגט: א-ב-ג-ד און היינט זאגט איר מיר פארקערט?! האט אים הלל געענטפערט: נעכטן האסטו מיר געגלייבט, גלייב מיר היינט אויך! האסט מיר געגלייבט מיט תורה שבכתב, זאלסטו מיר גלייבן אויף תורה שבכלל פה אויך.

וואס איז נייעס ? !

נאך א מעשה איז געווען, עס איז געקומען א גוי צו שמאי ער זאל אים מגייר זיין און אים אויסלערנען די גאנצע תורה ווען ער שטייט אויף איין פוס, האט אים שמאי אוועקגעשטיפט מיט א שטעקן וואס מען מעסט ביים בויען; איז ער געגאנגען צו הלל, האט ער אים מגייר געווען און ער האט אים געזאגט: 'דעלך סני לחברך לא תעביד', וואס די האסט פיינט אז מען טוט פאר דיר, זאלסטו נישט טוען פאר אן אנדערן. דאס איז די גאנצע תורה, און דאס איבעריגע איז נאר א פירוש אויף דעם, און דאס גיי לערן.

זעהט מען פון דעם אז שמאי האט נאר געוואלט שלימות און רוחניות, און הלל האט געהאלטן, אז וויבאלד די מענטשן זענען באשאפן געווארן דא אויף דעם גשמיות'דיגן וועלט, דארף מען זיך אראפ לאזן און האבן געדולד צו זיי, קומט אבער רבי שמעון בר יוחאי, און זאגט אז דער שלימות איז צאמצושטעלן רוחניות

וואס איז נייַעס ? !

מיט גשמייות, ווייל דאס איז איין זאך און עס גייט אינאיינעם.

דאס איז דער גאנצער גילוי פון דער זוהר הקדוש, וואס רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט (נשא דף קכ"ד ע"ב): אז מיט דעם ספר וועט מען ארויסגיין פון גלות. און אויף דעם איז געבויעט די גאנצע כתבי אריז"ל, ביז נאכדעם איז געקומען דער הייליגער בעל שם טוב הקדוש זי"ע, און דאס מער מסביר געווען און אראפגעברענגט, און דאס איז וואס די תורה זאגט: בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, דער באשעפער האט באשאפן גלייך ביידע צוזאמען די הימל מיט די ערד, רוחניות מיט גשמייות (ווען בספר אור הגנוז שמגלה סודות התורה על השם הקדוש אהו"ה, שהוא הר"ת של א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ, והוא גימטריא טו"ב).

וואס איז גייעס ? !

דער אייבערשטער זאל העלפן איך זאל זיין געזונט
און שטארק, און איך בעט איך איר זאלט מתפלל זיין
פאר מיר, ווייל איך בין זייער זייער שוואך, און דער
אייבערשטער זאל העלפן מען זאל שוין אינאיינעם
קעגן גיין משיח צדקינו אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעוה"ש"ת

קונטרס

א גליקליכער לעבן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א
אריינגוברענגען אין אינו די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער.
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת חיי שרה תשע"ג

געבויט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארכטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליבטונקייט, דער הייליגער הויכער ליבט, אדונט, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליבט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געפרענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו ברסלב - טא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי האט דערצייילט (ספודי מעשיות
מעשה יג, מיום שני) אז עס איז געווען א טויבער בעטלער
און ער האט געלעבט א חיים טובים, ווארום ער האט
נישט געהערט גארנישט וואס טוט זיך אויף דער וועלט.
ווארום די גאנצע וועלט איז פול מיט חסרונות און מיט
פראבלעמען, און ווער עס לייגט זיך אריין הערן אלע
חסרונות, און אלע פראבלעמען דעם איז זייער ביטער די
לעבן. איבערדעם האט דער טויבער בעטלער געלעבט א
חיים טובים, ווייל ער האט נישט געהערט די חסרונות פון
דער וועלט. איבערדעם בעט איך דיר אויכעט: מיש זיך
נישט אין קיין שום געשעפטן וואס געהערט נישט צו
דיר! גלייב מיר יעדע מענטש האט זיין פעקל
פראבלעמען און זיין פעקל צרות וכו', וואס לוינט זיך
אים צו מישן אין אַזעלכע זאכן וואס עס איז נישט שייך
צו אים?

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ס"ה)

אַ גליקליכער לעבן

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה'ר"ן סימן נא): 'אַ מענטש טאר נישט זיין אלט'; נישט קיין אלטער למדן, נישט קיין אלטער צדיק, נאר מען דארף שטענדיג אנהייבן פון ניי; און דער הייליגער רבי האט געזאגט אויף זיך (חיי מוה'ר"ן סימן שפ"ד): נישט נאר א דיבור איז

א גליקליכער לעבן

ביי מיר ניי, נאר אפילו א אטעם (האפעך) איז שטענדיג
ביי מיר ניי. דאס איז וואס חז"ל זאגן (בראשית רבה יד, ט):
על כל נשימה ונשימה תהליל קה, אויף יעדן איינציגן
אטעם זאלסטו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן; און
ווען א מענטש איז באהאפטן אין דעם בורא פל
עולמים, איז יעדער אטעם א פרישע און גייע זאך.

און די סבה פארנוואס א מענטש פאלט אראפ ביי זיך,
און ער מאכט אפ: איך בין א שלי-מזל, פון מיר וועט
שוין גארנישט זיין, און עס וועט מיר שוין קיינמאל
נישט לעכטיג זיין; דאס איז ווייל ער ווערט ביי זיך
אלט! אבער אז א מענטש פרישט זיך אויף, און ער איז
ביי זיך שטענדיג ניי, אזוי ווי ער וואלט יעצט געבוירן
געווארן, גייט אים שוין דער גאנצער לעבן גאר
אנדערש.

א גליקליכער לעבן

דער הייליגער רבי נתן זי"ע איז מסביר (לקוטי הלכות, תפילין, הלכה ה, לח): אויפן פסוק (בראשית כג, א): ויהיו חיי שרה מאה שנה, ועשרים שנה, ושבע שנים, שני חיי שרה, און רש"י זאגט אויף דעם: וועגן דעם שטייט יעדעס מאל עקסטער דאס ווארט 'שנה', אונז צו לערנען, אז ביי די הונדערט יאר, איז זי געווען אזוי ווי ביי די צוואנציג יאר וכו', און ביי די צוואנציג יאר, איז זי געווען אזוי ווי ביי די זיבן יאר וכו'; דאס קומט אונז צו לערנען, אז א מענטש זאל זיך שטענדיג באנייען, אנצוהייבן שטענדיג פון אנהייב, ווי ער האט נישט קיין פארגאנגענהייט.

עס איז געקומען אמאל א איד צום הייליגן רבין, און זיך אויסגעגאסן דאס הארץ, אז ער איז נעכעף זייער מיאוס דורכגעפאלן, און ער איז שוין ארום געפארן צו פארשידענע צדיקים, אבער ער איז אינגאנצן מיואש געווארן, ווייל איין צדיק האט אים געזאגט, ער זאל

א גליקליכער לעבן

פאסטן אזויפיל תעניתים, און אן אנדערער צדיק האט אים געגעבן אנדערע שווערע תיקונים, און ער קען דאס נישט נאכקומען, האט דער הייליגער רבי זיך אנגערופן און געזאגט: וואס דארפסטו די אלע זאכן, חזר דיר נאר איין דעם פסוק (תהלים ב, ז): 'אני היום ילדתיך', איך בין היינט געבוירן געווארן; און דער הייליגער רבי האט דאס געזאגט מיט אזא מין תמימות, אז דער מענטש האט טאקע געשפירט אז ער איז יעצט געבוירן געווארן.

און אז מען לעבט אויף אזא וועג, קען מען האבן א מורא דיגע הצלחה אפילו בגשמיות; למשל: א מענטש מאכט אויף א נייע סטאר, און ער האט אינוועסטירט אין דעם אסאך געלט, און ער ווארט עס זאלן קומען קאסטומערס און איינקויפן, דארף ער האבן געדוילד, און עס שטענדיג אויפרישן אויף פארשידענע ערליי וועגן, און זיך מחדש זיין, וועט ער זעהן אז ביים סוף וועט ער האבן הצלחה.

א גליקליכער לעבן

די זעלבע זאך ברוהניות; א מענטש טאר נישט ווערן צובראכן, און זאגן: 'איך האב שוין אזויפיל מאל פרוברט, און עס גייט מיר נישט', נאר ער זאל זיך יעדעס מאל אויפרישן און באנייען, דער אר"י הקדוש זאגט (עץ חיים, היכל אדם קדמון, שער א, סוף ענף ה): מען קען זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן, און ווי אזוי דער באשעפער באנייט שטענדיג די גאנצע וועלט, און אין יעדע סקונדע ווערן געטוישט אלע וועלטן, ברענגט ער א ראיה, מען זעהט א קינד וואס ווערט געבוירן אין די מינוט, גייט אים גוט זיין גאנצע לעבן, און ווידער א קינד וואס איז געבוירן א מינוט שפעטער, גייט אים נעבעך שלעכט זיין גאנץ לעבן; דאס איז וואס דער דער זוהר הקדוש זאגט (תיקוני זוהר, תקון כ"ב, דף סה עמוד א): לבושא דלביש בצפרא לא לביש ברמשא, פביכול דער אייבערשטער האט שטענדיג נייע לבושים; כאטש ביים בורא כל עולמים

א גליקליכער לעבן

איז נישט שייך קיין שום אויסזעהן אדער געשטאלט, און מיר קענען דאס נישט פארשטיין.

דערפאר ביי יעדער תפלה פון די דריי תפלות, האט א מענטש אן אנדערן מוח (פרי עץ חיים שער התפלה, פרק ז). און מען קען זיך דאס איבערצייגן, ווייל מען זעהט אז ביי יעדע תפלה, האט דער מענטש נייע 'מחשבות זרות', [כאטשיג פארן מענטש דאכט זיך, אז ער האט אינזין דאס דאווענען, אבער אז ער זאל גוט קוקען, וועט ער זעהן אז ער איז פול מיט מחשבות זרות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל): אלע מחשבות זרות קומען אן ביים דאווענען. מען קען אמאל זעהן א מענטש דאווענט זייער לאנג, און ער שאקלט זיך און ווארפט זיך, אבער דאס קומט ווייל ער טראכט אלע שטותים אינמיטן דאווענען, אבער ווען א מענטש איז זוכה אינזין צו האבן 'פירוש המלות', גייט אים דאס דאווענען מיט א זיסקייט. דער הייליגער שר

א גליקליכער לעבן

ש'לום פון בעלז זי"ע האט געזאגט: אויב א מענטש האט אינזין דאס גאנצע דאווענען, וואס ער זאגט, קען ער זוכה זיין צו 'רוח הקודש'.

איינער האט זיך אמאל באקלאגט פארן הייליגן רבין, אז ער פלאגט זיך זייער ארום מיט מחשבות זרות ביים דאווענען, האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: נעמט מען דאס אן פאר 'כפרת עוונות'; ווייל דאס זענען זיינע עוונות, נאר עס קומט אן ביי דאווענען (חיי מוהר"ן סימן תק"צ).

אויף זעהט דאס א מענטש בחוש, ווען ער שטעלט זיך דאווענען שחרית; עס איז נאך אינדערפרי, ער איז ממש יעצט אויפגעשטאנען, קען ער גרינגער אינזין האבן וואס ער דאווענט. אבער ווען עס קומט צו דאווענען מנחה; אינמיטן טאג, און עס איז אינמיטן ארבעט וכו', איז ער שוין מיד, אדער פאריאגט, ממילא

א גליקליכער לעבן

האט ער יעצט אן אנדערן מח. און ביי מעריב; ווען ער קומט שוין אהיים, נאך א גאנצער טאג, פארשטייט זיך אז ער האט אויך גאר אן אנדערן מח.

דער הייליגער רבי האט זייער אנגעווארענט (שיחות הר"ן סימן ס"ו; לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ה; מח; חלק ב' סימן פ"ד): צו דאווענען מיט א גרויסן כח; טראכט א מענטש, אז דאס מיינט: ער דארף שרייען און זיך ווארפן, זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב): עס איז דא מענטשן וואס עס קומט זיי אריין ביים דאווענען נארישע מחשבות און פאנטאזיעס, און עס העלפט נישט צו ווארפן דעם קאפ אהער און אהין, ווייל די מחשבות גייען אויך מיט, אהער און אהין. נאר וואס דען מיינט 'תפלה בכח'? מקשר זיין די 'מחשבה' צום 'דיבור', טראכטן וואס מען זאגט ארויס פון מויל; וואס צו דעם דארף מען האבן שטארקע כוחות און אייזערנע

א גליקליכער לעבן

גערוון, ווייל די טבע פון א מענטש איז, אז ער דאווענט
איין זאך, אבער זיין מוח טראכט גאר עפעס אנדערש.

איינער האט אמאל געפרעגט דעם הייליגן רבי נתן
זי"ע: אפֿשר איז א גוטע עצה אז איך זאל דאווענען
זייער שנעל, אזוי וועל איך פֿטור ווערן פון מחשבות
זרות?! האט אים רבי נתן ז"ל געענטפֿערט: דאווען
ענדערש שטייטער. ווייל אז דו וועסט דאווענען שנעל,
קענסטו האבן איין לאנגע 'מחשבה זרה', פון אנפֿאנג
דאווענען ביזן סוף, און זיך ניטאמאל כאפֿן! אבער אז
מען דאווענט שטייטער קען מען זיך שטענדיג
דערמאנען, און זיך כאפֿן אז מען איז פֿארקראכן.

די זעלבע זעהט מען, אז א מענטש האט יעדן טאג
יעדע שעה און יעדע רגע, אנדערע מחשבות וואס
צוברעכן אים, אז ער טויג נישט, און ער איז גארנישט
ווערד, און עס וועט שוין פון אים גארנישט זיין, וועגן

א גליקליכער לעבן

דעם דארף מען זיך לערנען פון שרה אמנו אז ווען זי איז געווען אלט הונדערט יאר איז זי נאך געווען אזוי יונג ווי ביי די צוואנציג יאר, און ביי די צוואנציג איז זי געווען אזוי פלינק ווי ביי די זיבן יאר, וואס דאס איז די מורא'דיגע מדה פון זריזות; דער הייליגער רבי זאגט (עיין ספר המדות אות זריזות, סימן א): א מענטש וואס איז פלינק, קומט דאס פון אמונה; ווייל אז א מענטש האט אמונה און דער מח איז אים ריין, קען ער אלעס גלייך טוהן, מיט א זריזות, און זיין קאפ איז אים דארט. אבער פארקערט אז א מענטש זינקט אין עבירות, און ער שפירט נישט דעם אייבערשטן, דרייט ער זיך ארום צומישט און פאר'תם'ט, און ער קען זיך נישט צאמנעמען צו טוהן וואס ער דארף.

א גְּלִיקְלִיכֶּר לְעֵבֶן

ב.

'וּתְמַת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּ"ע' (בְּרֵאשִׁית כג, ב); דְּעַר אֹר
הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ זָאגָט (שָׁם): אַז דָּאס גֵּיט אַרױף אױף די
פִּיר יְסוּדוֹת: אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עֶפֶר; וְוֵאס פּוֹן דְּעַם
בְּאַשְׁטֵיט אַ מְעַנְטֶשׁ. דְּעַר הַיִּלְיֶגֶר רַבִּי זָאגָט (לְקוּטֵי
מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ד): אַלֶּע תְּאֹוֹת אױן מְדוֹת רְעוֹת קוֹמְעַן
אַרױס פּוֹן די פִּיר יְסוּדוֹת; אױן אַז אַ מְעַנְטֶשׁ אַרְבַּעַט
אױס די פִּיר יְסוּדוֹת, לֵייכֶט אִים די פִּיר אױתוֹת פּוֹן דְּעַם
'שֵׁם הַיְיָ"ה' (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן סז). וְוֵאס יַעֲדֶע יְסוּד
הָאט אִין זִיף אַן אַנְדֶּערן אױת.

'יְסוּד הָעֶפֶר': אַז אַ מְעַנְטֶשׁ זָאל זײַן פּוֹיל צו טוֹעַן אַן
עֲבִירָה. אַזױ ווי עָס וְוֵעֶרֶט דְּעֶרְצֵיילֶט: אַז בֵּי די הוֹיז
פּוֹנֶעם הַיִּלְיֶגֶן רַבִּי נֶתָן זײַע, אִיז גְּעוֹוֶען אַ פֶּענְצֶטֶער
וְוֵאס אִיז גְּעוֹוֶען אָפֶּען צוּם מַאֲרֶק, אױן עַר הָאט דָּאס
שְׁטַענְדִּיג גְּעוֹוֶען פֶּאַרמַאכֶט, אױן עַר הָאט דָּאס

א גליקליכער לעבן

פארדעקט מיט לאדענס, און אויף דעם האט ער נאך
אויף ארויפגעלייגט פורהאנגען, אז ער זאל 'למען השם'
נישט ארויסקוקן, איינמאל אינמיטן לערנען, האט ער
געעהערט מורא'דיגע קולות פון מארק, וואס האט זיך
געעהערט אזוי ווי מען הרגעט א מענטש! האט ער זיך
געוואלט אויפהייבן, געבן א קוק וואס טוט זיך דארטן,
און אזוי זיך אויפהייבנדיג געט ער זיך א רוף אן: נתן,
נתן, איין קוק ווייניגער אויף דער וועלט איז פארט
בעסער! און ער האט זיך צוריק אראפגעזעצט, און
נישט געקוקט.

'יסוד המים'; וואס קומט העכער עפר: אז א מענטש
האט אלע שלעכטע תאוות, איינער ווערט משוגע פאר
געלט, איינער פאר כבוד, אן אנדערער פאר עסן און
טרינקען, איבערהויפט תאוות ניאוף רחמנא לצלן, א
מענטש מוז צאמקוקען אלע שמוץ, און ער קען נישט
פערטיג ווערן, און עס איז ביי אים א פשוטער משוגעת.

א גליקליכער לעבן

אָבער אַקעגן דעם, אז אַ מענטש איז זוכה, קען ער דאס אויסנוצן ביי די קדושה; ער גייט אין מקוה זיך צו טובל'ן אין וואסער, ער האט אַ תּאָוה צו לערנען די הייליגע תּוֹרָה, יעדן טאג צו לערנען חומש רש"י מיטן תּרְגוּם, און אזוי ארום צו ענדיגן די סדרה יעדע וואך שנים מקרא ואחד תּרְגוּם, וואס דאס איז אַ חיוב אויף יעדן איד, און די בעסטע סגולה אויף אַ לאנגע געזונטע לעבן (ברכות דף ח). און אזוי אויף צו לערנען יעדן טאג משניות, צו ענדיגן גאנץ ב'בלי, ירושלמי, תּוֹסְפּוֹת, כאטש איינמאל אין לעבן, וואס דורעכדעם בויעט מען זיך אַ 'בית נצח', ווייל פונקט אזוי ווי יעדער מענטש האט אַ תּאָוה, צו האבן אַ אייגענעם הויז דא אויף דער וועלט, פארנוואס זאל ער נישט האבן אַ תּאָוה צו לערנען יעדן טאג אַ דף ב'בלי, אַ דף ירושלמי, אַ פּרָק תּוֹסְפּוֹת, וואס מיט דעם בויעט מען זיך אויף אַ שיינע הויז אויף יענע וועלט? ! פארנוואס זאל מען נישט האבן

א גליקליכער לעבן

א תאווה צו ענדיגן רמב"ם, טור און שולחן ערוך, נאך
לימודים וכו'! ?

'יסוד הרוח'; א מענטש מוז רעדן אסאך, וואס
דורעכדעם רעדט ער סתם שטותים און הבלים, אבער
אז א מענטש ווייסט וואס הייסט רעדן צום באשעפער,
וואס יעדער דיבור וואס ער רעדט מאכט אין הימל א
מורא דיגן רושם, און דאס איז פאר אים א מורא דיגע
הצלחה, און מיט דעם ברענגט ער אראפ די שכניה דא
אונטן, און אז א איד זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום
באשעפער, און אים דערציילן אלעס וואס ער האט
געטוהן, דעמאלטס אפילו ער זאל זיין זייער
פארגרעפט, וועט אים דאס רעדן צום אייבערשטן
ארויסשלעפן פון אלע עבירות, אזוי ווי דער הייליגער
רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): ווען א מענטש
זינדיגט רחמנא לצלן, ווערן די עבירות אריינגעקריצט
אין זיינע ביינער, און דאס הרגעט אים אפ, אבער מיט

א גְּלִיקְלִיכֶּר לְעֵבֶן

דעם וואס אַ מענטש רעדט דאס אַרויס צום בורא פֿל
עולמים, גייט אים דאס אַרויס פון די ביינער.

'יסוד האַש'; אַ מענטש ווערט זייער אויפגערעגט
אויף יעדע זאך, און עס ברענט אין אים די פֿעס און
רציחה, אַנשטאטס דעם, זאל ער אויסנוצן זיין פֿייער צו
ברענען צום אייבערשטן, ער זאל טוהן די מצוות מיט אַ
מורא'דיגע שמחה און ברען.

דאס זאגט דער אור החיים הקדוש: ותמת שרה
בקרית ארבע; 'שרה אמנו' ווען זי האט נאך געלעבט,
איז שוין איר גוף געשטארבן, און נאר דער נפש האט
געלעבט; ווייל זי האט זיך אזוי אויסגעארבעט מיט
אַלע מדות פון די פיר יסודות, אז עס איז נאר געבליבן
די נפש, און ממילא אפילו ווען זי איז נפטר געווארן,
איז איר נפש נאך געבליבן לעבן, אזוי ווי חז"ל זאגן
(ברכות י"ח ע"א): 'צדיקים במיתתן קרואים חיים';

א גליקליכער לעבן

צדיקים, וויבאלד זיי האבן זיך אויסגעלייטערט ווען זיי האבן געלעבט, דערפאר אפילו ווען זיי ווערן נפטר הייסט דאס ווי זיי לעבן נאך.

און צו דעם קען יעדער איד צוקומען, ווען ער ארבעט איבער די פיר יסודות; ער זאל נישט זיין קיין טרויעריגער מענטש, און זיין פויל צו טוען אן עבירה. און ער זאל האבן א תאנה נאר צו די קדושה, צו געבן צדקה און העלפן מענטשן, א תאנה צו לערנען, צו טוען מצוות. ער זאל נאר רעדן צום באשעפער, נאך א ווארט און נאך א ווארט, אדער מחזק זיין א צווייטן איד. ער זאל ברענגען נאר צום באשעפער, דעמאלטס ווערט ער אינגאנצן אויסגעארבעט, און ער איז אויך זוכה צו דעם.

ג.

פון די פרשה קען מען זיך אויך לערנען א מרא'דיגן מוסר-השכל, ווי אזוי מען דארף זיך דערהאלטן אויף

א גליקליכער לעבן

דער וועלט, כאטשיג עס גייט איבער ביטערע שווערע נסיונות, אזוי ווי מען זעהט ביי אברהם אבינו, נאכדעם וואס ער איז דורעכגעגאנגען די צעהן שווערע ביטערע נסיונות, בפרט דער נסיון פון די 'עקידה'.

[אגב: דער זוהר הקדוש זאגט (הקדמה, דף י"א ע"א): פארנוואס האט אברהם אבינו געדארפט דורכגיין דעם נסיון, אז ער האט געדארפט שחט'ן זיין זון יצחק? נאר ווען יצחק איז גרויס געווארן, און אברהם האט געמאכט א גרויסע סעודה אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית כא, ח). האט ער נאר גערופן די גדולי הדור, איז דער שטן געקומען צום אייבערשטן און מקטרג געווען: דער גרויסער אברהם וואס ער איז אזא בעל מכניס אורח, מאכט א סעודה, און ער רופט נישט קיין ארימעלייט, און ער קוקט זיך נישט אום אויף זיי! האט דער באשעפער געזאגט: וועסטו זעהן אז אפילו איך וועל אים הייסן שחט'ן זיין זוהן, וועט ער דאס טוהן,

א גליקליכער לעבן

און דאס האט גורם געווען אז עס זאל צושטערט ווערן זיין גאנצע שמחה; וועגן דעם ווערט געברענגט (קב הישר, פרק י'): אז ווען א מענטש מאכט א שמחה, זאל ער זייער אכטונג געבן נישט אנוועק צו טרייבן ארימעלייט; עס איז פארהאנען אסאך מאל מענטשן, וואס זיי האבן געבען נישט וואו צו עסן, און ווארטן אויס אויף א חתונה, און גייען דארטן עסן, און זיי מקרב צו זיין איז די גרעסטע מצוה, ווייל זיי זענען דעם באשעפערס פלים (זהר חדש רות דף ע"ז), ווייל דער באשעפער באנוצט זיך נאר מיט פלים שבורים, וואס דאס זענען די ארימעלייט, און בשעת א מענטש מאכט א שמחה פרובירט מען אים אויס פון הימל, וויאזוי ער וועט זיך אויפפירן צו די ארימעלייט, און צו ער וועט זיי מקרב זיין.]

און נאך די גאנצע נסיון, און יצחק איז צום סוף יא געבליבן לעבן, הערט ער אז שרה אמנו איז נסתלק

א גליקליכער לעבן

געווארן, און ער דארף יעצט האבן א קבר, און ער קען נישט טרעפן קיין קבר, ביז ער האט ענדליך געטראפן פאר טייער געלט, א שטיק ערד; דאך האט ער זיך נישט פארלוירן, און ער האט נישט געפֿרעגט קיין קשיות, אז דער באשעפער האט אים צוגעזאגט אז גאנץ ארץ ישראל וועט זיין זיינס, און דא קען ער ניטאמאל האבן א קבר צו באערדיגן שׂרה! א אנדערן מענטש וואלט אינגאנצן צופראכן געווארן, אבער אברהם אבינו איז געבליבן שטארק אין די אמונה, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות פֿרק ה' ד): עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכלם, להודיע חבתו של אברהם אבינו עליו השלום.

פון דעם דארף זיך יעדער איד ארויסלערנען זיך צו שטארקן מיט א ריינע אמונה אינעם אייבערשטן, און אפילו עס גייט אים איבער שווערע נסיונות, טאר מען נישט ווערן צופראכן, און פֿרעגן קשיות חס ושלום.

א גְּלִיקְכֶּעַר לְעֵבֶן

ד.

וּאֲבָרְהֶם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וְהוּי"ה בִּרְךָ אֶת אֲבָרְהֶם בְּכָל
(בְּרֵאשִׁית כד, א), זָאגְט דָּער זוֹהַר הַקְּדוּשׁ (חַי שְׂרָה קכ"ו ע"א;
וַיְחִי רכ"ד ע"א): אֲבָרְהֶם אָבִינוּ אִיז גֶּעְקוּמֶען מִיט אַלֶּע
זַיַנע טֶעג; דָּאס הַיִּסְט עַר הָאט גֶּעוּוִיסְט דִּי חֲשִׁיבוֹת פּוֹן
יַעֲדֵן אַיִנְצִיגֵן טָאג, און אַז יַעֲדֶער טָאג אִיז אַ טָאג. דָּער
הַיִּלִּיגֶער רַבִּי זָאגְט (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִמָּן רע"ב): אױף
דָּעם פֿסוּק (תְּהִלִּים צה, ז): הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִּשְׁמָעוּ; אַז אַ
מֶעֱנָטֶשׁ וּוִיל הָעֵרֶן דָּעם קוֹל פּוֹן בַּאשְׁעֶפֶּער, זָאל עַר
וּוִיסֵן: 'הַיּוֹם'! עַר הָאט נָאר דָּעם הַיִּנְטִיגֵן טָאג. און
דָּאס אִיז גֶּעזָאגְט גֶּעוואָרן סִי בְּגִשְׁמִיּוֹת און סִי
בְּרוּחַנִיּוֹת; אַ מֶעֱנָטֶשׁ זָאל נִישְׁט זָאגֵן: מָאָרְגֵן וועל אִיךְ
זַיַן אַ עַרְלִיכֶער אִיד, וּוִייל הַיִּנְט בֵּין אִיךְ אַזױ צוּבְרָאכֵן
וְכוּ', דָּער הַיִּלִּיגֶער רַבִּי נָתַן ז"ל זָאגְט (לְקוּטֵי הַלְכוֹת, פֿקֻדוּן,
הַלְכָה ד'): אַ מֶעֱנָטֶשׁ זָאל קִינְמָאל נִישְׁט אַפְשָׁטוּפֵן און
זָאגֵן: מָאָרְגֵן וועל אִיךְ אױפְשָׁטִיין פֿאַרְטָאגְס, מָאָרְגֵן

א גליקליכער לעבן

וועל איך דאווענען אין לערנען; ווייל דער סמ"ך מ"ם שטעלט שוין צו פאר א מענטש יעדן טאג אנדערע בלבולים, וואס צוברעכן אים, און מאכן אים פילן, אז דער היינטיגער טאג איז נישט קיין געהעריגער טאג, און אזוי וועט ער אפשטופן פון איין טאג צום צווייטן, און אזוי קען אים דורעכגיין דאס גאנצער לעבן, און ער וועט בלייבן אן גארנישט. נאר א מענטש דארף זעהן יעדן טאג אריינצוכאפן וואס מער גוטס ער קען, און דאס נישט אפשטופן אויף שפעטער.

דאס זאגט דער תנא (אבות ב, ה): 'אל תאמר, זאלסט נישט זאגן: 'לכשאפנה אשנה', ווען איך וועל האבן פרייע צייט און ישוב הדעת, וועל איך לערנען. ווייל: 'שמא לא תפנה', אפשר ביזטו באשאפן געווארן, זאלסט קיינמאל נישט האבן קיין צייט; דאס הייסט: ביזט אזא מענטש וואס דו וועסט קיינמאל נישט האבן קיין ישוב הדעת! און וועגן דעם זאלסטו שוין נישט

א גליקליכער לעבן

לייגן קיין תפילין און נישט גיין אין שוהל וכו' ? ! ביי די מלחמה פון צמלק שטייט (שמות יז, ט): 'וצא הלחם בצמלק מח"ר'; זאלסט ארויסגיין מלחמה האלטן מיט צמלק, וואס ער האלט דיר אין איין זאגן: מארגן! דער עיקר נישט היינט.

די ליטווישע בעלי מוסר פלעגן זאגן, א מענטש זאל זיך אריינעמען אין קאפ די דריי זאכן, וועט ער שטענדיג האבן הצלחה: 'דעם היינטיגן טאג', 'דעם היינטיגן דף גמרא', און 'איך'; דאס הייסט, א מענטש האלט ביי זיך: איך בין גארנישט ווערד, וועגן דעם דארף א מענטש וויסן אז עס איז דא א 'איך' וואס דאס איז זיין נשמה (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב) און ער איז יא ווערד. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סא): אזוי ווי א מענטש דארף גלייבן אין בורא פל עולמים, אז ער איז דא, און ער פירט די גאנצע וועלט בהשגחה פרטיות, די זעלבע זאך דארף א מענטש

א גליקליכער לעבן

גלייבן אין זיך; דאס הייסט זעלבסט זיכערקייט (סעל"ף קאנפידענץ) אז איך קען יא מצליח זיין, און איך בין אויך חשוב ביים אייבערשטן.

וועגן דעם אז א מענטש קוקט אויף זיין נקודה, און ער קוקט נישט אויף דעם וואס אנדערע מאכן ליצנות, וועט ער האבן הצלחה בגשמיות און ברוחניות, און ער וועט זוכה זיין מעביר סדרה צו זיין יעדע וואך, ווייל ער מאכט יעדן טאג אויף דעם חומש, און ער וועט זוכה זיין אריינצוכאפן אסאך פרקים משניות, און אפילו ער פארשטייט גארנישט, אנטלויפט ער נישט, נאר ער זאגט נאך און נאך, און דער אייבערשטער וועט אים ביים סוף עפענען דעם מח, און ער קוקט נישט אויף קיינעם, ווייל ער ווייסט אז עס איז קיינער נישט דא אויף דער וועלט, נאר 'איך' מיטן 'בורא כל עולמים'.

א גליקליכער לעבן

די צווייטע זאך, 'דער היינטיגער טאג'; אז א מענטש ווייסט אז דער היינטיגער טאג איז אויכעט א טאג, קען ער אריין כאפן זייער אסאך גוטס, און זיין זייער פרייליך. דער מדרש זאגט (תנחומא שמיני, ב): 'אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר', א מענטש זאל זעהן דעם היינטיגן טאג צו זיין פרייליך, און נישט אפשטופן די שמחה אויף מארגן, און טראכטן אז דעמאלטס גייט ער זיין פרייליך, ווייל א מענטש ווייסט נישט וואס עס וועט זיין מיט אים מארגן, צו ער וועט נאך בכלל זיין דא אויף דער וועלט; אבער ווען א מענטש איז זוכה, כאפט ער אריין און 'היינט' רעדט ער צום באשעפער, 'היינט' גיסט ער זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן, היינט לערנט ער מקרא, משנה, בבלי ירושלמי תוספתא, וכו'.

נאכדעם דער 'דף גמרא'; אז מען איז זוכה צו לערנען יעדן טאג א דף גמרא און דאס חזרן און חזרן,

א גליקליכער לעבן

און אז דער אייבערשטער העלפט, מען קען לערנען נאך א דף און נאך א דף, קען מען ארויס כאפן יעדן טאג אסאך דפים גמרא, וואס די דריי זאכן איז די גרעסטע הצלחה פאר א מענטש.

ה.

נאכדעם קענען מיר ארויסלערנען פון די סדרה א מורא דיגער מוסר השכל: וועגן דאס ענין פון שידוכים; אברהם אבינו האט געזאגט פאר אליעזר (בראשית כד, ב-ח): גיי זוף א שידוך פאר מיין זוהן יצחק, און ער זאל גיין צו בתואל און צו לבן הארמי, [וואס זיי זענען געווען ווער זיי זענען געווען] אבי יצחק זאל חתונה האבן.

קודם זעהט מען אז ער האט שוין געהאט מורא דיגע מניעות, און אפילו אליעזר דער קנעכט פון אברהם, האט געזאגט פאר אברהם (בראשית כד, ה): אפשר וועט זי

א גליקליכער לעבן

נישט וועלן מיטקומען מיט מיר? ! רש"י זאגט (שם כד, לט. בשם הבראשית רבה נט, ט): אליעזר האט געהאט א טאכטער, און ער האט זיך געוואלט משדך זיין מיט אברהם, וועגן דעם האט ער פרוכירט אויף אלע אופנים זיך ארויסצודרייען, און ער האט געזאגט: אפער וועט מען נישט וועלן וכו'.

און דאס איז א מורא'דיגער לימוד פאר עלטערן: אז די ערשטע זאך דארף מען זעהן חתונה צו מאכן די קינדער, וואס דאס איז די איינציגסטע עצה צו ראטעווען די דורות אז זיי זאלן נישט אנועקפאלן רחמנא לצלן, און א טאטע וואס האט רחמנות און ער האט ליב זיין קינד, זאל ער אים חתונה מאכן וואס פריער, און נישט קוקן אויף דעם וואס דער, אדער יענער וועט לאכן, אז איך האב גענומען דעם און דעם מחותן, ווייל מען דארף קוקן אויף די גוטס פון די קינדער, און דער עיקר אז זיי זאלן זיין צופרידן, און

א גליקליכער לעבן

נישט מאכן א גאנצער געשעפט וועלכער מחותן מען האט, אדער קוקן אויף אלע ארומיגע זאכן, וואס א טאג נאך די חתונה איז דאס שוין נישט קיין חילוק, [ברוך השם מיר האבן דאס באוויזן, און די אלע האבן ברוך השם אויפגעשטעלט הערליכע שיינע שטובער, און האבן געהאט גרויס הצלחה אפילו בגשמיות, מיט א גוטע פרנסה, אן אייגענעם הויז, וכו', און כל שפן ברוחניות וכו'.]

דער הייליגער רבי איז מגלה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פז), א מורא'דיגן סוד, וואס דאס מוז יעדער מענטש וויסן, און דורעכדעם וועט ער טרעפן א שידוך, און האבן שלום בית וכו': און דער סוד האט אברהם אבינו איבערגעגעבן פאר אליעזר, ווען ער האט אים געזאגט (בראשית כד, ח): 'וְיָאֵם לֵא תֹאבָה הָאִשָּׁה לְלֶכֶת אִחֲרַיךְ', אויב די פרוי וועט נישט וועלן מיטגיין מיט דיר וכו'. וואס די ראשי תיבות פון ו'אם ל'א ... ל'לכת א'חריך איז

א גליקליכער לעבן

אַלוו'ל, און אינמיטן איז דא די ווערטער 'תאבָה
הַאֲשֵׁה'; דאס הייסט וויבאלד אויף יעדע שידוך איז דא
מורא'דיגע 'קטרוגים' און מניעות עס זאל נישט ווערן,
אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה דף ב ע"א): דער זיווג פון א
מענטש איז אזוי שווער, ווי 'קריעת ים סוף'. און ביי
קריעת ים סוף געפונען מיר אז עס איז געווען
מורא'דיגע מקטרגים וואס האבן גע'טענה'ט: 'הללו
עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה'; אז די
אידן האבן אויף געזינדיגט וכו', די זעלבע איז אויף דא
ביי יעדע שידוך מורא'דיגע מניעות, און וואס איז די
עצה, אז עס זאל זיין תאב"ה האש"ה, מען זאל יא
קענען טוהן א שידוך?! דורעף די פֿוננה פון 'אלול'
וואס דאס איז מסוגל צו טרעפן דעם זיווג. און דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו): וואו ער
רעדט פון די פֿוננה פון 'אלול', אז דער עיקר תשובה
איז: 'ישמע בזיונו ידם וישתוק', א מענטש זאל

א גליקליכער לעבן

אפשווייגן אויף זיינע בזיונות; דאס הייסט אויב א מענטש וויל האבן א שידוך, זאל ער נישט קוקען אויף קיין פֿבוד, אויף קיין געלט, און אויף וואס מענטשן זאגן, וועט ער גלייך טרעפן א שידוך, ווייל עס פעלט נישט פֿרוך השם קיין שידוכים.

די זעלבע זאך, ווען מען האט שוין חתונה געהאט, און מען וויל האבן שלום בית, איז דאס אויך נאר דורעך דעם, וואס מען שווייגט אפ אויף אלע בזיונות, און מען ענטפערט נישט צוריק דאס ווייב, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן צ): אפילו א מענטש רחמנא לצלן האט א שווערע ווייב, איז אויך נישט די עצה זיך צו קריגן, ביז רחמנא לצלן עס וועט קומען צו א גוט, אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין מ"א ע"ב): אז ווער עס האט א שלעכטע פֿרוי זאל ער עס אנעמען באהבה, ווייל דורעך דעם וועט ער אלעס אפקומען, און ער וועט נישט גיין אין גיהנום.

א גליקליכער לעבן

עס שטייט (תיקוני זוהר, תיקון י"ד): אז א מענטש האט געזינדיגט מיט פגם הברית רחמנא לצלן, איז די שטוב איבערגעקערט, און וואס ער וויל נאר, זאגט זי פונקט פארקערט; וועגן דעם איז נאר דא איין עצה, צו שווייגן! דער טבע פון א מענטש איז, אז ער מוז אלעמאל צוריק ענטפערן און בלייבן גערעכט, און וועגן דעם ליידט ער נאכדעם אלע צרות, און ער צוברעכט מיט די אייגענע הענט זיין שלום בית, אזוי ווי די גמרא זאגט (פסחים דף כ"ה ע"ב): 'הרי זה בא ללמד ונמצא למד', איך האב איר געוואלט לערנען, ביז דער ווייל האט מען מיר געלערנט. [ווייל זי איז אהיים געלאפן צו אירע עלטערן וכו', און יעצט דארף ער שוין צוקומען אז איינער זאל אים צוריקשטעלן זיין שלום בית, און אים צוריקברענגן זיין ווייב. וואס פון דעם איז היינט געווארן ליידער א גאנצע ביזנעס, און מען ציעט אויס די קעי"ס ווי לענגער כדי צו מאכן ווי מער געלט

א גליקליכער לעבן

וכו', און נאך אלעם איז נישט דא קיין שלום. אבער ברוך השם עס איז נאך דא ערליכע אידן וואס מען קען גיין צו זיי, וואס זיי וועלן פרוברן צו טוהן אלעס אויף דער וועלט, עס זאל זיין שלום צווישן מאן און ווייב, און זיי דארפן נישט קיין געלט פאר דעם].

אבער אז א מענטש האט שכל און פאלגט דעם הייליגן רבי'ן דארף ער נישט קומען צו דעם, מען זאל זיך קריגן אין שטוב, נאר ער שווייגט שטענדיג אפ און ער געט גערעכט, ממילא וועט דארט זיין שלום, און צום סוף וועט זיך אלעס איבערדרייען לטובה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רס"ה): אויבן אין הימל זענען די פארפאלק געווען איין נשמה, נאר ווען זיי קומען אראפ דא אויף דער וועלט, ווערן זיי צוטיילט, 'ער' קומט פון איין פאר עלטערן, און 'זי' קומט פון א צווייטע פאר עלטערן, און ביז מען

א גְּלִיקְלִיכֶער לְעבֵן

טָרעפֿט זיך צוריק צוזאם, איז די שווערסטע זאך, אָבער
איינמאל מען איז זיך שוין צוזאם געקומען, דארף מען
וויסן אז דאס איז די שידוך.

דאס זאגט מען ביי די שבע ברכות: 'שִׁמְחָה תְּשִׁמַּח
רעים הָאֱהוּבִים, כְּשִׁמְחָה יִצִירָךְ בְּגֵן מִקְדָּם'; מען
בעט דעם אייבערשטן אז די מאן און ווייב, וואס ווערן
אנגערופן 'רעים הָאֱהוּבִים', זאלן זיין אזוי פֿריילעך,
אזוי ווי ווען זיי זענען געווען אין הימל, וואס דארטן
זענען זיי געווען איין נשמה, זאלן זיי יעצט ווייטער זיין
איין נשמה, און זיין מורא'דיג פֿריילעך.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ):
'שְׁלוֹם' מיינט: ווען צוויי פֿארקערטע זאכן קומען זיך
צאם און ווערן איינס; חז"ל זאגן (חגיגה י"ב ע"א):
'שְׁמִי"ם' (הימל), איז צאמגעשטעלט פון 'אש' ו'מים'
(פֿייער און וואסער), און דער אייבערשטער האלט דאס

א גליקליכער לעבן

צוזאם; דאס זעלבע אין א שטוב, אמאל איז פארהאן אז
איינער איז בטבע נאר גוט און געלאסן, ווידער דער
אנדערער איז בטבע נאר פייער, און יעדע זאך רעגט
אים אויף, און ער קריטיקירט אויף יעדע זאך, קומט
אויס אז ביידע פון זיי האבן אן אנדערע נאטור, און ווען
דאס קומט זיך צוזאם, און מען פארטראגט זיך, דאס
הייסט שלום!

דער הייליגער רבי - מער ווי אלע אנדערע צדיקים -
האט זייער אנגעווארנט (שיחות הר"ן סימן רס"ג; רס"ד): אויף
שלום בית, מען זאל מכבד זיין און טייער האלטן די
ווייב, ווייל ביים הייליגן רבי'ן איז דאס געווען א יסוד.

[וועגן דעם ווער עס וויל זיין א ברסלב'ער חסיד,
דארף אסאך לערנען דעם הייליגן רבי'ן ספרים: לקוטי
מוהר"ן; ספורי מעשיות; ספר המדות, און די שיחות:
פון שיחות הר"ן און חיי מוהר"ן. און נאר אזוי וועט ער

א גְּלִיקְלִיכֶער לְעבֵן

וויסן וואס דער הייליגער רבי וויל, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצ"ב): די פנים שכל און נשמה פון א צדיק, איז באהאלטן אין זיין ספר.

עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד, א גרויסער ערליכער איד, רבי אלטער פנציון ז"ל; ווען ער איז מקורב געווארן, האט ער זיך גע'חלום'ט, ווי ער זעהט דעם הייליגן רבי'ן, און דער הייליגער רבי זאגט אים: 'אויב ווילסטו זיין מקורב צו מיר, זאלסטו לערנען לקוטי מוהר"ן! און ער האט נישט אנגעיאגט צו זאגן פאר'ן הייליגן רבי'ן אז ער קען נישט טרעפן דעם ספר, און ביז דערווייל האט ער זיך שוין אויפגעכאפט, דעמאלטס איז פונקט געווען אין אומאן א גרויסער צדיק פון אנשי שלומינו, רבי ישראל קארדווער זצ"ל, האט ער אים דערציילט דעם חלום, איז ער געווארן

א גליקליכער לעבן

זייער איבערגענומען, און ער איז גלייך געגאנגען צוזאם
שטעלן געלט, און געדרוקט דעם לקוטי מוהר"ן.]

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה זאגט (לקוטי
הלכות שבת, הלכה ו, אות כ"ג): דער עיקר 'תיקון הברית' איז
אז א מענטש זאל חתונה האבן; און ווילאנג מען האט
נישט חתונה געהאט, איז דאס 'פגם הברית'; בפרט
ליידער ליידער היינטיגע צייטן, מיט די אלע טמאנע
כלי משחית רחמנא לצלן, דארף מען האבן גרויס
רחמים, און דאס ברענגט אויפן מענטש אסאך צרות
רחמנא לצלן, [נישט אומזיסט האט דער באשעפער
געברענגט אזא אויסטערלישע שטורעם ווינט, וואס
האט פארשווענקט גאנצעטע געגענטער, אונז אויף צו
וועקן, תשובה צו טוהן אויף דעם ביטערן חטא פון פגם
הברית; אזוי ווי עס שטייט אין די תורה ביי דער מבוול
(בראשית ו, י"ב): אז דאס איז געקומען ווייל: 'פי השחית
כל בשר את דרכו', - אז מען האט געזינדיגט נעבעך מיט

א גליקליכער לעבן

דעם חטא. [וואויל איז דעם וואס האט שכל, און ער מאכט חתונה זיינע קינדער וואס יונגער, וואס מיט דעם וועט ער זיי ראטעווען פון אלעם שלעכטס, און ער וועט זוכה זיין צו אלע גוטע ברכות.

ו.

עס שטייט אין זהר הקדוש (בא, דף מ"ב): דער תכלית פארנוואס א מענטש איז אראפגעקומען אויף דער וועלט, איז כדי ער זאל אנערקענען דעם בורא פל עולמים; דאס הייסט, ער זאל וויסן אז דער באשעפער איז דא, און ער פירט די גאנצע וועלט בהשגחה פרטיות. אבער וויאזוי קומט מען צו דעם? דורעכדעם וואס מען רעדט צום באשעפער, וואס יעדער דיבור איז א מוראדיגע הצלחה, אפילו א מענטש שפירט דאס נישט. דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רל"ד): אפילו אויף א פעלזן שטיין, אז עס זאל דערויף טראפן

א גְּלִיקְלִיכֶּר לְעֵבֶן

וואסער אַ טראַפּ נאָך אַ טראַפּ, אַן אויפֿהער, וועט דאָרט
ביים סוף ווערן אַ לאָך, דער זעלבע זאך, אז אַ מענטש
רעדט יעדן טאג צום באַשעפֿער נאָך אַ דיבור און נאָך אַ
דיבור, וועט צום סוף זיין שטיינערנע האַרץ געלעכערט
ווערן, און ער וועט שפּירן דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הַר"ן סימן נא): דאָס
זאָלט איר אָנעמען פון מיר, זיך נישט צו לאָזן נאָרן,
ווייל די וועלט נאָרט; אַ מענטש דאָרף שטענדיג קוקען,
און מאַכן אַ חשבון וואו מען איז אים מִזְכָּה מיט תּוֹרָה,
תּפִּלָּה, מִדּוֹת, שְׁלוֹם בֵּית, קְדוּשָׁה וּטְהָרָה, שְׂמֵחָה, וְכוּ',
און אויף אַזאַ פּלאַץ זאל ער גיין, און נישט קוקען אויף
אַנדערע. דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הַר"ן סימן פ):
פ"א): מענטשן האָבן אַ גרעסערן כּח אַפּצורעדן אַ
מענטש פונעם אייבערשטן, ווי דער יצור הרע, ווייל דער
יצור הרע געבט מען פֿאַר אַ מענטש לויט זיינע כּוחות,
אַבער אַ מענטש קען אַפּרעדן און אַוועקשלעפֿן אַ

א גליקליכער לעבן

צווייטן, ביז ער וועט דורעכדעם אַנקומען אין 'שאול תּחַתית' און נאך טיפּער רחמנא לצלן.

דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קל"ג): דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט: 'די גאַנצע וועלט איז פול מיט מורא'דיגע ליכטיגקייטן פון באשעפער, נאר דער קליינער האנט פארשטעלט דאס אלעס; דאס מיינט צו זאגן אז א מענטש קען גיין אויף א פלאץ וואו ער הערט מורא'דיגע התחזקות ביז ער נעמט זיך פאר, אז פון היינט אן וועל איך שוין זיין פרייליך, פון היינט אן וועל איך דאווענען דריי מאל א טאג מיט מנין, איך וועל שוין גיין אין מקנה, פון היינט אן וועל איך זיך מחיה זיין מיט די מזוזה אויפן טיר, מיט מיין ציצית, מיט מיין תפילין, פון היינט אן וועל איך שוין זיין א פשוטער ערליכער איד; אבער ווי נאר ער גייט ארויס אינדרויסן, און איינער געט א מאך אַוועק מיט זיין 'האנט'; דאס הייסט ער לאכט אפ פון

א גליקליכער לעבן

דעם פלאץ, אפילו ער רעדט נישט גארנישט,
פארשטעלט דאס שוין די אלע ליכטיגקייטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך שטענדיג
קענען דערהאלטן אין קוקען נאר אויפן היינטיגן טאג,
און ארויסכאפן וואס מער גוטע נקודות, אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן כג): אין הימל שרייען נשמות זיי זענען הונגעריג, דורשטעריג, זיי זענען נאקעדיג און בארוועס, ברענגט מען זיי עסן, טרינקען און קליידער, זאגן זיי: נישט דאס דארפן מיר! מיר דארפן תורה און תפלה און מעשים טובים, פירט דער הייליגער רבי אויס: וואויל איז דעם מענטש וואס עסט יעדן טאג אפאר פרקים משניות, און טרינקט נאך אפאר קאפיטלעך תהלים, און טוט זיך אן מיט מצוות.

איך האב אמאל געטראפן א ברסלב'ן חסיד ווען ער איז געפארן צו די ארבעט, האט ער געהאט א חומש, א משניות מיט א תהלים, און - ווי געווענליך - א לאנטש בעג אויכעט, זאגט ער מיר: איך נעם מיט א לאנטש פארן גוף, און א לאנטש פאר די נשמה, פראות האב איך ברוך השם, ציצית האב איך ברוך השם, א בארד האב איך ברוך השם, קומט אויס אז איך בין אנגעטוהן מיט מצוות, וועגן דעם נעם איך מיר מיט א משניות מיט א תהלים, וואס דאס איז עסן און טרינקען פאר די נשמה, אזוי בין איך מקיים דעם רצון פון הייליגן רבי'ן. דאס הייסט אמת'ע התקרבות צום הייליגן רבי'ן, אז מען טראכט וואס וועט זיין ביים סוף.

(קתדרס: לעב מיטן מציאות)

בעוה"ש"ת

קונטרס

דער מיר איז אפגען

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שלימ"א
אריינגוברענגען אין אינו די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער.
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת תולדות תשע"ג

געבויט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארבטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליבטונקייט, דער הייליגער הויכער ליבט, אהונט, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליבט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געפרעגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו מרסלב - טא יארק יצ"ו

זאלקסט וויסן ווען א איד קומט צום בורא פל עולמים און
רעדט זיך אויס דאס הארץ פאר אים מיט אן אמת, - זאגט דער
הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קי"ב) - לייכט אים דער
דיבור ביו ער קען ארויסגיין פון זיין פינסטערניש, ווארום ווען
א מענטש זינדעט ווערט ער פארדרייט און פארנויקלט אין
פינסטערניש, אבער ווען ער רעדט זיינע דיבורים מיט אן אמת,
און ער מיינט דאס נאר מיט אן אמת, דעמאלט העלפט אים
דער בורא פל עולמים אז די דיבורים לייכטן אים ער זאל זען די
טירן ווי ארויסצוגיין פון די בלאטע וואס ער איז אריינגעפאלן.
עס ווערט דערציילט אז דער הייליגער צדיק רבי אשר
מראפשיץ ז"ע האט אמאל הושענא רבא זייער געשריגן און
געוויינט: "הושע נא אדון המושיע הושע נא!, הושע נא בלתיך
אין להושיע הושע נא! רבונו של עולם! כאטש איך האב דיר
שוין צוגעזאגט אזוי פיל מאל אז איך וועל שוין זיין גוט, און
איך האב נישט איינגעהאלטן, פונדעסטוועגן ביסטו אן אדון
המושיע, און קיינער קען מיר נישט העלפן נאר דו אליין!
בלתיך אין להושיע, נאר דו קענסט מיר העלפן!", און ער האט
ביטער געוויינט. זעט מען אזעלכע צדיקים וואס זיי זענען
געווען אמת'דיג דבוק אין דעם בורא פל עולמים האבן זיך
אויכעט פאנוצט מיט די עצה.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב קנ"ו)

דער טיר איז אַפּען

.א

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ד):
עס איז דא א טויער און א עפענונג, וואס דורעף דארט
גיט מען אריין צום באשעפער, און דאס איז 'תפלה';
דאס הייסט, יעדער מענטש טראכט: הלואי וואלט איך
ווען געקענט אריין גיין רעדן און זיין נאנט צום

דער טיר איז אַפּען

באַשעפּער, נאַר קיינער ווייסט נישט וואו די טיר איז, און אז ער האט שוין יא געטראפן דעם טיר, האט ער נישט דעם פּאסיגן שליסל, און עס איז מקוים געווארן דאס וואס עס שטייט אין פּסוק (בראשית יט, יא): וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הִכּוּ בַּסַּנּוּרִים ... וַיִּלְאוּ לְמִצָּא הַפֶּתַח, - די מענטשן דרייען זיך ארום בלינד און קענען נישט טרעפן די טיר. חז"ל זאגן (נדרים סד ע"ב): 'סומא חשוב כמת', אז איינער איז בלינד, איז זיין לעבן נישט קיין לעבן רחמנא לצלן. אויף זאגן חז"ל (יומא עד ע"ב): 'סומא אינו שובע', א בלינדער האט נישט קיין זעטעניש; און יעדע זאך וואס ער עסט, שפירט ער ווי ער קייפט שטרוי.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער רחמנות געהאט אויף אונז, און ער האט אונז געגעבן אזא גרויסן הייליגן רבי'ן, וואס ער ווייזט אונז וואו דער טיר איז, און ער האט אונז געגעבן דעם שליסל אויפצומאכן דעם טיר,

דער טיר איז אָפּען

און אַרײַנגײן דאָרט, און װען דער טיר איז שױן אָפּען, און מָען גײט אַרײַן, גײט מָען אַרױף טרַעפּ, איז װײטער דא אַ טיר, און מָען דאַרף װײטער אַ שְׁלִיסל, געט אױנז דער הײלִיגער רבֿי װײטער נאָך אַ שְׁלִיסל, און מָען מאַכט דאס אױף אױף, און אַזױ איז כּסֵּדֶר דא טרַעפּ מיט פֿרײשע טירן און מָען דאַרף דאס אַלץ עפֿענען (עײן חײ מױהר״ן סימן תכ). װאס איז דער טיר? די מױל! און דאס דאַרף מָען עפֿענען. אַזױ װי דער הײלִיגער רבֿי זאָגט (לקוטי מױהר״ן חלק א' סימן ז; י) אױף דעם פֿסוק (תהלים נא, יז) 'ה' שְׁפֹתַי תִּפְתָּח'; אַז דאס גײט אַרױף אױף דער ענגן פון תּפֿלָה און התבּוֹדוֹת, אַ איד זאל זיך צוגעװאונען צו רעדן צום בױרא פֿל עולָמִים אױף אײדיש, און אױף זײן שְׁפֹרָאף װאס ער איז צוגעװאונט, און די מתנה װעט די גאַנצע װעלט באַקומען דורך מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, װײל מְשִׁיחַ װעט נעמען דעם דֶּרֶךְ פון הײלִיגן רבֿי'ן, און ער װעט דאס צושפֿרייטן פֿאַר די גאַנצע װעלט,

דער טיר איז אָפּען

דער אייבערשטער זאל העלפֿן אז מיר זאלן שוין זוכה זיין צו דעם, און עס זאל מקוים ווערן דעם פֿסוק (ישעיה יא, ט): **כִּי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ דַּעַה [לְדַעַת] אֶת הַיְיָהּ, -** די גאַנצע וועלט זאל מכיר זיין דעם באַשעפֿער. און נאָכדעם זאל מקוים ווערן דעם פֿסוק (צפֿניה ג, ט): **כִּי אֶז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקִרְאָ כָּל־מִשְׁמַח הַיְיָהּ, -** אפילו אַלע אומות וועלן שוין נאר רעדן צום אייבערשטן.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ב): ווען אַ מענטש זאל וויסן אז דער באַשעפֿער איז דא מיט אים, ביי אים, לעבן אים, וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים, נאר פֿאַרוואס דען רעדט נישט אַ מענטש צום אייבערשטן?! ווייל 'די ידיעה' איז פֿאַרהוילן פֿון אים, און ער ווייסט נישט, אז דער באַשעפֿער איז שטענדיג

דער טיר איז אָפּען

דא מיט אים; דאס הייסט עס דאכט זיך אים, אז דער באשעפער באהאלט זיך ערגעץ אין הימל, מילי מיליאנען מיילן ווייט, דערפאר זעט מען ווי עס איז פארהאן מענטשן, וואס שרייען מיט אויסטערלישע קולות ביים דאווענען, כדי זיינע תפלות זאלן ארויפגיין הויך הויך, און ער כאפט גארנישט אז דער באשעפער איז דא! וועגן דעם געפונען מיר אויך אז חז"ל זאגן (ברכות כד, ע"ב): 'המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמונה'. ווייל ער גלייבט נישט אז דער אייבערשטער איז דא, מיינט ער אז ער מוז דאווענען הויך. קומט אויס אז א מענטש האט א שטארקע און קלארע אמונה, שפירט ער אז דער בורא כל עולמים איז דא, און ער קען רעדן צו אים.

נאר פארנוואס האט א מענטש נישט קיין אמונה?
יעדער איד האט דאך א נשמה, וואס דאס איז א 'חלק
אלקי ממעלי', וואלט ער דאך געדארפט שפירן דעם

דער טיר איז אָפּען

באַשעפּער? ! נאר דער הייליגער רבי זאָגט (ספר המדות
אות אַמונָה, סימן כ"ב): 'הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנִּיס כְּפִירָה
לְאָדָם', אַז אַ מְעַנְטֵשׁ זײַנדיגט רחמנא לצלן, פאלט אין
אים אַרײַן כְּפִירוֹת; דאס הייסט, דער עיקר פון אַ
מְעַנְטֵשׁ איז די נְשָׁמָה, און דאס איז אַנגעטוהן מיט אַ
גוף, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (נדה לא, ע"א): 'שְׁלֵשָׁה שׁוֹתֵפִין יֵשׁ
בְּאָדָם, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָבִיו וְאִמּוֹ', דריי שותפים איז
פארהאנען אין אַ מְעַנְטֵשׁ: טאַטע מאמע, וואס זיי געבן
די 'בְּשָׂר' וְעֲצָמוֹת' און די 'דָם', וואס דאס איז דער
גאַנצער גוף, און די 'נְשָׁמָה' געט דער באשעפּער, און
ווען עס קומט די צייט, נעמט דער באשעפּער צוריק די
נְשָׁמָה, און טאַטע מאמע בלייבן מיטן גוף, און קענען
שוין גארנישט טוהן דערמיט, און זיי דארפן דאס
באַגראבן. נאר דער גוף פאַרדעקט די נְשָׁמָה, און וואס
מער אַ מְעַנְטֵשׁ זײַנדיגט חלילה וחס, ווערט די נְשָׁמָה
מער און מער פאַרדעקט; כאטשיג די זעלבע נְשָׁמָה

דער טיר איז אַפּען

ליגט נאך אינעם מענטש, נאר ער שפּירט דאס שוין
נישט, ווייל דער גוף פּאַרדעקט און באהאַלט פון אים
דאס געטליכקייט וואס איז דא אין אים.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב):
א איד דאַרף רחמנות האבן אויף זיין גוף, און דאס
אויסלייטערן, ביז דער גוף זאל שוין אויכעט משיג זיין
אַלקות, און דער גוף זאל אויף ווערן א חלק אלקי
ממעל', אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיה נח, ז):
ומבשרך לא תתעלם, זאלסט זיך נישט פאַרהוילן פון
דיין פליישיגן קערפער. נאר זאלסט זעהן אז דער גוף
זאל אויף שפּירן דעם אייבערשטן, און דאס זאגט דער
פסוק (איוב יט, כו): ומבשרי אחזה אלוך, פון דעם 'בשר
הגוף' זאל איה אויף זעהן דעם באשעפער. צדיקים
האבן געזאגט אויפן הייליגן רבי, רבי אלימלך זי"ע:
הלואי זאלן מיר זוכה זיין אז אונזער 'נשמה' זאל

דער טיר איז אָפּען

לייכטן אַפּילו אַ פּינטל, אזוי ווי עס האט געלויכטן דער
'גוף' פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך זי"ע!

אָבער וויבאלד מיר זענען אַלע דורעך געפאלן, און
נכשל געווארן, וואס דורעכדעם איז דער גוף
פאַרגרעכט געווארן, און עס איז געווארן פאַרדעקט די
נשמה, וועגן דעם איז נעבעך דער מענטש אין אַ גלות;
דאס הייסט, ער גייט אַרום טרויעריג און צופראכן, און
ער טראכט: 'דער פאַשעפער דאַרף מיר נישט האבן,
איך טויג צו גאַרנישט' - בפּרט אויב טאַטע מאמע,
אָדער דער מלמד, אָדער חברים, האבן אים אַראפּ
געקלאפּט - און ער דרייט זיך אַרום פּוסט און ליידיג,
'נע ונד' אזוי ווי 'קין'. און ער כאפּט נישט אז די נשמה
איז מיט אים יעדע רגע, ווייל אז ער אָטעמט, ער גייט,
ער זעהט, ער הערט, זיינע חושים אַרבעטן, איז אַ סימן
אז די נשמה איז נאך דא אין אים, ווייל אז נישט, ליגט
ער גלייך טויט רחמנא לצלן.

דער טיר איז אָפּען

ג.

אָפּער אַז אַ איד איז זוכה און ער טוט תשובה, דורעכדעם נעמט ער צוביסלעך אַראַפּ דאס גשמיות פון זיין גוף, און די נשמה הייבט צוביסלעך אָן צו לייכטן ביי אים, און ער זעהט אַז ער קען אויך דינען דעם באשעפער מיטן גוף, דאס הייסט מיטן עסן און מיטן שלאפן וכו', און די מערסטע שפירט מען דאס שבת.

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו; קכה): די עסן פון שבת איז 'פולו אלקות', און פולו קודש'; דאס הייסט שבת לייכט נאר דער אייבערשטער, וועגן דעם וואס ער עסט שבת, עסט ער נאר אלקות. דער הייליגער רבי האט אמאל זיך אנגערופן און געזאגט: אז מען עסט 'מצה' עסט מען 'אלקות', ווייל דער בורא פל עולםים האט אונז געהייסן עסן מצה איז דאך דאס א מצוה, וואס דאס איז דער

דער טיר איז אַפּען

רצון פון באַשעפּער, די זעלבע זאך שבת האט דער אייבערשטער געהייסן עסן דרי מאל, אזוי ווי חז"ל לערנען ארויס (שבת קיז ע"ב): פונעם פסוק (שמות טז, כה), אז עס שטייט דריי מאל 'היום', אז עס איז אַ מצוה צו עסן שבת דריי סעודות. אויף זאגן חז"ל (שם קיח ע"א): אז מען עסט די דריי סעודות שבת, ווערט מען ניצול פון 'חבלי משיח', 'גיהנם' און 'מלחמת גוג ומגוג' [וואס דאס גייט ארויף אויף 'כפירות און אפיקורסות' (עין פעלת הצדיק, סימן תתלז)].

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קנה): שבת האט יעדער איד אן אנדערן פנים, אפילו א פשוטער בעל-הבית, וואס וויסט פון גארנישט, איז אויף מלא שמחה, מיט זיין שטריימל און בעקיטשע, און ער פרייט זיך מיט די פיינע חלות און פיש, מיט די זופ און פלייש וכו'. ווייל יעדער האט א געפיל אינעם שבת.

דער טיר איז אַפּען

דאָך געפונען מיר אז די תּלמידים פון רבי שמעון בר יוחאי האָבן אַנגערופֿן רבי שמעון בר יוחאי: דו ביזט דער שבת פון אלע טעג (זוהר הקדוש נשא, קמד ע"ב). ווייל די צדיקים שפּירן שטענדיג אזא מין 'גילוי אַלקות', אז אפילו אינדערנאָכן איז ביי זיי אויף אזוי ווי שבת.

ד.

און צו דעם קען אויף יעדער איד זוכה זיין, דורעף די מתנה וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן צו רעדן צום אייבערשטן אויף פראסט אידיש, אבער דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ט; קיב): אז דער דיבור דארף זיין מיט אן אמת, און דעמאלטס לייכט דאס פארן מענטש אזוי שטארק, אז אפילו ער זאל זיין אין שאול תחתית ומתחתיו, וועט אים די אמת'ע ווערטער, אויפלייכטן דעם באשעפער, און ער וועט טרעפן דעם וועג ווי ארויסצוגיין. פונדעסטוועגן,

דער טיר איז אַפּען

זאָגט דער הייליגער רבי (שם, סימן קיב): אז ווער עס האט שכל און פארשטייט, דארף בעטן דעם באשעפער א גאנץ לעבן: הלואי זאל איך איין מאל אין לעבן זוכה זיין צו זאגן א אמת'ער ווארט פארן אייבערשטן.

און פארנוואס איז טאקע אזוי שווער צו זאגן א אמת'ער ווארט? ווייל דער טבע פון א מענטש איז, אז ער נארט זיך, און ער קען זיך אליינס נישט, אבער אז א מענטש איז זוכה און ער גייט אויף א באזונדערע פלאץ וואס קיינער איז נישט דארט, און קיינער ווייסט נישט אז ער איז דארט, און ער הייבט אן צו דערציילן פארן אייבערשטן מיט אן אמת ווער ער איז, און ווי אזוי ער קוקט אויס, און ער זאגט אויס פארן אייבערשטן: איך האב שמוציגע אויגן, און איך קוק צאם אלע שמוץ רחמנא לצלן, און ווען איך גיי אויפן גאס, מוז איך קוקן אויף יעדע אשה וכו', און עס ווערט מקוים ביי מיר, דאס וואס עס שטייט ביי די תוכחה (דברים כח, לד): והיית

דער טיר איז אָפּען

משגגע ממראַה עיניך אַשר תראַה. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לו; ס; חלק ב' סימן ז): ניאוף מאכט משוגגע דעם מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ג ע"א): 'אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות'. קומט אויס אז לויט וויפיל עבירות א מענטש טוט, אזוי משוגגע איז ער.

נאכדעם די אויערן; איך בין א נייגעריגער מענטש, און איך מוז אלעס וויסן, און וואו עס שטייט נאר א קופקע מענטשן וואס רעדן עפעס, מוז איך לויפן הערן וואס זיי רעדן, און אז איך זעה צוויי מענטשן רעדן צווישן זיך, וויל איך נאר וויסן וואס זיי רעדן, דער זוהר הקדוש זאגט (יתרו דף עה ע"ב): ווער עס האט גרויסע אויערן - [דאס הייסט ער מוז אלעס הערן און וויסן] - איז א טיפּש.

דער טיר איז אָפּען

נאָכדעם די נאז; איך בין אַזא פּעסן, יעדע זאך מאַכט
מיר נערוועז וכו', און חז"ל זאָגן (פּסחים 10 ע"ב): ווער עס
רעגט זיך, פּאַרלירט דעם שכל.

בפּרט די מויל; איך רעד שָקֵר, לשון הרע מיט
רכילות, און איך בין פּאַרנומען צו רעדן פּוּן אַנדערע
מענטשן וכו', איך שְעֵלֵט רחמנא לְצִלָּן. דעמאלטס
זעהט אַ מענטש ווער ער איז בּאַמֶת, און אַז ער
דערצייילט דאס אַלעס אויס פּאַרן אַייבּערשטן, דאס
הייסט 'אַמֶת'.

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"א):
אַמֶת איז נאר דער אַיינציגער באַשעפּער, מְמִילָא ווי
נענטער אַ מענטש קומט צום באַשעפּער, איז דא אין
אים מער אַמֶת; וואס הייסט אַז ער קומט נענטער צום
אַייבּערשטן? אַז ער שפּירט אַז דער באַשעפּער איז דא,
און ער רעדט צו אים, וואס עס איז נישטא קיין

דער טיר איז אָפּען

גָרעסערער אַמֶת פּוֹן דַעם. ווייל עַר וויל נישט מֶען זאל וויסן וואו עַר איז נַעלם געוואָרן, און עַר גייט אויף אַ פֿלאַץ וואו קיינער איז נישטא, און עַר רעדט צום באַשעפּער דַעם אַמֶת: "רבונו של עולם, איך האב אַזויפיל שְלֶעכטע געדאַנקען און איך טראַכט נעבֿעך אַזויפיל גאַרשקייטן" וכו'. וואס דאס איז דער עיקר תְּשׁוּבָה, אַזוי ווי דער רמב"ם זאָגט (הלכות תְּשׁוּבָה פֿרק א הלכה א): 'כָּל הַמְּרִיבָה לְהַתְּוֹדוֹת הַרִי זֶה מְשׁוּבָח', וואס מֶער אַ מַעֲנֵטֵשׁ איז זיך מִתְּוֹדָה איז אַלץ בַּעֲסֵער. דער הייליגער רבֿי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): אַז אַ מַעֲנֵטֵשׁ זינדיגט, ווערט דאס אַריין געקריצט אין זיינע ביינער, און דאס הרג'ט אים אַוועק, און דורעכדעם וואס עַר רעדט דאס אַרויס צום באַשעפּער, ווערט עַר פֿטור פּוֹן דַעם.

דער טיר איז אַפּען

ה.

חז"ל זאָגן (נדרים כ ע"א): 'פּל המְתַבֵּיִשׁ לֹא בְּמַהְרָה
הוא חוֹטֵא', אויף זאָגן חז"ל (בְּרֵכוֹת יב ע"ב): 'פּל הָעוֹשֶׂה
עֲבִירָה וּמְתַבֵּיִשׁ בּוֹ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו'; דאס
הייסט, אַז אַ מְעַנְטֵשׁ פֿאַרצײלֵט אַלעס פֿאַרן
אַיבֶּערשטן, און ער פֿאַנגט זיך אָן צו שְׁעַמְעֵן פּוּנְעֵם
אַיבֶּערשטן, דאס איז זיין עיקר תְּשׁוּבָה, און מֶעַן איז
אים מוֹחֵל אויף אַלע עֲבִירוֹת.

עס איז געווען אין אומאן צווישן אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ אַ
עֲלֻטְעֶרער איד רַבִּי דָּוִד צָבִי, אין די צײַטן פֿון די עֲרֻשְׁטֵע
וועלט מִלְחָמָה, וואס ער איז געווען דער שְׁמֵשׁ אִינְעֵם
קְלוֹיז, און עס זענען דעמאָלטס דאָרט געווען בַּחוּרִים
וואס זענען געקומען פֿון פּוֹלֵן, וואס האָבן שוין נִישְׁט
געקענט צוריק אַהײם פֿאַרן צוֹלִיב די מִלְחָמָה, זענען זיי
געשלאָפֿן אין קְלוֹיז אויף די בֶּעֲנָק, און אַינְדער פֿון אַנְשֵׁי

דער טיר איז אָפּען

ש'לומיננו איז אַרומגעגאַנגען ביי די הייזער און צאַמגענומען עסן פֿאַר די בַּחורִים, דער האַט אַריינגעוואַרפֿן אַ שטיקל ברויט, דער אַ קנאַבל, און ער האַט דאָס געברענגט אין קלויז און געגעבן אַ גיס אויס, פֿאַרשטייט זיך וויבאַלד די בַּחורִים האָבן דאָרט געגעסן און געשלאָפֿן האַט מען צוריקט די בענק און די סדר פון בית המדרש, פֿלעגט ער זיך רעגן אויף די בַּחורִים און זיי אַנשרייען, אָבער שפּעטער פֿלעגט מען אים הערן וויינען ביים ציון פון הייליגן רבי'ן: רבּונו של עולם! פֿאַרוואָס בין איך נאַכאַמאַל געווען אין פֿעס? ! וואָס וויל איך פון די בַּחורִים, זיי האָבן געבען נישט דאָ קיין טאַטע מאַמע, זיי האָבן נישט וואו צו שלאָפֿן, וואו צו עסן, זאל איך זיי טרייבן אויפֿן גאַס? ! און אזוי יעדן טאָג האַט זיך דאָס נאַכאַמאַל איבערגע'חזר'ט, ער האַט געשריגן אויף זיי, און נאַכדעם האַט ער געוויינט צום

דער טיר איז אָפּען

באַשעפּער, פּאַרױאָס ער איז אַזאַ אויפֿגעװעקטער
מענטש.

וועגן דעם אז אַ איד איז זוכה, און ער האט שׂכ"ל,
וואס איז ראשי תיבות: ש'פּכּי פּ'מִים ל'בֵּךְ, דאס הייסט
ער רעדט זיך אויס יעדע זאך צום באשעפּער; ער
דערציילט אויס פארן אייבערשטן יעדע שלעכטן
געדאַנק וואס קומט אים אריין, יעדן שלעכטן קוק, יעדן
פּעס, אז אַ מענטש פירט זיך אויף דעם הייליגן וועג,
גייט ער פון איין שטוב צום צווייטן און ער עפענט איין
טיר נאכן אנדערן, [דאס הייסט וויבאלד ער רעדט צום
אייבערשטן, כאפט ער זיך אַלס מער און מער, וויאזוי
איין זאך האט אים געשלעפּט צו די צווייטע זאך, וואס
דאס האט אים אַלס געברענגט דורעכצופאַלן, און אזוי
טוט ער מער און מער תשובה, און ער גייט אַלס אריין
שטערקער אין די אַמונה, און ווערט אַלס גענטער צום

דער טיר איז אפּען

אייבערשטן] ביז ער שפּירט שוין שטענדיג דעם
אייבערשטן.

ו.

אָבער אין אַזאַ מענטש האט די וועלט נישט קיין
'השגה', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן
חלק ב' סימן קט"ז): א צדיק קען מען נישט דערקענען,
ווייל אינדרויסן זעהט ער אויס פונקט ווי א צווייטן,
אָבער אינעווייניג איז ער גאר עפעס אנדערש. נאכמער
זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ג):
וואס העכער א מענטש איז, און ער איז מער דבוק
אינעם אייבערשטן, זעהט מען ביי אים גארנישט, נאר
ער קוקט אויס ווי א פשוטער מענטש, און דאס איז זיין
גרויסקייט, אַז ער פירט זיך אזוי פשוט מיטן גרעסטן
פשוטות.

דער טיר איז אָפּען

א איד האט אמאל געפּרעגט דעם הייליגן רבי'ן (חיי מוהר"ן סימן מ): אויב עס איז מעגליך, אז א צדיק זאל זיין זייער גרויס אפילו מען זעהט נישט ביי אים קיין ספעציעלע עבודות און תנועות, אזוי ווי מען זעהט ביי אנדערע צדיקים, פארשידענע ערליי העכערע עבודות וכו'? האט אים דער הייליגער רבי געענטפערט: פארקערט! עס קען גאר זיין אז דער צדיק וואס באהאלט זיך און מען זעהט נישט ביי אים אפגענהייט קיין העכערע סארט עבודות, קען זיין אסאך אסאך גרעסער, אזוי ווי מיר געפונען אז דער בורא פל עולם'ס האט צוויי נעמען דער שם 'הוי"ה', און דער שם 'אדנ"י', דער שם 'אדנ"י' מעג מען ארויס זאגן, אבער דער שם 'הוי"ה' טאר מען נישט ארויס זאגן ווי עס איז געשריבן, נאר מען זאגט דאס ארויס אזוי ווי דער שם 'אדנ"י', פונדעסטוועגן, אפילו מען קען דאס נישט ארויס זאגן, איז דאס אסאך העכער ווי דער שם 'אדנ"י'.

דער טיר איז אָפּען

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט אויף זיך: ווער עס קען מיך, ווייסט אז איך האב נישט קיין שום תנועה פון קיין גוטער איד, ווייל דער הייליגער רבי האט אויסגעזעהן ווי א פשוט'ער אינגערמאן.

וועגן דעם איז נישט קיין וואונדער אז עס זענען דא מענטשן וואס לאכן אפ פון 'התבודדות' - רעדן צום אייבערשטן, ווייל דאס איז אינגאנצן א רוחניות'דיגע זאך, און מען דארף צו דעם האבן א מורא'דיגער לויטערן אמונה, אבער וואויל איז דעם וואס ער איז דאס מקיים בתמימות ופשיטות.

ז.

מיר געפונען ווען יעקב האט געברענגט די עסן פאר יצחק פֿרי ער זאל באקומען די ברכות, האט אים יצחק געברענגט: ווי אזוי האסטו דאס אזוי שגעל געברענגט? ! האט יעקב געענטפערט (בראשית כז, כ): 'פי

דער טיר איז אַפּען

הַקְרָה הַיְיָ אֱלֹהֵיךָ לְפָנָי - דער באַשעפּער האט דאס מיר צוגעשיקט. האט יצחק אבינו אנגעהויבן צו טראכטן אז עפּעס טויג דא נישט, ווייל ער איז נישט צוגעוואוינט צו הערן עשו דערמאנען דעם באַשעפּערס נאמען, וועגן דעם האט ער געזאגט (שם כז, כב): 'הקל קול יעקב', דער קול זעהט עפּעס אויס ווי יעקב, וואס ער רעדט שטענדיג פון באַשעפּער.

ח.

און דאס איז אַ סימן פון אַ איד אז ער האט 'יראת שמים', אז ער רעדט שטענדיג פון באַשעפּער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ב, ו): 'מפיו דעת ותבונה' - פון דעם מויל פון אַ מענטש, קען מען דערקענען ווער דער מענטש איז. וועגן דעם טאר מען נישט ווערן איבערגענומען פון קיינעם וואס לאכט אפ פון דעם, און ער מאכט ליצנות.

דער טיר איז אָפּען

און מען זעהט אין די וואכעדיגע סדרה, אז ליצנות
האט א מורא'דיגן כח; אזוי ווי רש"י זאגט (בראשית כה,
ט): וועגן דעם האט דער אייבערשטער געמאכט אז
'ליצחק' זאל אויסזעהן אזוי ווי 'אברהם', ווייל די ליצנים
האבן געזאגט: 'מאבימלך נתעברה שרה' - שרה איז
געהאלפן געווארן פון אבימלך. ווייל מען זעהט אז
אזויפיל יארן איז זי געווען מיט אברהם אבינו, און זי
האט נישט געהאט קיין קינדער. האב איך אמאל
געהערט פון א מגיד: מען זעהט דא אן אינטערעסאנטע
זאך; א אלטע פרוי פון ניינציג יאר קען געבן מילך פאר
יעדעם איינעם, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית כא, ז):
'היניקה בנים שרה'. וואס דאס איז א מורא'דיגער נס,
און ווידער אבימלך, מיט זיין גאנצע חבריא האבן
באקומען 'עצירות', אז זיי האבן נישט געקענט שפייען,
און נישט ארויסגיין וכו', דאס איז דאך אויך א
מורא'דיגער נס; און ווי אזוי קען זיין אז ליצנים זאלן

דער טיר איז אָפּען

זאָגן: 'מאַבימלך נתעבֿרה שָׂרָה'?! נאַר זעהט מען פּון דעם אז ליצנות האט אַזאַ כּח, אז מען קען באַווייזן אותות ומופּתים, און מיט ליצנות קען מען דאס אַלעס אַוועקמאַכן, אַפּילו עס שטימט נישט, און עס איז פאַרקערט פּון די פּאַקט.

ט.

אַזוי איז אויף מיט לערנען די הייליגע תּוֹרָה; דאָרף מען נישט קוקען אויף קיינעם, נאַר לערנען יעדן טאָג אַביסל חומש רש"י מיטן תּרגום, וואס דאס איז נישט אַזוי שווער צו טוהן, און אַזוי אַרום וועט מען דורעכגיין די גאַנצע סדֶּרָה יעדע וואָך, וואס דאס איז אַ סגולה אויף 'אַריכות ימים', אַזוי ווי חז"ל זאָגן (בְּרָכוֹת ח): 'לְעוֹלָם יִשְׁלִים אָדָם פְּרָשְׁיוֹתָיו עִם הַצִּיבּוֹר, שְׁפָל הַמְּשָׁלִים פְּרָשְׁיוֹתָיו עִם הַצִּיבּוֹר מְאַרְיֵכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו'. און עס ווערט גע'פּפּסָק'נט אין שְׁלַחן ערוך:

דער טיר איז אַפּען

(אורח חיים סימן רפ"ה, סעיף ג). אז פון זונטאג קען מען מעער סדרה זיין. אבער אז מען לאזט דאס אויף פרייטאג, קומט מען נישט אן צו דעם, און עס קען דורעכגיין א וואך נאך א וואך, און מען איז נישט מעער סדרה, וואס דאס איז א חיוב אויף יעדן איד.

און אזוי אויך דארף א מענטש זעהן אריינצוכאפן וואס מער פּרקים משניות, און בלעטער גמרא, סימנים שולחן ערוך, און אז מען איז זוכה קען מען נאך אויך אריינכאפן יעדן טאג זוהר הקדוש מיט תיקונים, מדרש רבה און מדרש תנחומא. וואס די מתנה פון דעם דרך הלמוד, האבן מיר אויך באקומען פון הייליגן רבי'ן (עיין שיחות הר"ן סימן עו).

דאס געפונען מיר ביי די ברכה וואס יצחק אבינו האט אנגעווינטשן יעקב (בראשית כז, כח): ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש.

דער טיר איז אָפּען

טייטשט דאס אויס דער מדרש (בראשית רבה סו, ג): 'מטל השמים - זו מקרא', 'משמני הארץ - זו משנה', 'ור"ב דגן - זו תלמוד', תירוש - זה מדרש; דאס הייסט ער זאל יעדן טאג לערנען חומש, משניות, אסאך גמרא, און מדרש [רבה און תנחומא, זוהר און תיקונים].

י.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (תקוני זוהר הקדמה, יד ע"ב):
ווער עס ענדיגט איין מסכתא, באקומט ער דערפאר א
גאנצער וועלט, 'ברוחניות'; [וואס מיר קענען זיך נישט
פארשטעלן וואס עס מיינט א וועלט: די גאנצע גלאוב
וואס באשטייט פון דומם, צומח, חי, מדבר. 'דומם':
לענדער אן א שיעור, בערג מיט טאלן, טייכן, וואסערן
און ימים פון די גאנצע וועלט. 'צומח': ביילי ביליארדן
ביימער מיט זייערע בלעטער, און אלע סארט בלומען
און גראזן, וואס מיר קענען אפילו נישט ציילן. 'חי':

דער טיר איז אָפּען

אַלע סאַרטן חיות, ארום די גאַנצער וועלט, פון 'קאָני
ראַמים', ביז 'פּיצי פּינים', וואס דאס איז נישט מעגליך
אָפּצו ציילן. 'מדבר': זיבן און אַ האלב ביליאָן מענטשן.
און נאכדעם די זון מיט די לבנה, מיט בילי ביליאָנען
שטערן וכו', וואס דער אייבערשטער האלט אַ
פונקטליכן חשבון, און געט אַ נאמען פאר יעדן שטערן
עקסטער, און דאס איז נאר די גשמיות דיגער וועלט,
וואס מיר זעהן, וואס דאס ווערט אנגערופן 'עולם
העשיה', און פֿל שפֿן ברוחניות, וויפיל בילי ביליאָנען
מלאַכים, וואס מיר קענען זיך נישט פֿארשטעלן וואס
דאס מיינט, באַקומט מען פֿאַרן ענדיגן איין מסכתא,
און ווער רעדט נאָך אז מען איז זוכה און מען חזר'ט
איין מסכתא הונדערט און איין מאל [בפרט מסכת
תענית], איז דאס אַ מורא דיגע תיקון און אַ תשובה
אויף אלע עבירות.

דער טיר איז אָפּען

עס איז געווען אַ איד אין פּוילן, ר' אַביגדור, ער האט געהאט אַ פּאַבריק וואו מען האט געפּאַרבט וואל, ויהי היום האט זיך אַ גוי אַרײַן געצויגן אין יענעם געגנט, און אויך געעפּענט אַזאַ מין פּאַבריק מיט נייע און גוטע מאשײנען, און דער גוי האט אים אַלעס חרוב געמאַכט, ווייל דער איד האט נישט פּאַרמאַגט די פּאַרגעשריטענע מאשײנען וואס קאַסטן אַסאַך געלט, און אַזוי האט דער איד געפּעך פּאַרלוירן זײַן גאַנצער פּרנסה, ווייל יעדער איז געגאַנגען צום גוי.

דער ר' אַביגדור האט געהאט אַ שווער, רבי אַלטר, [וואס איז געווען אַ גרויסער תּלמוד חכם, און ביימים הים האט מען געזאַגט אז ער האט געענדיגט הונדערט און אײנמאַל ש"ס בבלי, און ירושלמי, וואס באַמט קען מען דאַס באַווייזן, אז מען האט אַ שטאַרקן רצון, ווייל 'אין לך דבר העומד בפני הרצון'], ער איז געווען אַ חסיד פונעם הייליגן ישמח ישראל פון אַלכסנדר זי"ע,

דער טיר איז אַפּען

און דער ישׁמח ישׁראל זי"ע פּלעגט זיך שטענדיג מחיה זיין מיט אים, אפּער רבי אלטר פּלעגט זיך שטענדיג באהאלטן, און נישט געוואלט רעדן מיט אים, פּדי ער זאל חס ושלום נישט גרינגשעצן אין זיין כבוד, ווייל דאס איז דער סדר פון א למדן, ווען ער רעדט מיט איינעם אין לערנען, קען ער זיך אמאל אויסדרוקן: נישט דאס איז דער פּשט! דו פארשטייסט נישט! וכו', אפּער יעצט אז זיין איידעם ר' אביגדור, איז געקומען צו אים זיך אויסרעדן זיין צרה, אז ער איז אריינגעפאלן אין גרויסע חובות, האט אים זיין שווער רבי אלטר געזאגט: לאמיר גיין זיך מזכיר זיין ביים רבי'ן דער ישׁמח ישׁראל, און דער הייליגער ישׁמח ישׁראל הייבט אן צו רעדן מיט רבי אלטר די גאנצע סוגיא (בבא קמא, פרק הגזול ע"ם): וואס רעדט זיך אויב איינער האט געגעבן וואל מען זאל דאס פארבן, און מען האט קאליע געמאכט די

דער טיר איז אַפּען

וואל וכו', און אזוי האבן זיי זיך מַפְלַפֵּל געווען אַ
גאַנצע נאַכט.

ר' אביגדור שטייט און קוקט: איך בין דא געקומען
מיט מיין שווער מזכיר זיין מיין צרה, און מיין שווער
און דער רבי האבן אינגאנצן פאַרגעסן פון מיר, און זיי
רעדן דא אַ גאַנצע סוגיא?! ווען זיי האבן געהאלטן
ביים אַוועק גיין, האט דער רבי פאַמערקט אז דער איד
האט מורא דיגע חלישות הדעת, האט ער אים
דערציילט אַ מעשה: איינער איז אמאל געקומען צום
הייליגן שר שלום פון בעלז זי"ע, און ער האט זיך זייער
פאַקלאגט, אז אַ גוי האט זיך פאַרלייגט אויף אים, און
ער דערגיט אים די יארן, ער שלאגט זיינע קינדער, זיין
ווייב, און דער שר שלום זי"ע הייבט אן צו זאגן: חז"ל
דערציילן (ספרי, פרשת ראה): רבי עקיבא האט אליין
געזעהן, ווי אַ גוי האט צאַמגעבינדן זיין טאטן פאר זיין
הונט, און דער הונט האט אים אויפגעגעסן. און דער

דער טיר איז אַפּען

איד גייט אַהיים, און ער ווערט געוואויר אז הונטן האבן
אויפגעגעסן דעם גוי.

האט דער הייליגער ישׁמח ישראל אויסגעפירט: גיי
לחיים ולשלום! ווי נאר זיי זענען ארויס רופט זיך רבי
אלטר אן פאר זיין איידעם: דו ביזט א געהאלפּענער!
ווען ער איז אַנגעקומען אַהיים, הערט ער אז די גאַנצע
פּאַבליק פון דעם גוי איז ארויף אין פייער, און עס איז
אינגאַנצן פאַרברענט געווארן, און עס איז גאַרנישט
געבליבן דערפון.

דאס זעלבע ביי יעדער מענטש ווען ער לערנט אַ
מאַמר חז"ל, זאל ער וויסן אז דאס איז זיין חיות, און
דאס וועט אים ברענגען זיין גאַנצע ישועה.

יא.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז'):
חַנוּכָּה איז מְרוּמָז אינעם פּסוק (במדבר יד, יט): סֵלַח נָא

דער טיר איז אַפּען

לְעוֹן הָעַם הַזֶּה כִּגְדֹל חִסְדָּךְ וְכִבְאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּ וְכוּ'. דאס הייסט אַ גאַנץ יום כּפּוּר בּעֵהָט אַ מַעֲנִטֵּשׁ: 'סֵלַח לָנוּ' רבונו שֶׁל עוֹלָם זײ מיר מוֹחֵל, אײַךְ הָאֵב גַּעזײנדיגט. און ווי אַזוי ווייסט אַ מַעֲנִטֵּשׁ צו עס איז נְתַקְבֵּל גַּעוואַרן זײן תּפִּלָּה און זײן תּשׁוּבָה? אַפֿשֶׁר הָאֵט עֵר זײךְ גוט אַפּגַענאַרט?! נאַר אַז עֵר וועט הָאָבן אַ לְעִכְטִיגער חנוּכָּה, דַּעמאַלטס וועט עֵר וויסן אַז זײן תּשׁוּבָה איז אַנגענומען גַעוואַרן.

אויף זאַגט דער הייליגער רַבִּי (שם): דִּי רַאֲשֵׁי תִיבוֹת פּוֹן 'כִּסְלִי"ו' איז וְיִרְא י' כִּי ס'ר לְרִאוֹת (שְׁמוֹת ג, ד). דאס הייסט: מִשֶּׁה רַבִּינוּ איז גַּעווען אַ מְנַהֵיג הַדוֹר, וואס הָאֵט צוגעלייגט דאס האַרץ צו קוֹקַען אויף דִּי צָרוֹת וואס אײַדן לײַדן, און עֵר הָאֵט רַחֲמָנוּת גַּעהאַט אויף זײ, וואס דער עיקר צָרוֹת איז דאס וואס אײַדן פֿאַלן נַעבֶּעף דוּרעף מײט עֲבִירוֹת, וואס אַ אײד לויט זײן הייליגע נשְׁמָה וואס עֵר הָאֵט, קען עֵר נישט פֿאַרנעמען

דער טיר איז אָפּען

און טראַגן אויף זיך עבירות, און ווען דער
אייבערשטער האט דאס געזעהן, האט ער אים גערופן
צו זיך און געזאגט: משה! משה! און דער
אייבערשטער האט אים דעמאלטס געזאגט דו וועסט
זיין כהן, ביי די 'חנופת הבית' פונעם 'משכן', און דו
וועסט זיין דער 'מנהיג ישראל'.

זעהט מען פון דעם, ווער קען ווערן אנגערופן א
מנהיג? ווער עס האט רחמנות אויף אידישע קינדער,
און ער שלעפט זיי ארויס פון עבירות, און עס גייט אים
אין לעבן אז עס זאל זיין שידוכים ביי אידישע קינדער,
און אז זיי זאלן חתונה האבן וואס פריער, וואס אזוי
ארום וועלן זיי געראטעוועט ווערן פון צוונות. דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פט): דער
צדיק איז דער שדכן וואס מאכט אלע שידוכים. ווייל
דאס איז די גאנצע ארבעט פון א אמתן מנהיג,

דער טיר איז אפּען

אריינצופרענגען קדושה וטהרה צווישן אידישע
קינדער, און זיי זאלן חתונה האבן וואס שנעלער.

י.ב.

עס שטייט (תיקוני זהר, דף ט ע"ב; ועיין משנת חסידים מסכת
חשון פסליו, פ"א ס"ג): יעדער חודש האט אן אנדערן
'צירוף' פון דעם 'שם הוי"ה', און דער צירוף פון חודש
פסליו גייט ארויס פון דעם פסוק (בראשית נ, יא): 'וירא
י'ושב ה'ארץ ה'פנעני את האבל בגרן האטד וכו', וואס
דאס שטייט ביי די לוי'ה פון יעקב אבינו, ווען די שבטים
האבן אים געטראגן קיין חברון דארט צו באגראבן,
פרענגט רש"י (שם) פון חז"ל (סוטה יג ע"א): אז עס זענען
אנגעקומען אן א שיעור אומות און זיי האבן געוואלט
מלחמה האלטן, בפרט די הערן פון עשו און ישמעאל
[ווייל זיי האבן נאך געהאט אן אלטן שנאה; ישמעאל
איז ברויג געווען אויף יצחק, ווייל ער האט אלעס

דער טיר איז אָפּען

צוגענומען פון אים, און עשו איז ברוגז געווען אויף יעקב, ווייל ער האט אים צוגעגנבעט די ברכות, וואס דאס זענען די צוויי קליפות פון וואס אידן ליידן במשך אלע דורות], אבער ווי נאר זיי האבן געזעהן אז יוסף האט ארויף געלייגט זיין קרוין אויף די ארון פון יעקב אבינו, האבן אלע מלכים אויסגעטוען זייערע קרוינען און האבן עס אויף ארויף געלייגט אויפן ארון, און געמאכט שלום, און דער גאנצער ארון איז געווארן ארום גענומען מיט קרוינען.

דארף מען פארשטיין פארנוואס האבן זיך די פעלקער אזוי דערשראקן פון די קרוין פון יוסף? ! נאר יוסף האט געהאט אזעלכע ביטערע נסיונות, און ווען ער איז געווען א בחור'ל פון זיבעצן יאר, האט מען אים צוגענומען פון טאטן, און מען האט אים פארקויפט, און ער האט געדארפט זיין רחמנא לצלן צווישן אזאלעכע עקלהאפט'גע שמוציגע מצרים, אזוי ווי חז"ל

דער טיר איז אַפּען

זאָגן (תנא דבי אליהו פּרָק ז; תּוֹרַת כּהֲנִים אַחֲרֵי פּרָק יח): עָס אִיז נִישֵׁט גֶעווען אַ פּאַלֶק וואס זענען געווען אַזוי פּאַרְגֶרעבט אַין שְׁמוּץ און אַין גִּיאוּף, אַזוי ווי די מְצֻרִים; און יוֹסֵף הַצַּדִּיק נאכדעם וואס די בְּרוּדער האבן אים פּאַרְקוּיפֶט, און ער איז אַראַפּגֶעקוּמֶען קיין מְצֻרִים, האט מען אים געשטעלט צו פּאַרְקוּיפֶן צווישן אַלע אַנדערע שוואַרצע קנעכט, וואס זיי זענען די בִּילְיָגֶסטע עֲלֵעמֶענטן וואס איז נאר פּאַרהאַנען, און פּאַרשטייט זיך אז זיי האבן געזעהן דאָרט אַ בַּחוּר מִיט שײנע געקרייזלטע פּיאות שטיין, האט אים אַיינער געגעבן אַ שטעף, אַ צווייטער אַ זעץ, אַן אַנדערער האט געצויגן די פּיאות וכו', און אַזוי אויף האט ער זיך געדאַרפֶט דרייען צווישן די ערגסטע פּריצות וואס איז נאר שײף רחמנא לְצֵלָן, און דאָך האט ער זיך געהיטן די אויגן, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (בְּרֵכוֹת כ ע"א; ועיין בְּרֵאשִׁית רַבָּה צח, יח; בּמִדְבַר רַבָּה יד, ו). און אויב איז דאס נישט גענוג,

דער טיר איז אָפּען

האט ער נאך געהאט אַ ביטערער שווערע נסיון מיט די ווייב פון פּוטיפּר, און מען לייגט אים נאך אריין אין תּפּיסה, מיט גרויסע בזיונות.

נאר יוסף האט געהאט צוויי זאכן וואס דאס האט אים דערהאלטן, איינס; ער איז געווען שטענדיג פּרייליך (דברים רפה ד, ז). און מען זעהט ווען דער 'שר המשקים' מיט דעם 'שר האופים', צוויי שמוציגע מצרים, זענען געזעצן אין תּפּיסה, און זענען געווען טרויעריג און מרה שחורה'דיג, האט ער זיי געפּרעגט (בראשית מ, ז): פּארוואס זענט איר אזוי טרויעריג? שטעלט אייך פּאר, א מענטש זיצט אין תּפּיסה איז ער דאך מורא'דיג צופּראכן און טרויעריג, נאר וויבאלד יוסף הצדיק איז שטענדיג געווען זייער פּריילעך, האט ער נישט געקענט פּארליידן אז מען איז טרויעריג, אפילו שמוציגע גוים, און ער האט דאָרט שטענדיג פּריילעך געמאכט.

דער טיר איז אָפּען

עס איז אַמאל געווען אַ בַּרְסֶלְבֶ'ער חֲסִיד, עַר איז געגאַנגען זיך מתבודד זיין, פֿלוּצְלִינג באַפֿאַלט אים אַ שוואַרצער גוי, און ער האט געמאַכט אַ האַל"ד-אַפּ, אָבער אַזוי ווי דער איד האט נישט געקענט קיין ענגליש, [ער איז נישט געווען פון דאהין], האט ער אַנגעכאַפּט דעם גוי און זיך גענומען טאַנצן מיט אים פֿרייליכע נגונים און אויפֿהער, ביז ער האט אים אַפּגעלאָזט.

אַ ענליכע מעשה, האט פֿאַסירט אין אָרץ ישׂרָאֵל, מען האט אַיינגעזעצט אַ איד אין אַ תּפִּיסָה פּוּל מיט אַראַבער, [זיין חטא איז געווען, ער איז געגאַנגען נאָך געלט אויף אַ פֿלאַך וואו זיי האָבן נישט געלאָזט], האט ער זיך אויפֿגעשטעלט דאַרטן אין תּפִּיסָה, און ער האט זיך גענומען טאַנצן "כָּאֵלָא מִן עֵלָא" [= אַלעס איז פּונעם אַייבערשטן], ביז אַלע אַראַבער האָבן אויף מיט אים מיט געטאַנצן, "כָּאֵלָא מִן עֵלָא", "כָּאֵלָא מִן עֵלָא";

דער טיר איז אָפּען

ווי דער אויפֿזעצער פון די תּפֿיסה האט געזעהן וואס עס גייט דא פֿאר, האט ער גלייך גענומען דעם איד און אים אַרויסגעווארפֿן פון דארט, ער זאל נישט מאַכן פֿרייליך דא.

די צווייטע זאך וואס יוסף הצדיק האט געהאט: אז ער האט שטענדיג גערעדט צום אייבערשטן; אזוי ווי דער פֿסוק זאגט (בראשית לט, ג): וַיִּרְא אֲדֹנָיו כִּי הוּנִי"ה אֹתוֹ וְגו', - דער מצרי האט געזעהן אז דער באשעפער איז מיט אים; וויאזוי האט ער דאס געזעהן? זאגט רש"י (שם): 'שם שמים שגור בפיו', ער האט געזעהן אז יוסף האט שטענדיג גערעדט פון באשעפער, אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא וישב, ח): יוסף הצדיק האט שטענדיג גערעדט צום באשעפער, און דער מצרי האט אים געפרעגט: וואס מאכסטו מיט דיין ליפן? דו מאכסט פֿישוף?! האט ער אים געענטפֿערט: איך בעט דעם אייבערשטן וכו', ווייל יוסף הצדיק האט שטענדיג

דער טיר איז אַפּען

גערעדט צום באַשעפּער, און מתפלל געווען. זעהט מען, אז די צוויי זאכן: שמחה און התבודדות, האבן אים דערהאלטן.

קומט אויס אז דאס גרויסקייט פון יוסף הצדיק איז געווען אז ער איז דורעך געגאנגען אזויפיל שווערע און ביטערע נסיונות, דאך האט ער זיך דערהאלטן, און ער האט אלעס איבערגעלעבט, ביז ער האט זוכה געווען, דער אייבערשטער האט אים געהאלפן, אז ער האט חתונה געהאט, און ער האט באקומען א קרוין; וואס איז געווען זיין קרוין? אז ער האט זיך געקענט בארימען, אז ער האט געהאט ריינע אפגעהיטענע אויגן, וועגן דעם ווען עשו און ישמעאל האבן געוואלט מלחמה האלטן, און יוסף האט אראפ געלייגט זיין קרוין, האבן זיי זיך דערשראקן. ווייל פון א בחור וואס קען זיך דערהאלטן אין די שווערסטע מצבים, און ער בלייבט ערליך, מוזן אלע בטל ווערן פאר אים.

דער טיר איז אָפּען

און דאס דארף זיין אַ מורא'דיגע התחזקות פאר יעדן
בַּחור; אַז אַפילו עס איז אים זייער זייער שווער, דאָך
דערהאלט ער זיך, און ער לערנט יעדן טאג: מקרא,
משנה, גמרא, און ווי ביטער עס איז אים, כאפט ער
אריין נאך אַ פּרק משניות, און נאך אַ דף גמרא, און ער
דערהאלט זיך מיט שמחה און תפלה, איז דאס דער
גרעסטער זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט
(קיצור לקוטי מוה"ר"ן סימן ו'): העיקר, מה שקורין דערהאלטן
זיך.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין אלע
זוכה זיין און דערלעבן צו זעהן דעם בנן בית המקדש
דורעף משיח צדקנו, און אלע בחורים זאלן בקרוב
ווערן חתנים, און אלע אידישע טעכטער - פלות, און
חתונה האבן וואס שנעלער, און עס זאל זיין אַ חודש
של שמחה.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

דאס איז די מעלה פון די הייליגע ספרים וואס זענען
געשריבן געווארן אז יעדער זאל דאס קענען פארשטיין, וואס
כאטשיג רוב מענטשן קוקן דאס אן, ווי פשוטע זאכן וכו',
אבער אז מען קוקט זיך גוט אן, זעהט מען אז נאכן לערנען די
הייליגע ספרים - וואס קוקן טאקע אויס אזוי פשוט - נעמט
מען א חומש און מען הייבט אן מעביר סדרה זיין יעדע וואך,
די זעלבע זאך פאנגט ער אן צו לערנען משניות, אין די צייט
וואס ער האט קינמאל נישט געעפענט קיין משניות, ווייל ער
האט געטראכט ביי זיך: צו לערנען משניות דארף מען זיין א
אלטער איד! וואס דעמאלטס צווישן מנחה מעריב, לערנט
מען צוויי דריי משניות, און ווער רעדט נאך פון גמרא! און א
דאנק די הייליגע ספרים מאכט ער זיך א שיעור יעדן טאג אין
מקרא, משנה, גמרא, וכו'.

דער גרויסער גאון רבי יוסף ענגל זי"ע וואס האט געמאכט
אסאך שיינע און טיפע ספרים, האט געזאגט: 'פאר איך האב
אנגעהויבן צו מאכן ספרים האב איך דורכגעזאגט פערציג
מאל ש"ס, אן רש"י, און אן תוספות, און נאכדעם האב איך
מיך געזעצט לערנען. ממילא איז שוין נישט קיין וואונדער אז
דער קאפ האט זיך אים געעפענט, און איז געווארן אזא גאון
עולם.

(קונטרס: איך וויל בלייבן צווישן אייך)

בעוה"ש"ת

קוֹנְטָרָם

אַ מִתְנָה פֿון רַבִּי'ן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שלימ"א
אריינגוברענגען אין אינו די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער.
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פֿרֶשֶׁת וַיֵּצֵא תַשַׁע"ג

געבויט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארבטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליבטונקייט, דער הייליגער הויכער ליבט, אדונט, מורינו ורבינו

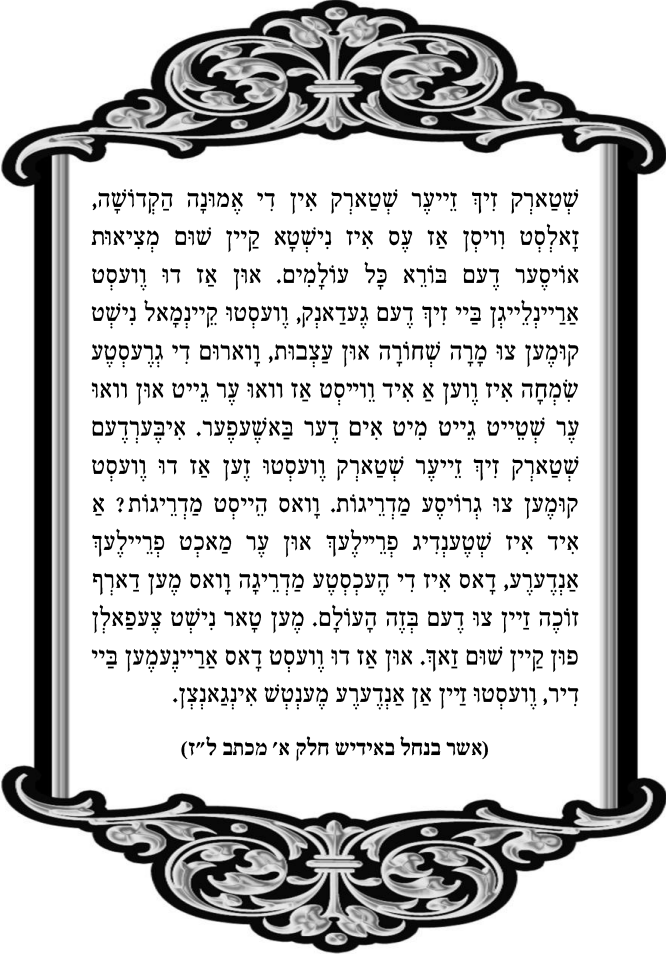
רבי נחמון מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליבט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געפרעגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו מברסלב - טא יארק יע"ו

שטארק זיך זייער שטארק אין די אַמונה הקדושה,
זאלסט וויסן אז עס איז נישטא קיין שום מציאות
אויסער דעם בורא כל עולמים. און אז דו וועסט
אַריינלייגן ביי זיך דעם געדאַנק, וועסטו קיינמאל נישט
קומען צו מרה שחורה און עצבות, ווארום די גרעסטע
שמחה איז ווען א איד וויסט אז וואו ער גייט און וואו
ער שטייט גייט מיט אים דער באשעפער. איבערדעם
שטארק זיך זייער שטארק וועסטו זען אז דו וועסט
קומען צו גרויסע מדריגות. וואס הייסט מדריגות? א
איד איז שטענדיג פריילעך און ער מאכט פריילעך
אַנדערע, דאס איז די העכסטע מדריגה וואס מען דארף
זוכה זיין צו דעם בזה העולם. מען טאר נישט צעפאלן
פון קיין שום זאך. און אז דו וועסט דאס אריינעמען ביי
דיר, וועסטו זיין אן אַנדערע מענטש אינגאַנצן.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ל"ז)

אַ מַתָּנָה פֿון רַבִּי'ן

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ה):
אַ מענטש דארף זעהן ארויסצוגיין פון 'מדמה', און
קומען צום 'שכל'; דאס הייסט לעבן מיט די מציאות,
וואס דעמאלטס איז דער גאנצער לעבן אנדערש. אבער
אז מען לעבט מיט פאנטאזיעס און דמיונות, קען מען
רחמנא לצלן זייער פארקריכן.

א מתנה פון רבי'ן

וואס איז 'דמיון' און וואס איז 'מציאות'? מציאות איז, אז עס איז נישט דא גארנישט אויף דער וועלט נאר דער באשעפער, און נאר ער איז דער מציאות. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ב): ווען א איד איז אויף ביינאכט, און ער גייט אין וואלד אדער אין פעלד, אויף א פלאץ וואו מען דרייט זיך נישט דארט אפילו בייטאג, און ער ליידניגט אפ זיין הארץ פון אלעס אויף דער וועלט, קומט ער צו 'מחויב המציאות'; דאס הייסט ער ווייסט אז נאר דער אייבערשטער איז דער 'מחויב המציאות', און נאר ער איז דא. אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ד): אויפן פסוק (תהלים עז, ז): אֲזַכָּרָה נְגִינָתִי בַלְיָלָה, אז ביינאכט ווען אלע שלאפן, איז די בעסטע צייט זיך אויסצורעדן דאס הארץ צום אייבערשטן, און זיך מחיה זיין מיט די גוטע נקודות וואס מען האט, וואס דעמאלטס דערמאנט מען זיך דעם ניגון, אז אלעס איז

א מתנה פון רבי'ן

נאר דער אייבערשטער; ווייל באַמַת איז די גאַנצע
'בריאָה' נאר דער אייבערשטער, נאר אז אַ מענטש האט
'תּפּלָה וְהַתְּבוּדוֹת' באַקומט ער אַ קלאַרן שכל, און ער
הייבט אָן צו זעהן אז די גאַנצע וועלט איז איין גרויסער
דמיון, און אַלעס איז נאר אַ אַנקליידונג פאַרן באַשעפּער
וואס איז 'אין סוף'.

דער הייליגער רבי חיים וויטאל זי"ע ברענגט (שערי
קדושה, בהקדמה): אז די אמאליגע חסידים, פלעגן זיצן ביי
זיך אין שטוב, און זיך אויסגע'משל'ט ווי זיי זענען אין
א וואלד, אדער אין א מדבר צווישן בערג און טאלן, און
האבן נישט מיט קיינעם צו טוען, און אזוי האבן זיי זיך
מתבודד געווען צום אייבערשטן, און זוכה געווען צו
אַלע מדרגות וכו'; זעהט מען פון דעם אז מען קען זיצן
ביי זיך אין שטוב, און דאך איז מען אינגאנצן
אויסגעטוען פון דער וועלט, און מען ווייסט אז עס איז

א מתנה פון רבי'ן

נאר דא דער באשעפער, און ביי אים בין איך, און צו אים רעד איך.

אבער ווי נאר א מענטש גייט אַוועק פון דעם, און ער פאַרגעסט פונעם אייבערשטן, לעבט ער שוין אין 'דמיון', וואס דאס הרג'ט אים אַפ זיין גאַנצער לעבן. און יעדער האט זיך זיין 'דמיון'; איינער פאַנטאַזירט, אַז ער וועט זיין אַ מעכטיגער עושר, און האבן פאַבריקן מיט אַסאַך אַפטיילונגען אין פאַרשידענע שטעט; אַן אַנדערער פאַנטאַזירט, אַז ער וועט זיין אַ גרויסער מענטש, און אַסאַך מענטשן וועלן האלטן פון אים און אים געבן כבוד; איינער פאַנטאַזירט תאַוֹת רחמנא לצלן, ביז ער איז שוין אַזוי נידריג, אַז זיין גאַנצן דמיון איז נעבעך פון שמוץ, און מען קען אים שוין נישט אַרויסנעמען פון דעם, וואס דאס איז נעבעך די מורא דיגע קליפה וואס איז דא היינט, די אינטערנעט און אייפא"ד וכו', וואס אויב מען פאלט אַריין אין דעם,

א מתנה פון רבי'ן

ווערט מען אזוי צוגעקלעבט צו דעם רחמנא לצלן, אז מען פאנטאזירט נאר נארישקייטן רחמנא לצלן.

און אזוי האט יעדער איינער זיין דמיון; אזוי ווי דער הייליגער רבי פארציילט ביי די מעשה פונעם 'בעל תפלה' (ספורי מעשיות, מעשה יב), אז עס זענען געווען אסאך גרופעס, וואס יעדער פון זיי האט געהאט זייער מנהיג, איין גרופע האט געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'כבוד', האבן זיי געטראפן אן אלטן צוגיינער וואס עס זענען אים נאכגעלאפן פינעף הונדערט מענטשן, און ער האט זייער מקפיד געווען אויף זיין כבוד, און זיך שטענדיג גערעגט וכו'. איין גרופע האט געהאלטן אז דער תכלית איז 'רציחה', צו הרג'נען און פארשעמען יענעם וכו'. איין גרופע האט געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'שפרות', דערפאר האבן זיי אויפגענומען איינער וואס איז געווען א שיכור, ער האט זיי מסביר געווען דאס גרויסקייט פון טרינקען, ווייל מען דארף

א מתנה פון רבי'ן

דאך זיין פרייליך, און אז מען טרינקט איז מען זייער פריילעך וכו'. פירט דארט דער הייליגער רבי אויס: און ער האט זיי בווודאי געפירט אויפן ריכטיגן וועג, [לויט זייער פארקרוםטן מח]. און ווען דער הייליגער רבי האט גערעדט פון די אלע פיתות איז געווען פון אנשי שלומינו וואס האבן אנגעהויבן צו שמייכלען, און זיך געוואונדערט ווי אזוי מען קען פארקריכן אזוי ווייט, האט דער הייליגער רבי זיי געזאגט: לאכט נישט, ווייל אויב וואלט איך אייך געזאגט איין סברה פון זייערע סברות, וואלט איר אלע געכאפט געווארן און זיי נאך געטאנצן; און אזוי האט יעדער איינער זיין דמיון, וואס איז אנגעקלעבט אין זיין מח, און ער קען זיך נישט ארויסזעהן דערפון.

אבער א מענטש דארף ארויסגיין פון זיין 'דמיון' און קומען צום 'שכל'; וואס הייסט אז א מענטש זאל קומען צום שכל? האבן מיר דען אן השגה צו

א מתנה פון רביין

פארשטיין מיטן שכל דעם באשעפער? ביים באשעפער
איז דאך נישט דא קיין געשטאלט און קיין אויסזעהן?
וואס דאס איז איינע פון די דרייצן עיקרים, וואס דער
הייליגער רמב"ם האט אנועקגעשטעלט, אזוי ווי מיר
זאגן: 'אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו
אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף, ואין לו שום דמיון
כלל, און ווי אזוי איז שייך אויסצומאלן מיטן שכל
דעם באשעפער? !

נאר דער עיקר וואס א איד דארף האבן איז: "אמונה
אין בורא כל עולמים, אז ער איז דא מיט מיר, ביי מיר
און לעבן מיר". און אין דעם דארף זיך א מענטש
אריינלייגן, דערפאר האט דער הייליגער רבי זייער
אסאך גערעדט פון אמונה, און ער האט געזאגט (לקוטי
מוהר"ן חלק ב' סימן ה'): דער עיקר איז אמונה! און א
מענטש דארף זיך שטענדיג נאכזוכן וואו ער האלט אין
אמונה, ווייל עס איז דא מענטשן וואס ליידן נעבעך

א מתנה פון רבי'ן

פארשידענע מחלות, און די סבה פארנוואס זיי ליידן, איז נאר ווייל עס פעלט זיי אמונה; בפרט די אלע וואס זיי ליידן אויף די נערוון, איז נאר ווייל זיי האבן נישט קיין אמונה, ווייל אז א מענטש האט אמונה אין בורא פל עולמים, האט ער נישט קיין מורא און קיין התפעלות פון קיינעם, ווייל ער ווייסט, אז ער האט גארנישט, און ער דארף גארנישט, [נאר דעם אייבערשטן], ממילא קען מען פון אים גארנישט צונעמען.

דערפאר ווערט 'אמונה' אנגערופן 'מלכות'; דאס הייסט, איך בין ממליך אויף מיר דעם בורא פל עולמים, און איך אליין ווייס גארנישט, און איך וויל גארנישט, נאר דעם באשעפער; און ווען א מענטש קומט צו די דרגה, לעבט ער א גוט לעבן, ווייל ער האט מיט קיינעם נישט צו טוען; און דאס איז דער 'שכ"ל' וואס א מענטש דארף קומען צו דעם, וואס דאס איז ראשי תיבות: 'שפכי פמים ל'בך' (איכה ב, יט). אז ער זאל

א מתנה פון רבי'ן

רעדן נאר צום באשעפער, און צו אים זאל ער זיך אויסגיין זיין הארץ; וועגן דעם דארף א איד אסאך בעטן דעם בורא פל עולם, ער זאל זוכה זיין צו האבן א ריינעם מח, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נ"א): אדער דארף מען האבן סיעתא דשמיא, אדער דארף מען אסאך הארעווען אויף דעם, אדער דארף מען האבן ביידע, סיי הארעוואניע און סיי סיעתא דשמיא; אז מען זאל זוכה זיין, עס זאל זיך זעצן די זאץ פון מח, מען זאל שוין נישט וועלן גארנישט אויף דער וועלט, נאר דעם באשעפער.

ב.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע טייטשט אויס (לקוטי הלכות מתנה, הלכה ד) לויט די אויבנדערמאנטע תורה, די פסוקים פון די פרשה (בראשית כח, י): 'ויצא יעקב, אז יעקב, וואס דאס גייט ארויף אויף יעדן איד, גייט ארויס

א מתנה פון רבי'ן

פון 'באר שבע', [וואס דאס גייט ארויף אויף די זיבעטע ספירה וואס דאס איז מלכות - אמונה, (עין ספר שערי אורה, שער השמיני, ספירה השלישית)], דאס הייסט ווי נאר א מענטש גייט אוועק פון אמונה, דעמאלטס ווילד'ן חרנ'ה', גייט ער נעבעך גלייך אריין רחמנא לצלן אין 'חרון אף', און עס הייבט אן איבער צו גיין אויף אים מורא'דיגע צרות; און די גרעסטע צרה אז ער גייט ארום מיט דמיונות און איינגעדענישן וכו', וואס דאס הרג'עט אים אפ רחמנא לצלן.

ויפגע במקום וילן שם (שם כח, יא): ווי נאר מען גייט אריין אין 'חרון אף' מען איז גערעגט רחמנא לצלן, פאלט מען אריין אין א טיפן שלאף; דאס הייסט דער מח שלאפט, ווייל פי בא השמש: עס איז אים אונטערגעאנגען די זון, און עס איז אים געווארן פינצטער רחמנא לצלן, און ער דרייט זיך ארום צובראכן מיט א מורא'דיגע מרה שחורה; אבער אז א

א מתנה פון רבי'ן

מענטש האט אמונה אין בורא כל עולמים, איז נישט שייך אז עס זאל אים זיין פינצטער, אזוי ווי דוד המלך עליו השלום זאגט (תהלים קלט, יב): גם חשך לא יחשיך ממך, ולילה כיום יאיר; ווייל אז א מענטש האט א שטארקע אמונה, גייט ער שטענדיג ארום וואך, און גארנישט קען אים נישט צוברעכן.

אבער אפילו אז א מענטש איז שוין יא אראפגעפאלן פון די אמונה, און ער איז אריינגעפאלן אין א שלאף איז נאך דא א עצה: ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא, ער זאל זיך שטארקן און רעדן צום אייבערשטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ח): אז די אותיות פון דאווענען ווערן אנגערופן 'אבנים' - שטיינער, אזוי ווי עס ווערט געברענגט (ספר יצירה סוף פרק ד). דאס הייסט, אז מיט יעדן ווארט וואס א מענטש רעדט צום אייבערשטן בויעט ער גאנצע בנינים, און דאס דאפלט זיך אן א שיעור פון

א מתנה פון רבי'ן

יעדען איינציגן ווארט; און דאס ראטעוועט דעם מענטש. דאס זאגט דער פסוק: ויקח מאבני המקום, יעקב אבינו האט גענומען די ווערטער פון תפלה, וישם מראשתיו, דאס האט ער געלייגט ארום זיין קאפ, וישפ"ב במקום ההוא, איז א רמז ו'יש כ"ב' [=עס איז דא צוויי און צוואנציג אותיות אין די 'אלף בית'] וואס דאס האט ער גענומען מיט זיך, דאס הייסט ער האט זיך מחזק געווען צו רעדן צום אייבערשטן.

ג.

רש"י זאגט (שם כח, יא): יעקב אבינו האט גענומען די שטיינער און זיי געמאכט אזוי ווי א 'מרזב' - א רינג, ארום זיין קאפ, ווייל ער האט מורא געהאט פון ווילדע חיות. איז שווער די חיות רעות ווילן דען נאר אויף עסן דעם קאפ, און נישט דעם גאנצן קערפער?!

א מתנה פון רבי'ן

נאר דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רל"ג): ווען עס קומט אריין אין א מענטש שלעכטע געדאנקען, און ער שטארקט זיך, און ער באזיגט זיי, האט דער אייבערשטער פון דעם א מורא'דיגע פארגעניגן, און דער מענטש איז זייער טייער און חשוב אינעם אייבערשטנס אויגן, געט דאס דער הייליגער רבי צו פארשטיין מיט א משל: אמאליגע צייטן פלעגט מען ברענגען פאר די קעניגן צוויי גרויסע אקסן זיי זאלן זיך שלאגן, און מען פלעגט קוקען ווער עס גייט געווינען, און עס איז געווען א מורא'דיגע הנאה דאס מיטצוהאלטן; די זעלבע זאך: 'מחשבות רעות' - שלעכטע געדאנקען, ווערן אנגערופן 'חיות טמאות', - טמאנע חיות, און 'מחשבות קדושות' - הייליגע געדאנקען, ווערן אנגערופן 'חיות טהורות', - טהור'ע חיות; און פון הימל פרובירט מען אויס א מענטש דורעך דעם וואס מען שיקט אים פארשידענע ערליי

א מתנה פון רבי'ן

מחשבות, און דער בורא פל עולמים וויל זעהן ווי אזוי
א מענטש דערהאלט זיך און שטארקט זיך צו געווינען,
און ער טראכט נאר גוטע געדאנקען. און ער איז ביי זיך
שטארק אז ער וועט נישט אוועקגיין פונעם
אייבערשטן, אפילו עס קומען אריין אין אים אלע מיני
מחשבות אז ער איז גארנישט ווערט, און דער
באשעפער דארף אים שוין נישט האבן וכו', דאך איז ער
זיך מחזק מיט גוטע און הייליגע געדאנקען: מיר וועט
מען נישט אוועק טרייבן פונעם אייבערשטן, און אז איך
האב געזינדיגט וועל איך תשובה טוהן, דאס איז דער
גרעסטער הנאה פארן באשעפער.

וועגן דעם האט יעקב אבינו ארומגעלייגט די
שטיינער ארום זיין קאפ, אז ער זאל האבן גוטע
מחשבות, און ווערן אפגעהיטן פון אלע שלעכטע
געדאנקען, וואס זיי ווערן אנגערופן 'חיות רעות'.

א מתנה פון רבי'ן

מען דערצייילט אויפן הייליגן בעל התנאים זי"ע: ער איז אמאל געזיצן אין זיין צימער און געזינגען מיט א מורא'דיגן דביקות (תהלים עג, כה): 'מי לי בשמים', וועמען האב איך אין הימל, [ווייל אויף יעדן צדיק איז דא 'מקטרגים' אויבן אין הימל אויף], אפער 'ועמך' אז איך בין מיט דיר 'לא חפצתי בארץ', דארף איך שוין נישט קיין 'ארציות', און ער האט ווייטער ממשיך געווען: איך דארף נישט דיין עולם הבא, איך דארף נישט דיין עולם הזה, איך דארף נאר דיר אליין! און אז א איד איז ביי זיך שטארק, אז ער דארף נישט גארנישט נאר דעם באשעפער אליין, דער איז דער קלוגסטער און פארזיכערסטע איד, און ער לעבט א חיים טובים.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (פרשת בא, מא ע"א): אז א מענטש איז זיך מתוודה פארן אייבערשטן, און ער פארצייילט פארן אייבערשטן אלע זיינע שלעכטע געדאנקען, און אלעס וואס ער איז דורכגעפאלן, א

א מתנה פון רבי'ן

ש'לעכטע קוק, אדער ער איז געווען אויפגערעגט, דעמאלטס ווען דער מקטרג קומט מקטרג זיין, זאגט אים דער באשעפער: "איך ווייס שוין אלעס, ער האט מיר שוין אלעס אליין פארציילט", און דער מענטש האט נישט קיין שום דין אויף זיך; וועגן דעם אז א מענטש האט א שטארקע אמונה, איז ער ביי זיך אזוי שטארק, אז קיינער קען אים נישט אראפנוארפן, ווייל יעדע זאך דערציילט ער פארן באשעפער.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות אמונה, סימן ל"ג): על ידי אמונה יסלח לך הקדוש ברוך הוא על כל עוונותיך, דורעך אמונה וועט דיר דער אייבערשטער מוחל זיין אויף אלע עבירות; וועגן דעם דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל האבן אמונה; ווייל אז מען האט אמונה האט מען אלעס, און אז מען האט נישט קיין אמונה, האט מען גארנישט, און אמונה איז תפלה (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן ז; ט).

א מתנה פון רביין

ד.

ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה
(בראשית כח, יב): ווערט געברענגט (בעל הטורים; ועיין
השמות הזהר דף רס"ו ע"ב): אז 'סול"ם' באטרעפט 'קו"ל';
דאס הייסט, אויב א מענטש איז שטארק מיט זיין קול
התפלה, און ער רעדט צום אייבערשטן, דעמאלטס
אפילו 'מצב ארצה', ער ליגט נעבעך אין ארציות; ווייל
יעדער מענטש לעבט דא אויף דער וועלט, און עס גייט
אויף אים איבער ביטערע שווערע צרות, און חובות
וכו', אבער אויב ער פארלירט זיך נישט, און ער איז
שטארק אין תפלה, און ער האלט אין איין בעטן דעם
אייבערשטן, און ער געט נישט אויף, דעמאלטס וראשו
מגיע השמימה, זיין קאפ וועט אים זיין צוגעבינדן צום
הימל.

א מתנה פון רבי'ן

דאס איז די מדריגה פון די צדיקים וואס זייער גאנצע זאך איז נאר תפלה, בעטן דעם באשעפער, און זיי לאזן נישט נאך, און "די מתנה האבן מיר אלע באקומען פון הייליגן רבי'ן": רעדן צום באשעפער.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע האט געהאט אן אייניקל רבי מיכל, (א זון פון רבי יצחק ז"ל בן מוהרנ"ת זי"ע), וואס ער האט גע'ירש'נט די תמימות פון רבי נתן ז"ל, און ווען ער האט געזאגט תהלים און גערעדט צום באשעפער, איז דאס געווען מיט אזא זיסקייט, און מיט אזא דביקות, אז ווער עס האט דאס געהערט איז געווארן פארגאפט, דער רבי מיכל ז"ל האט געהאט אויף זיך מחלוקת, [אזוי ווי מען קריגט אויף אלע עהרליכע אידן], איינמאל האט מען אים געהערט זאגן תהלים, (קאפיטל לה) מיט אזא מין זיסקייט: 'לדוד, ריבה ה' את יריבי', רבוננו של עולם: קריג זיך מיין קריג! 'לחם את לחמי', האלט מלחמה מיין מלחמה! 'החזק

א מתנה פון רבי'ן

מגן וצנה, וקומה בעזרתי וכו', נאכדעם הייבט ער אן וויינען: 'אמר לנפשי ישעתך אני', זאג פאר מיר רבוננו של עולם, אז דו וועסט מיר העלפן! און ער האט דאס איבערגע'חזרט מיט א מורא'דיגע ווארעמע און הארציגע געבעט.

ווייל דאס איז דער 'שלימות התפלה'; אז א מענטש קומט מיט אן אמת צום אייבערשטן, און ער בעט זיך ווי א קינד צו זיין טאטן, און לאזט נישט נאך, און אזוי ווי א קינד קומט צו זיין טאטן און פֿרעגט אים: טאטי האסט מיר ליב?! און ער לאזט נישט אפ ביז דער טאטע זאגט: יא! איך האב דיר ליב! אזוי דארף א מענטש גיין צום באשעפער, און בעטן: רבוננו של עולם, האב מיר ליב! דאס זאגט מען ביים דאווענען (תפלת ערבית): 'ואהבתך אל תסיר ממנו', רבוננו של עולם! דיין ליבשאפט זאלסטו נישט אפטוען פון מיר.

א מתנה פון רביין

דאס איז געווען דער יסוד היסודות ביים הייליגן רביין: רעדן צום אייבערשטן מיט תמימות און פשיטות (שיחות הר"ן סימן קנד), און די זאך וועט משיח אריין ברענגען אין די גאנצע וועלט; דאס זאגט דוד המלך אין תהלים (תהלים קט, ד): וְאֲנִי תִפְלָה, דאס הייסט, דער גאנצער 'אני' איז נאר איין שטיק תפלה, און ער לעבט נאר מיט תפלה.

דער הייליגער בעל 'מסורת הש"ס' [הגאון הקדוש רבי יוסף שמואל מפראנקפורט זי"ע], וואס איז געווען גאר א גרויסער גאון, און אן געטליכער מענטש, האט געהאט א מחותן [הגאון הקדוש רבי שמואל שאטין זי"ע], דער בעל מחבר פונעם ספר 'כוס הישועות', וואס איז בקי געווען אין אלע זיבן חכמות. דער בעל מסורת הש"ס האט געהאט א מדריגה, אז וואס ער האט געבעטן דעם באשעפער האט ער באקומען; איינמאל איז ער געקומען צו זיין מחותן דער בעל כוס הישועות

א מתנה פון רבי'ן

און ער האט אים זייער געבעטן ער זאל אים אויסלערנען די חכמה פון אסטראנאמיע, ווייל ער לערנט מסכת ראש השנה, און ער קען נישט ארויס קריכן ווי אזוי עס ארבעט די גאנג פון די זון און די לבנה און די שטערנס וכו', [וואס דער חכמה פעלט אויס צו פארשטיין דארט קלאר די גמרא], זאגט ער אים: איך וועל אייך אויסלערנען די חכמה, אבער בתנאי אז איר וועט מיר אויסלערנען אייער חכמה, פֿרעגט ער אים: וואסערע חכמה האב איך? ענטפערט ער אים: אז וואס איר בעהט דעם באשעפער באקומט איר! זאגט ער אים: דאס איז א קלארע פֿסוק (תהלים קיא, י): ראשית חכמה יראת ה', אז מען האט 'יראת השם' מען האט אינזינען נאר דעם באשעפער, אז דער באשעפער איז דא, און מען ציטערט פון אים, דאס איז די חכמה, און דעמאלטס ווערן נתקבל די תפלות.

א מתנה פון רבי'ן

עס שטייט אין שולחן ערוך (אורח חיים סימן צ"ח): די פריערדיגע חסידים פלעגן זיך מתבודד זיין פארן דאווענען, פדי זיי זאלן שפירן אז דער באשעפער איז דא, וואס דאס איז דער שלימות התפלה. און מען דארף פון דעם אזויפיל רעדן, ביז מען וועט זוכה זיין דאס אריינצונעמען אין הארץ, און שפירן אז דער באשעפער איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ"ד): פדי מען זאל קומען צו אמונה, דארף מען אסאך רעדן פון אמונה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים פט, ב): אודיע אמונתך בפי, מען דארף ארויסזאגן ווערטער פון אמונה מיטן מויל, סיי פאר זיך, סיי אין שטוב, און אזוי אויך פאר אנדערע, און אזוי גייט אריין די אמונה אינעם מענטש. און פון די אנדערע זייט, דארף מען זייער אכטונג געבן נישט נאכצוזאגן א ווארט פון אפיקורסות, ווייל דאס שאדט מוראדיג שטארק פארן מענטש רחמנא לצלן.

א מתנה פון רבי'ן

ה.

והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו (בראשית כח, יב):
דאס הייסט אויב א מענטש איז שטארק אין די אמונה,
און ער לעבט מיט תפלה, קומט ער צו די מדרגה פון
מלאכים, און גארנישט קען אים נישט צוברעכן, נישט
קיין חילוק צו ער גייט ארויף, צו ער גייט אראפ,
שטענדיג האלט ער זיך ביים אייבערשטן, פארקערט,
ער איז נאך העכער פון א מלאך, וואס ווערט אנגערופן
א 'עומד', ווייל ער האט נאר א נשמה אן א גוף, און ער
האט קיינמאל נישט קיין נסיונות, אבער א מענטש וואס
לעבט דא אויף דער וועלט, איז אסאך העכער, ווייל
כאטשיג ער איז אונטן, פונדעסטוועגן איז ער אויבן,
און אפילו ער איז אויבן, פונדעסטוועגן איז ער אונטן,
אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
ז; סח): דער עיקר שלימות פון א איד איז, אז ווען מען
איז אויבן, זאל מען אויך זיין אונטן, און ווען מען איז

א מתנה פון רביין

אונטן זאל מען אויף זיין אויבן; דאס איז דער גרעסטער
חידוש.

עס האט מיר דערציילט אן אלטער ברסלב'ער חסיד,
ווי אזוי ער איז מקורב געווארן צו אנשי שלומינו; ער
האט שטענדיג מקפיד געווען צו דאווענען מנחה פאר
די 'שקיעה', [אין ברסלב פלעגט מען אויף מקפיד זיין
אויף דעם], און ער איז געווען אין ווארשא, האט ער
געזוכט א מנין צו דאווענען מנחה פאר די שקיעה, האט
מען אים צו געוויזן אויף דעם ברסלב'ער שטיבל, איז
ער אריין געגאנגען, און עס איז נאך געווען פרי, האט
ער זיך אראפגעזעצט און געווארט; זעהט ער ווי עס
קומען אריין צוויי אידן און זעצן זיך אוועק, און ער
הערט ווי איינער זאגט פארן צווייטן: ברודער וואס איז
מיט דיר געשעהן?! ביזט אראפ געפאלן?! דער
הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט אז מען איז
אראפ געפאלן דארף מען אויפשטיין! און ער כאפט

א מתנה פון רביין

אים אן, און הייבט אן צו טאנצן מיט אים א ניגון, אויף די ווערטער: 'פי נפּלתי קמתי' (מיכה ז, ח), "אז מען פאלט און מען פאלט, הייבט מען זיך אויף". דער בחור זיצט אין די זייט אינגאנצן פארגאפט, די ערשטע מאל וואס ער הערט אזאלעכע ווערטער, דאס האט אים אזוי איבערגענומען, אז ער האט געטראכט, ער מוז שוין דא בלייבן. צווישן מנחה - מעריב, האט מען גערעדט דארטן דעם הייליגן רביינס דיבורים, האט ער געהערט אזעלכע התחזקות, אז ער האט באשלאסן אז ער בלייבט שוין דא צווישן אנשי שלומינו, און אזוי איז ער מקורב געווארן.

רבי נחמן טולטשינער זי"ע, [א תלמיד פון הייליגן רבי נתן זי"ע], איז אמאל געגאנגען ווינטער ווען עס געווען א שניי און אייז, און ער האט זיך אויסגעגליטשט און אראפגעפאלן, איז דורכגעגאנגען א אלטע פרוי און זיך אנגערופן: דאס איז ווייל איר זענט

א מתנה פון רבי'ן

א ברסלב'ער! האט ער זיך גלייך אויפגעוויבן און זיך
אנגערופן: איר זעהט, איך האב זיך אויפגעוויבן ווייל
איך בין א ברסלב'ער!

קומט אויס אז דאס איז די מעלה פון א איד אז ער
איז א 'הולך', ער האלט און איין גיין, און פארשטייט
זיך אז מען גייט פאלט מען, אבער דער עיקר איז זיך
צוריק אויפהייבן.

ו.

עס ווערט געברענגט פון צדיקים (הרב הקדוש מרוזין
זי"ע): אויפן פסוק (בראשית כח, יב) והנה סלם מצב ארצה,
וראשו מגיע השמימה. סל"ם איז די ראשי תיבות:
ס'עודת ל'וית מ'לכה, דאס הייסט די מצוה פון ס'עודת
מ'לה מ'לכה איז זייער א גרויסע זאך, און דאס איז
'מוצב ארצה', מענטשן זענען מזלזל אין דעם, אבער
'וראשו מגיע השמימה', אין הימל איז דאס זייער

א מתנה פון רביין

חשוב. און עס ווערט געברענגט (בית יוסף אורח חיים, סימן ש, בשם שבלי הלקט; ועיין אליהו רבה בשם מטה משה): אז יעדער מענטש האט א ביין וואס הייסט 'לויז', וואס דאס שפייזט זיך נאר פון סעודת מלוה מלכה, און דער ביין בלייבט אויף אייביג, און פון דעם וועט דער גאנצער קערפער אויפשטיין תחיית המתים.

און מען זעהט אז דער סמ"ך מ"ם האט זייער מורא אז אידן זאלן זיך צוזאם קומען מוצאי שבת צו סעודת מלוה מלכה, ווייל שבת האט דער סמ"ך מ"ם נישט קיין שום שליטה, ווייל שבת איז אלעס נאר אלקות, און אלע קליפות פאלן אוועק, און די נשמה בלייבט אליין מיטן באשעפער, אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש וואס מען זאגט ביי קבלת שבת (פגוונא), אבער מוצאי שבת, דעמאלטס כאפט ער אריין דעם מענטש און ער צוברעכט אים, אזוי ווי עס ווערט געברענגט, אז די ראשי תיבות פון זיין נאמען 'סמא"ל' איז: ס'עודת

א מתנה פון רביין

מ'לוח מ'לכה אין לעשות, דערפאר אז אידן קומען זיך צוזאם, און מען דערציילט סיפורי צדיקים איז דאס זייער א גרויסע זאך.

די זעלבע זאך א סיום מסכתא, איז אויך גאר א גרויסע זאך. אזוי ווי חז"ל פארציילן (שבת קיח ע"ב): אביי האט געזאגט: איך זאל באקומען שכר, אויף דעם וואס ווען איך האב געזעהן א יונגער תלמיד ענדיגן א מסכתא, האב איך געמאכט א יום טוב. ווייל מסיים זיין א מסכתא איז זייער גרויס, און מיט דעם הרגוט מען דעם סמ"ך מ"ם, וואס דאס איז אויך די ראשי תיבות פון זיין נאמען 'סמא"ל': סיום מסכתא אין לעשות. [בפרט אז מען איז זוכה איבער צו חזרון איין מסכתא הונדערט און איין מאל, דאס פארברענט דעם סמ"ך מ"ם אינגאנצן], וועגן דעם פארלייגט ער זיך אויף דעם אזוי שטארק, און ער וועט לאזן אלעס טוהן, נאר נישט

א מתנה פון רבי'ן

ענדיגן קיין מסכתא, וואויל איז דעם וואס איז זוכה
שטענדיג צו חזר'ן און כסדר מאכן א סיום.

ז.

וייקן יעקב משנתו וכו', ואנכי לא ידעתי, (בראשית כח,
טז): יעקב האט זיך אויפגעוועקט, און ער האט זיך
געוואונדערט: עס איז ריכטיג אז דער באשעפער איז
דא, און 'איך' האב דאס נישט געוויסט? ! ווייל אז א
מענטש האט אין זיך 'אנכיות' - איך, דעמאלטס: 'לא
ידעתי' - שפירט ער נישט דעם באשעפער. דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נה): א
מענטש דארף קומען ביים דאווענען צו אזא 'דרגה', אז
ער זאל זיך אליינס אויך נישט זעהן, נאר דעם
באשעפער; דאס זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן
חלק א' סימן א): א איד דארף שטענדיג קוקן אויפן 'שכל'
פון יעדע זאך; דאס הייסט ער זאל נאר זעהן דעם

א מתנה פון רבי'ן

באשעפער, וואס דאס איז דער 'חיות אלקות' פון יעדע זאך. אבער צוקומען צו דעם קען מען נאר דורעדן "די מתנה פון הייליגן רבי'ן": רעדן צום באשעפער. וואס דאס איז די 'שכ"ל' וואס א מענטש דארף קומען צו דעם, וואס דאס איז ראשי תיבות: 'שפכי כמים לבך' (איכה ב, יט). אז ער זאל רעדן צום באשעפער.

דער הייליגער בעל התניא זי"ע זאגט (לקוטי אמרי פרוק מד): עס איז בעסער א מענטש זאל ארום גיין מיטן דמיון אז דער באשעפער איז דא, און אז מלא כל הארץ כבודו; ווי אז א מענטש זאל ארום גיין רחמנא לצלן מיט אלע אנדערע נארישע דמיונות. ווייל יעדע סקונדע וואס א מענטש טראכט פונעם אייבערשטן ווערט ער צוגעקלעבט צו אים וואס דאס הייסט 'דביקות', פון די לשון 'דבק' - קלעב, דאס הייסט אויב איינער נעמט צוויי פאפירן, און ער קלעבט עס צוזאם מיט שטארקע קלעבעכטץ, קען ער דאס שוין מער נישט אפטיילן, נאר

א מתנה פון רבי'ן

עס רייסט זיך מיט א שטיקל פון דא, אדער פון דא, אזוי דארף א איד זיין צוגעקלעבט צום באשעפער, און אפילו אז ער איז אראפגעפאלן בלייבט ער שטארק מיט זיין אמונה אין באשעפער, אז פון באשעפער קען אים קיינער נישט אפרייסן, און אפילו ער איז אראפגעפאלן ווייסט ער אז דער באשעפער איז מיט אים און ער וועט זיך צוריק אויפהייבן.

אונזערע לייט פלעגן זאגן אויפן פסוק (תהלים כד, ג) :
מי יעלה בהר ה', ווער קען ארויפגיין צום אייבערשטן;
איז דא זייער אסאך, ווייל יעדער איד ברענט צום
אייבערשטן, און וויל נאנט ווערן צום אייבערשטן, און
ער ווערט נתעורר, אבער : ומי יקום במקום קדשו, ווער
קען זיך דערהאלטן ; דאס איז שוין דא ווייניג.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע (לקוטי הלכות תרומות
ומעשרות, הלכה ג) : איז מסביר, אז די סבה פארוואס

א מתנה פון רבי'ן

מענטשן כאפן נישט אריין יעדן טאג כאטש וויפיל מען
קען יא, און מען פאלט אראפ ביי זיך, איז וועגן ריבוי
אור; דאס הייסט ער וויל גלייך לערנען זייער אסאך,
דערפאר טוט ער גארנישט, אבער אז א מענטש זאל
אנהייבן צו לערנען צוביסלעך וועט ער זעהן אז ער
כאפט אריין צוביסלעך נאך אביסל און נאך אביסל; סיי
חומש רש"י מיטן תרגום יעדן טאג, און אזוי אויך צוויי
דריי פרקים משניות, און אזוי אויך גמרא און שלחן
ערוך, יעדער לויט וויפיל ער קען, און צוביסלעך וועט
ער זעהן אז ער פארשטייט, און די תורה הקדושה היט
אפ און עס ראטעוועט דעם מענטש פון אלעם
שלעכטס, און דאס איז די חיות פאר א מענטש. אזוי ווי
מיר געפונען אז דער זוהר הקדוש רעדט אין יעדע
פרשה דאס גרויסקייט און די זיסקייט פון די הייליגע
תורה. ווייל לערנען תורה איז די גרעסטע זאך. און אזוי
אויך ביי אלע מצוות דארף מען וויסן ווי מוראדיג

א מתנה פון רביין

קשוב עס איז ביים אייבערשטן יעדעס ביסל, ממילא
וועט מען אריינכאפן זייער אסאך.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך קענען
דערהאלטן, און מען זאל נישט אראפ פאלן פון קיין
שום זאך, און מען זאל זיין שטארק אין רעדן צום
אייבערשטן, וואס דורעכדעם ווערט א מענטש
אויסגעלייזט פון אלע זיינע צרות.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~

דער הייליגער בעל 'מסורת הש"ס' [הגאון הקדוש רבי יוסף שמואל מפראנקפורט זי"ע], וואס איז געווען גאר א גרויסער גאון, און אן געטליכער מענטש, האט געהאט א מחותן [הגאון הקדוש רבי שמואל שאטין זי"ע], דער בעל מחבר פונעם ספר 'כוס השועות', וואס איז ביי געווען אין אלע זיבן חכמות. דער בעל מסורת הש"ס האט געהאט א מדריגה, אז וואס ער האט געבעטן דעם באשעפער האט ער באקומען; איינמאל איז ער געקומען צו זיין מחותן דער בעל כוס השועות און ער האט אים זייער געבעטן ער זאל אים אויסלערנען די חכמה פון אסטראנאמיע, ווייל ער לערנט מסכת ראש השנה, און ער קען נישט ארויס קריכן ווי אזוי עס ארבעט די גאנג פון די זון און די לבנה און די שטערנס וכו', [וואס דער חכמה פעלט אויס צו פארשטיין דארט קלאר די גמרא], זאגט ער אים: איך וועל אייך אויסלערנען די חכמה, אבער בתנאי אז איר וועט מיר אויסלערנען אייער חכמה, פֿרעגט ער אים: וואסערע חכמה האב איך? ענטפערט ער אים: אז וואס איר בעהט דעם באשעפער באקומט איר! זאגט ער אים: דאס איז א קלארע פֿסוק (תהלים קיא, ט): ראשית חכמה יראת ה', אז מען האט 'יראת השם' מען האט אינוינען נאר דעם באשעפער, אז דער באשעפער איז דא, און מען ציטערט פון אים, דאס איז די חכמה, און דעמאלטס ווערן נתקבל די תפלות.

(קונטרס: א מתנה פון רבי'ן)

בעוה"ש"ת

קונטרס

א גומע וואך

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א
אריינברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן
בשלוש

מלות מלכה מוצאי שבת פרשת ויצא תשע"ג עם סעודת שבע ברכות

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארבטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער דויכער ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארדוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאסן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געפרעגט געווארן צום דרוק
דורך הסידו ברוסלב - טא יארק י"ז

דער עיקר איז שטענדיג קוקן וואס האב איך אין דער האנט, בין
 איך מעביר סדרה יעדן טאג פֿרי ביז פֿרייטאג זאל איך האבן
 דורכגעלערנט די סדרה פון די וואך שנים מקרא ואחד פרגום
 מיט רש"י הקדוש? צי חזר איך יעדן טאג פרקים משניות - וואס
 דאס איז מיין פארמעגן און דאס וועט מיך באגלייטן? צי חזר
 איך דפֿים גמרא וואס דאס וועט מיך אפהיטן? דער הייליגער
 תנא רבי יוסי בן קיסמא זאגט (אבות פֿרק 1) אין מלוין לו לאדם לא
 כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומצוות
 ומעשים טובים בלבד; וואס באגלייט דעם מענטש? נאר וואס
 ער האט זוכה געווען ארויסצוכאפן יעדן טאג מקרא משנה
 גמרא, וכר, וכר, דאס בלייבט דעם מענטש, דאס באגלייט דעם
 מענטש, די אלע שטותים און הקלים לאזט מען איבער דא, אז
 וואויל איז דער מענטש וואס ער לאזט זיך נישט נארן, און
 פאלגט דעם הייליגן רביזן וואס ער האט אונז ארויסגעגעבן א
 וואנדערליכע סדר דרך הלימוד וואס עס ווערט געברענגט
 באריכות אין שיחות הר"ן (סימן עו), און עס ווערט געברענגט אין
 ספר ׳דחמי האב״ אז ער האט געקענט א פשוטער שוסטער
 וואס ער פלעגט דורכזאגן ש"ס, פשוט זאגן, האט אים געלאכטן
 די פנים ווי א מלאך אלקים.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב נ"ח)

אַ גוֹטֶע װאָך

.א

עס װערט גע'פּס'ק'נט אין שולחן ערוך (אורח חיים סימן ש) : לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת, כדי ללות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לפזית, א מענטש זאל שטענדיג אנגרייטן א סעודה מוצאי שבת, כדי צו באגלייטן דעם שבת, אפילו ער קען נישט עסן מער ווי א פזית. עס איז באוואוסט וואס דער הייליגער רבי האט געזאגט : איר מעגט קנייטשן מיין ספר ווי אזוי איר ווילט,

א גוטע וואך

אָבער פון אַ סעײַף קאָטן אין שולחן ערוך זאלט איר נישט אָפּטרעטן. און דער הייליגער רבי האט זייער מקפיד געווען מען זאל לערנען יעדן טאג שולחן ערוך, און זיך פירן על פי שולחן ערוך (שיחות הר"ן סימן כט). דער הייליגער רבי האט אנגעכאפט אַ סעײַף קאָטן, כּל שׁכּן אַ גאַנצע סימן, איז דאָ זיכער אז מען דאַרף דאס מקיים זיין און עסן יעדע וואך מלוה מלכה.

עס איז באוואוסט די רמז פון צדיקים אויפן פסוק (בראשית כח, יב): וְהָיָה סֵלֶם מִצֵּב אֲרָצָה וְרֵאשׁוּ מִגִּיעַ הַשְּׁמַיְמָה; אז דאס גייט ארויף אויף מלוה מלכה, און דאס ווארט סל"ם איז ראשי תיבות: ס'עודת ל'וית מ'לכה, וואס איז זייער א גרויסע זאך, אבער מענטשן האלטן דאס גרינג. אויך איז ראשי תיבות די נאמען פון סמ"ל: ס'עודת מ'לוה מ'לכה אין לעשות. און מען זעהט טאקע אז דער סמ"ך מ"ם פארלייגט זיך זייער שטארק אויף

א גוטע וואך

דעם, און ער וועט אלעס צולאזן, נאר מען זאל נישט מאכן קיין סעודת מלוה מלכה.

וואס איז אייגנטליך אזוי גרויס די סעודה פון מלוה מלכה? נאר דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב): שבת איז די גרעסטע שמחה; ווייל שבת איז שוין נישט דא קיין שום ארבעט, און מען קען גארנישט טוהן, נאר מען דארף רוהען, און זיך פרייען א גאנץ שבת, און דאנקען און לויבן דעם בורא כל עולמים, און אים געבן א תודה והודאה אז ברוך השם מיר זענען אידן און מיר היטן דעם שבת. חז"ל זאגן (שבת קיח ע"א): כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, ווער עס איז פרייליך און מאכט אן עונג שבת, איז זוכה ארויסצוגיין פון אלע ענגשאפטן, און שפירן עצם אלקות. אויך זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נז): דאס עסן פון שבת איז איין שטיק הייליגקייט, איין שטיק באשעפער. דער מדרש תנחומא זאגט (בראשית סימן ג): כבוד שבת

א גוטע וואך

עדיף מאַלף תעניוּת, אז מען איז מַכבֵּד דעם שַׁבַּת און מען
האט הנָאָה אינעם שַׁבַּת, איז אַזוי ווי מען וואלט געפֿאַסט
טויזנט תעניוּתים. און די דריי סעודות איז קעגן אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב (זוהר הקדוש יתרו פח ע"ב). און די שְׁמִחָה דאַרף
מען מיטנעמען אויף אַ גאַנצע וואך, אָבער ווי נאר מען
גיט אַרויס פונעם שַׁבַּת און מען מאכט הַבְּדֵלָה, ווערט
מען שוין פֿאַרנומען צו לויפן עוסק זיין מיט וואכעדיגע
זאַכן, פֿאַלט מען שוין אַריין אין אַ צוּבְרָאָכְנֵקייט און מען
האט שוין דאַגות צו ערלעדיגן און סעטלען אַלע זאַכן, ווי
פֿרַנְסָה וכו', דערפֿאַר כְּדֵי מִמְּשִׁיךְ צו זיין די שְׁמִחָה פון
שַׁבַּת, אז אַ גאַנצע וואך זאל מען אויף זיין אַזוי פֿריילעך
ווי שַׁבַּת און מיטנעמען די שְׁמִחָה פון שַׁבַּת אויף אַ גאַנצע
וואך, מאכט מען אַ סעודת מְלוּיָה מְלֵכָה וואס מיט דעם
בינדט מען צו דעם שַׁבַּת צו אַ גאַנצע וואך.

א גוטע וואך

ב.

וועגן דעם איז אויך די סעודה פון מלוה מלכה קעגן דוד המלך (פרי עץ חיים שער השבת, סוף פרק כד), כּדי מיר זאלן זיך אפּלערנען פון דוד המלך ווי אזוי זיך צו מחזק זיין נאכדעם וואס דער הייליגער שבת גייט ארויס, ווייל דוד המלך איז געווען א סימבאל פון ליידן און מיטמאכן רחמנא לצלן (מדרש תהלים צ, טו). און פון ווען ער איז געבוירן געווארן, האבן אים די ברודערס פארטריבן מיט די טענה (תהלים סט, ט; ילקוט המפירי תהלים קיח, כח): דו ביזט נישט אונזער ברודער! [שטעלט אייך פאר די צער דערפון], און אזוי איז אים דורכגעגאנגען זיין גאנצער יוגנט, אבער דוד המלך האט זיך נישט דערשראקן, ער איז געגאנגען אין וואלד און געזינגען שירות ותשבחות צום בורא כל עולמים, בשעת ער האט געפאשעט די שאף פון זיין טאטן ישי (זוהר חדש שיר השירים, סז ע"ב), און דעמאלטס האט ער שוין אנגעהויבן צו מאכן דעם ספר

א גוטע וואך

תהילים, וואס יעדע פסוק עקסטער פון יעדן קאפיטל, איז געווען ביי אים א עקסטערע געזאנג פארן אייבערשטן וואס פון דעם האט ער געמאכט במשך זיין גאנצן לעבן דעם ספר תהלים, ווייל פון אלע זיינע צרות האט ער געמאכט א געזאנג און א געבעט פארן באשעפער (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ק; שיחות הר"ן סימן סח).

אינמאל הערט ער אז עס רעש'ט זיך (שמואל-א קאפיטל יז), און ער זעהט אז עפעס ערנסט קומט פאר, אלע אידן שטייען אין קיפקעס און רעדן, האט ער פרובירט געוואר צו ווערן וואס עס גייט פאר, האט מען אים דערציילט: עס איז דא דא איינער גלית א פלשתי, וואס זאגט: אויב ביז פערציג טעג וועט נישט קומען איינער מלחמה האלטן קעגן אים, וועט ער חס ושלום פארטיליגן די אידן. און ער קומט יעדן אינדערפרי און ביינאכט זיך רייצן מיט די אידן און זיי ווארענען אויף דעם וכו' [רש"י זאגט (שם טז): ער איז דווקא געקומען צופרי און ביינאכט

א גוטע וואך

כדי צו שטערן די אידן אז זיי זאלן נישט זאגן קיין קריאת
שמע], דוד המלך אלץ יונגער בחור אינטערעסירט זיך
נאכאמאל ביי דעם און יענעם, צו הערן וואס עס קומט
פאר, ביז דערווייל האבן אים זיינע ברודערס
פארגעהאלטן: אויף וועמענס אחריות האסטו
איבערגעלאזט די שאף? גיי דיר שנעל צוריק צו די שאף,
פאר איינער וועט נאך די שאף אויף צונעמען. זאגט דוד
המלך: ווי אזוי קען איך צוריק גיין צו די שאף, בשעת
אידן רעדן מיט אזא פחד און שרעק פון דעם גלית? ! און
ער האט זיך ווייטער נאכגעפרעגט ווי עס האלט די מצב,
האט ער געהערט אז שאול המלך האט צוגעזאגט, אז
ווער עס וועט כאפן דעם פלשתי גלית, וועט ער אים געבן
זיין טאכטער פאר א ווייב. רופט זיך דוד המלך אן און
זאגט: איך האב נישט קיין מורא! פירט מיר צו שאול
המלך, האט מען אים געברענגט צו שאול המלך, און דוד
הייבט אים אן צו זאגן: קיינער דארף נישט מורא האבן
און זיין דערשראקן פון דעם גלית, איך וועל מיך

א גוטע וואך

איינשטעלן און אים ערלעדיגן. האט אים שאול המלך געזאגט: דו ביזט דאך א יונגער בחור, און ער איז א גרויסער ריז, און א געלערנטער אין מלחמה, [חז"ל זאגן (ילקוט שמעוני שמואל-ב, רמז קסה): ער איז געווען א משונה קרן, ער האט געהאט אויף די הענט און אויף די פיס זעקס פינגערס.]

זאגט דוד המלך: דאך האב איך נישט קיין מורא פון אים, איך האב שוין געהאט א מעשה מיט א לייב און מיט א בער וואס זיי האבן געוואלט אנוועק שלעפן א שעפעלע פון מיין סטאדע, און איך האב זיי צוריסן און געהרג'עט, האב איך פון אים אויך נישט מורא. האט אים שאול המלך אנגעטוהן מיט געפאנצערטע קליידער, אבער דוד רופט זיך אן: עס איז מיר נישט באקוועם די קליידער, איך קען אן דעם אויך. אלע אידן ציטערן: א בחור איז געקומען, און ער זאגט אז ער האט נישט מורא פון דעם גלית, וואס גייט דא זיין?!

א גוטע וואך

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד):
גלית איז געווען דער 'מצח הנחש', ער האט געוואלט
ווייזן אז יעדע וואך איז טבע, מקרה, מזל; דאס הייסט, אז
א מענטש זאל טראכטן: דאס איז מיין טבע, מיין מזל,
פערצופאל איז אזוי געשעהן. דערפאר איז ער געקומען
אויסרייסן מען זאל נישט זאגן קריאת שמע, שמע ישראל
הוי"ה אלקיננו הוי"ה אחד, וואס מיט דעם איז מען מגלה
אז עס איז נאר דא איין איינציגער באשעפער אויף די
גאנצע וועלט, און אלעס ווערט געפירט נאר דורכן
אייבערשטן אליין, און עס איז גארנישט דא אויסער דעם
אייבערשטן, וועגן דעם האט ער דאס געוואלט צושטערן,
זיי זאלן נישט זאגן קריאת שמע. אבער דוד המלך וואס
ער איז אלע יארן אפגעזיצן אין פעלד, און געזינגען צום
באשעפער שירות ותשבחות, ער ווייסט אז יעדע וואך איז
דער בורא כל עולמים סיי גוטס סיי שלעכטס, אלעס איז
פון באשעפער דערפאר האט ער גארנישט מורא געהאט.

א גוטע וואך

גאנץ כּלל ישׂראל שטייט פון איין זייט און מען קוקט זיך צו, דוד המלך נעמט א טעשקעלע און ער לייגט אריין דארט פינעף שטיינדעלעך מיט א שיסער [סלינג שאט], און ער נעמט זיין שטעקן און פאנגט אן ארויפצוגיין אויפן בארג קעגן גלית, גלית הייבט אן אראפ צוקומען אנגעפאנצערט מיט אלע קליידער, מיט זיין שווערד וכו', און ער זעהט ווי דוד קומט מיט זיין שטעקן, האט ער זיך זייער אויפגערעגט, און רופט זיך אן: איך בין עפעס א הונט, אז דו קומסט מיר אנטקעגן מיט א טאשקע און שטעקענעס?! זאגט אים דוד: אַוודאי ביזטו נישט מער ווי אַ הונט! און איך האב נישט מורא פון דיר! הייבט ער אן אראפ צו גיין און ער קומט שוין צו נאנט, נעמט דוד המלך ארויס איין שטיינדעלע פון דעם טעשקעלע, און לייגט דאס אריין אין דעם סלינג שאט און שיסט דאס אים אין שטערן אריין, גלית פאלט אראפ אויפן פנים, גייט דוד המלך גלייך צו און נעמט ארויס גלית'נס שווערד, און שניידט אים אפ זיין קאפ, און טראגט זיין קאפ אויפן

א גוטע וואך

שפּיז און ווייזט פּאר יעדן די מַפְלָה, אזוי זענען אלע פּלשטים אנטלאפן, און אפגעלאזט די אידן, פן יאבדו פל אויביה ה'.

דוד המלך האט מיט דעם געוויזן א וועג אז ווען מען איז שטארק אין אמונה דארף מען נישט מורא האבן פאר גארנישט, וואס דאס איז געווען זיין גאנצער כח: ער איז געגאנגען מיט אמונה, אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (עקב דף רעב ע"א): די פינעף שטיינער איז געווען קעגן דעם פסוק (דברים ו, ד): שִׁמַע יִשְׂרָאֵל הוִי"ה אֱלֹהֵינוּ הוִי"ה אֶחָד, וואס מען זאגט ביי קריאת שמע. איין שטיין קעגן: שִׁמַע יִשְׂרָאֵל: און די אנדערע פיר שטיינער קעגן: הוִי"ה, אֱלֹהֵינוּ, הוִי"ה, אֶחָד. דאס זענען געווען די פינעף שטיינער וואס ער האט געהאט אין זיין זעקל. די מקובלים זאגן אז מיט דעם שטיין וואס איז געווען קעגן 'אחד' האט אים דוד המלך געגעבן א זעץ אין קאפ, אבער איינער זאגט: מיט דעם שטיין וואס איז געווען קעגן

א גוטע וואך

'שמע ישראל' - הערט אויס אלע אידן, האט ער אראפ געהאקט גלית; ווייל אז מען נעמט זיך צוזאם באחדות, מען הערט צוזאמען און מען רעדט צוזאמען, האט דאס דעם גרעסטן פח.

נאכדעם וואס דוד המלך האט באזיגט גלית, האט ער דאך געדארפט באקומען די טאכטער פון שאול המלך אזוי ווי ער האט צוגעזאגט און געשוואוירן: ווער עס וועט אפשיידן דעם קאפ פון גלית וועט ער אים געבן זיין טאכטער פאר א ווייב. [כאטשיג דוד המלך האט דאס נישט געטוען פאר א שידוך, נאר פדי צו ווייזן אז מען דארף נישט מורא האבן פון קיינעם נאר פון באשעפער], ביז דערווייל זאגט אים שאול המלך: אז דו וועסט מיר ברענגען נאך הונדערט ערלות (ערלים) פון פלשתים, וועסטו באקומען מיין טאכטער. האט ער געברענגט צוויי הונדערט ערלות (ערלים), ענדליך האט ער חתונה געהאט מיט מיכל די טאכטער פון שאול המלך, וואס זי איז

א גוטע וואך

געווען זייער זייער גרויס, אזוי ווי חז"ל זאגן (עירוויבין צו ע"א): זי האט געלייגט תפילין. און עס זענען ארויסגעגאנגען טויזנטער טויזנטער מיידלעך און געזינגען און געטאנצן (שם יח, ז): הִפּה שָׂאוּל בְּאַלְפֵיו - שָׂאוּל הָאֵט גַּע'הֲרָגְעֵט טוּיזֶנְטֵער, וְדוּד בְּרַבְבוֹתָיו - און דוּד צֶענְדִּלִיגֵער טוּיזֶנְטֵער. וועגן דעם איז אריין אין שָׂאוּל הַמֶּלֶךְ אַ מוֹרָא'דיגע קנאה, אַז דָּאָס הָאֵט אִים נֶאכְדָּעם געפֿרענגט צו אַזאַ שְׂנֵאָה אַז עַר הָאֵט צוגערעדט מיכל זאל זיך אָפֿלאַזן פֿון אִים, און עַר הָאֵט צוזאַמגענומען אַ גאַנצע אַרמיי צו כּאַפֿן דוּד פֿדִי אִים צו הֲרָגֵענען, און דוּד הָאֵט געדארפֿט לויפֿן פֿון איין פֿלאַץ צום אַנדערן.

אַבער דוּד הַמֶּלֶךְ איז שִׁטְענדיג אַנטלאָפֿן צום באַשעפֿער, אזוי ווי מיר זאגן אין תהלים (קאפיטל נט): בְּשִׁלַּח שָׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ, דִּי סָאָלדאַטן הָאָבֶן עֲנֹדִלִיךְ געכאַפֿט דִּי הוּיז וואוּ דוּד הַמֶּלֶךְ הָאֵט זיך געפֿונען, הָאָבֶן זיי בַּאַלֵּאגֶערט דָּאָס הוּיז און פֿאַרמאַכט דִּי

א גוטע וואך

טויערן אז ער זאל נישט קענען אנטלויפן פון דארט, דאך
האט זיך דוד המלך נישט דערשראקן און זאגט פאר
מיכל: איך וועל פון דא ארויסגיין, אבער זיי וועלן זיך
אונדאי דא אריין ברעכן, זאלסטו מאכן א דאמי און דאס
אריינלייגן אין מיין בעט און דאס צודעקן. דוד המלך
נעמט זיין פידעלע און מאכט אויף זיין מויל און זינגט
צום באשעפער, און נעמט זיך שרייען צום באשעפער
(תהלים שם): הַצִּילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִּשְׁגְּבֵנִי,
הַצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי, כִּי הִנֵּה אֲרָבוּ
לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי ה'; רבונו של
עולם! וואס ווילן זיי פון מיר, איך האב דאך גארנישט
געזינדיגט?! ראטעווע מיך רבונו של עולם, פון אלע
מיינע פיינט וואס לאקערן נאך מיר וכו'. אזוי ווי זיי הערן
אים זינגען האבן זיי שוין געזוכט דעם טיר אריינצוגיין,
איינער האט געזאגט אז דער טיר איז דער זייט, אן
אנדערער שרייט אז דארט איז דער טיר, ביז דערווייל
האט ער זיך אראפגעלאזט מיט א שטריק, און געמאכט א

א גוטע וואך

זײַברח, און ער איז מער נישט דארט געווען, זיי האבן זיך ענדליך אריין געבראכן און אים גענומען זוכן, ביז מיכל ווייזט זיי: דארטן איז זיין בעט, האבן זיי אים גענומען גאנצעהייט און אזוי געברענגט צו שאול פֿדי שאול זאל אים הרגענען, ווי נאר מען דעקט אים אויף, זעהען זיי אז דאס איז נישט מער ווי א דאמי (עין כל זה בשמואל-א, קאפיטל יז-יט). און ווי אזוי האט דאס דוד המלך געקענט באווייזן? נאר דורך דער כח פון תפלה, דערפאר האט ער זיך נישט פארלוירן אין די שווערסטע ביטערסטע צייטן.

דאס האט דוד המלך אונז געלערנט: די איינציגסטע עצה איז נאר תפלה; אז מען איז מתפלל צום בורא כל עולמים וועט מען זעהן א ישועה, און נאר אזוי קען מען זיך דערהאלטן. און אזוי זעהט מען ווייטער ווי אזוי ער איז אנגעגאנגען אפילו מען האט אים גערודפֿט פון אלע זייטן, אז אפילו זיין ווייב מיכל האט נאכדעם חוזק

א גוטע וואך

געמאכט פון אים, און אזוי אויך האט ער געליטן פון די קינדער, און א גאנץ לעבן האט מען נאר געמאכט ליצנות פון אים, אזוי ווי די גמרא זאגט (ירושלמי שקלים סוף פרק ב): אין לך דור שאין בו ליצנים פדורו של דוד; ווייל פון דוד המלך האט מען געמאכט ליצי ליצנות, און עס איז נישט געווען נאך איינער אין דער וועלט וואס זאל אזויפיל לייזן אזוי ווי דוד המלך.

וועגן דעם ווערט די סעודת מלוה מלכה אנגערופן: סעודת דוד מלפא משיחא, ווייל דוד המלך האט געוויזן א וועג, אז אפילו ווען מען גייט ארויס פון שבת, און מען גייט אריין אין די זעקס טעג פון די וואך, קען מען אויך ממשיך זיין די שמחה פון שבת אויף א גאנצע וואך און זיין פריילעך. דער זוהר הקדוש זאגט (משפטים קז ע"א): דוד המלך איז געווען ברחא דמלפא, ער האט געמאכט פריילעך אין אלע עולמות. דערפאר קען ער ווייזן א וועג מען זאל וויסן אז אפילו ווען עס קומט די זעקס טעג פון

א גוטע וואך

די וואך, אין מען וועט דארפן ארבעטן און זיך דרייען אין די וועלט וואו עס איז פארהאנען גנבים רמאים צבועים, פאפערס פעלטשערס און ליגענערס, דאך זאל מען האלטן דעם קאפ זיך נישט צו פארלירן און בלייבן א איד, און זיך מחזק זיין מיט די אמונה און וויסן אז מיר האבן דעם באשעפער, ממילא דארף מען זיך נישט פארלירן.

וועגן דעם האט דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו מתקן געווען אז ערב שבת ביי מנחה זאל מען זאגן די מזמור: הודו לה' כי טוב (תהלים קז), וואס חז"ל (ברכות נד ע"ב), לערנען ארויס פון דעם מזמור די פיר וואס דארפן דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן: איינער וואס איז דורך דעם ים, איינער וואס איז דורך דעם מדבר, א קראנקער וואס איז אויסגעהיילט געווארן, און איינער וואס איז באפרייט געווארן פון תפיסה. און דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה איז מסביר (לקיטי הלכות הודאה הלכה ו, אות ט): אז די אלע פיר זאכן גייט דורך אויף יעדן איד

א גוטע וואך

במשך די זעקס טעג פון די וואך, אמאל אפילו פשוט בגשמיות, אבער בעיקר ברוחניות, דאס הייסט, א מענטש גייט דורך במשך די וואך אזאלעכע שווערעקייטן און נסיונות און מיטמאכענישן אז ער איז קראנק בפרט מיט חולי הנפש רחמנא לצלן, וואס זיין נשמה איז געבען אינגאנצן קראנק געווארן פון זיינע ביטערע דורכפעלער בפרט אין פגם הברית וכו', אזוי אויף שפירט ער אז ער האלט זיך שוין כמעט ביים דערטרענקען אין די ים פון צרות, און ער שפירט ווי ער בלאנדזשעט אין א וויסטן מדבר און ווייסט נישט צו וועמען זיך צו ווענדן, און וואו מען טרעפט דעם וועג ארויס, און ווידער שפירט ער זיך איינגעשפארט אין א מורא'דיגע תפיסה פון זיינע תאוות און מדות רעות דער אייבערשטער זאל אפהיטן, דערפאר נאכדעם וואס ער איז דורך די זעקס טעג דא אויף די וועלט, און עס קומט יעצט צו גיין דער הייליגער שבת, און ער גייט אין מקוה, און ער ווארפט אראפ פון זיך די וואכעדיגע קליידער און ער טוט זיך אן די שבת'דיגע

א גוטע וואך

קליידער, און ער גייט אריין אין שבת, קען ער טאקע דאנקען דעם בורא פל עולם, אז כאטשיג עס איז אים דורכגעגאנגען א שווערע ביטערע וואך, איז ער פרויף השם אנגעקומען צום שבת אלס א איד וואס גלייבט אינעם אייבערשטן, און ער האט זיך דערהאלטן און זיך נישט מייאש געווען, דאס איז דער גרעסטער חידוש, און ער דארף אויף דעם אפגעבן א שבח והודאה פארן אייבערשטן, וועגן דעם האט מען איינגעפירט צו זאגן דעם מזמור פון הודו ערב שבת.

ג.

דער אייבערשטער האט געהאלפן מען איז זיך צוזאם געקומען אויף א שבע ברכות, וואס אין די וואכעדיגע סדרה (פרשת ויצא) רעדט טאקע די תורה ווי אזוי יעקב אבינו האט געזוכט און זיך געמוטשעט פאר זיין שידוך.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה סח, ג): רבי אבהו פתח - ר' אבהו האט גערדש'נט אויפן פסוק (משלי יט, יד): בית

א גוטע וואך

והוין נחלת אבות, ומה' אשה משפלת, א הויז און געלט קען מען ירשענען פון די עלטערן, אבער א שידוך איז נאר פון באשעפער. לייגט דער מדרש צו: מצינו בתורה בנביאים ובכתובים שאין זוגו של אדם אלא מהקדוש ברוך הוא, סיי פון תורה סיי פון נביאים און סיי פון כתובים געפונען מיר אז א שידוך קומט נאר פון באשעפער, אין די תורה שטייט (בראשית כד, נ): מהוי"ה יצא הדבר, אין נביאים שטייט (שופטים יד, ד): ואביו ואמו לא ידעו כי מהוי"ה היא, און ביי כתובים שטייט (משלי יט, יד): ומהוי"ה אשה משפלת. זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב): אז אין די אלע דריי פסוקים ווערט דערמאנט דווקא דער שם הוי"ה; וואס ווייזט אויף הנה הנה ויהיה, דער אייבערשטער איז יעצט, ער איז געווען און ער וועט זיין, עס קען נישט געטוישט ווערן. די זעלבע זאך ביי יעדע שידוך דארף מען וויסן אז דאס איז דאס, און מען קען דאס נישט משנה זיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רסה): אויבן

א גוטע וואך

אין הימל זענען די מאן און די ווייב געווען איין נשמה, נאר ווען זיי זענען אראפגעקומען אויף דער וועלט, איז דער חתן אראפגעקומען ביי איין פאר עלטערן, און די כלה ביי א אנדערע פאר עלטערן, אבער ביז זיי טרעפן זיך נעמט צייט, ווייל עס איז דא אסאך קטרוגים, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ב ע"א): קשה לזווגן בקריעת ים סוף, וועגן דעם טויט זיך אפ איבערקערענישן ביז עס ווערט א שידוך, אבער צום סוף מוז דאס ווערן.

דער הייליגער מהר"ל מפראג זכותו יגן עלינו איז מסביר (חדושי אגדות, סוטה ב ע"א): דאס וואס חז"ל גלייכן צו א זיווג צו קריעת ים סוף, ווייל פונקט אזוי ווי מען זעהט אז דער ים איז קודם געווען איינס, נאכדעם האט דאס משה רבינו געשפאלטן און עס איז געווארן צוטיילט, וואס דאס איז א מורא דיגע וואונדערליכע זאך אז פון איין זאך זאל ווערן צוויי, און נאכדעם זאל דאס צוריק ווערן איינס, די זעלבע גס און פלא איז דא ביי

א גוטע וואך

יעדע שידוך - וואס איז אויך קודם געווען איין נשמה אויבן אין הימל, און נאכדעם זענען זיי צושפרייט געווארן - אז דאס זאל זיך יעצט קענען צוריק צוזאם קומען.

דאס זאגט מען ביי די שבע ברכות: שמח תשמח רעים האהובים פשמחה יצירך בגן עדן מקדם; מען בעט דעם אייבערשטן אז די חתן און די פלה, וואס ווערן אנגערופן: 'רעים האהובים', זאלן זיין אזוי פריילעך, און לעבן מיט אַזאַ שמחה און ליבשאפט, אזוי ווי זיי זענען געווען אין הימל, וואס דארטן זענען זיי געווען איין נשמה, זאלן זיי יעצט ווייטער זיין איין נשמה, און זיין מורא'דיג פריילעך.

דער הייליגער רבי שלמה'קע זעווילער זכותו יגן עלינו האט געטייטשט דאס וואס מען זאגט ביי א תנאים: העומד מצד החתן, העומד מצד הפלה, וואס איז דער לשון 'העומד מצד' - דער וואס שטייט אין די זייט? נאר ווען מען ליינט דעם תנאים זאגט מען פאר ביידע

א גוֹטע ןוואך

מחולתנים - עֶלְטֶערן: העומד מן הצד, דו האסט גארנישט
וואס צו טוען, דארפסט נאר שטיין אין דער זייט, ווייל
אלעס איז פון הימל.

ד.

נאך זאגט דער מדרש (שם, ד): אויפן פסוק (תהלים סח,
ז): אֱלֹקִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָהּ מוֹצִיא אֲסִירִים בַּבּוֹשְׁרוֹת,
א בחור און א מיידל זענען אין א תפיסה ביו זיי טרעפן
זייער זיווג, ענדליך ווען עס קומט די צייט און זיי האבן
חתונה, ווערט מקוים ביי זיי: מוציא אסירים בבושרות,
אז זיי זענען ארויסגעגאנגען פון תפיסה, וואס דאס איז
דער גרעסטער שמחה, זאגט דער מדרש אז דאס ווארט
בבושרות איז צוויי ווערטער: בכי-וויינען, ושירות-זינגען,
ווער עס וויל וויינט, ווער עס וויל דאנקט און לויבט דעם
אייבערשטן; דאס הייסט, איינער איז פריילעך און ליסטטיג
אז ער האט ברוך השם געטראפן זיין זיווג, וואס דאס איז
די גרעסטע שמחה, אזוי ווי חז"ל זאגן (תענית כו ע"ב): דאס

א גוטע וואך

איז ממש אזוי ווי בנין בית המקדש, אויף זאגן חז"ל (ירושלמי בפורים פרק ג, הלכה ג): ווען מען האט חתונה איז מען מוחל אלע עבירות. און ער וועט יעצט קענען לעבן אין גן עדן אזוי ווי אדם וחוה פארן חטא, און אנדערע באוויינען זייער לעבן, אז דאס איז נישט קיין גוטע שידוך, מען איז אריין געפאלן וכו'; דאס איז די 'בחירה' וואס מען געט פאר דעם מענטש: האט ער שכל מאכט ער פון דעם לעבן א גן-עדן, האט ער נישט קיין שכל לעבט ער נעבעך אין גיהנום, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כב): דער גיהנום און דער גן-עדן איז דא אויף דער וועלט; אבער דאס ווענדט זיך ווי אזוי דער מענטש פירט זיך אויף.

דער הייליגער ראפשיצער רב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א שאד א שאד אז מען האט איבערגעגעבן דעם געלעגנהייט פון אזא גרויסן טאג פאר קינדער; ווייל אונטער די חופה קען מען בעטן דעם בורא כל עולמים

א גוטע וואך

אויף יעדן פֿרט און פֿרט. דעם הייליגן רבינ'ס טאכטער
אָדל זכותה תגן עלינו, איז אמאל געקומען צו איר טאטן
און זייער געוויינט: איך האב א דינסט וואס דערקוטשעט
מיך, און זי טוט נישט איר אַרבעט, איך האב געפערליכע
צרות פון איר, איך וויל איר פארשיקן און זי וויל נישט
גיין, איך קען דאס שוין נישט איבערטראגן! האט איר
דער הייליגער רבי געזאגט: פארוואס האסטו נישט
געבעטן אויף דעם אונטער די חופה?! זעהט מען פון
דעם אז דער הייליגער רבי האט געהאלטן אז אפילו אויף
אזא קלייניקייט, דארף מען אויך בעטן אונטער די חופה,
ווייל דעמאלטס איז א מוראדיגע צייט וואס מען קען
אלעס אויסבעטן.

און מען זעהט טאקע די קדושה וטהרה פון א חתן
וּפֿלֶה אין די טאג פון זייער חופה, מען האלט אין איין
בעטן און מען זאגט אסאך תהלים און ווער עס קען זאגט
אויס גאנץ תהלים, און מען טוט תשובה אויף אלע

א גוטע וואך

נארישקייטן וואס מען האט געטוהן אלץ בחור און אלץ מיידל, און אזוי גייט מען צו צו די חתונה מיט א מורא'דיגע שמחה, ממש אזוי ווי שבת, וואס איז געגליכן צו די יחוד פון חתן און פלה, אזוי ווי מיר זאגן ביי די זמר פרייטיג צונאכטס: לכה דודי לקראת פלה, פני שבת נקבלה.

נאכדעם הייבט זיך אן די זיבן טעג שבע ברכות, וואס יעדע נאכט מאכט אן אנדערער קרוב א שבע ברכות, און יעדער קוקט און באטראכט, און מען דארף זיך אראפלאזן צו יעדע פעטער און מומע, שוואגער און שוועגערין, קאזינס וכו', בשעת דער חתן האט שוין געווארט אזויפיל יארן ער זאל קענען האבן א ריינע מח און מחשבה, אזוי אויף די פלה, און דא דארף ער זיין פארנומען מיט דעם וכו', נאר מען וויל דערמיט לערנען די חתן און פלה: אזוי גייט דאס לעבן; ווייל די זיבן טעג פון די שבע ברכות איז מרמז אויף די זיבעציג יאר וואס א

א גוטע וואך

מענטש לעבט, וואס דאס הייבט זיך אן פון די צוואנציג יאר, ווייל בית דין של מעלה משפט נישט ביז די צוואנציג, און ווען מען האט חתונה ווערט מען גיי געבוירן, דערפאר וויל מען מרמז זיין פאר חתן פלה: ענק האבן זיך ביידע גוט צוגעגרייט צו די חתונה, אבער יעצט דארף מען וויסן אז דער לעבן גייט נישט אזוי ווי מען וויל, יעדען טאג וועסטו דארפן גיין צו אן אנדערע משפחה, און זיך מוזן אראפלאזן וכו', און יעדער וועט זאגן א מיינונג, צו ווייזן אז אזוי גייט דאס לעבן: אראפ און ארויף, ארויף און אראפ.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סח): דער עיקר שלימות פון א צדיק איז אז ווען ער איז אויבן זאל ער אויך זיין אונטן, ווען ער איז אונטן זאל ער אויך זיין אויבן; חז"ל זאגן (חגיגה יב ע"א): די ווארט שמים-הימל איז צוזאמגעשטעלט פון צוויי ווערטער: אש-פייער און מים-וואסער, וואס איז צוויי פארקערטע זאכן וואס

א גוטע וואך

פארטראגן זיך נישט, מיט פייער קען מען אויסקאכן
וואסער ביז עס בלייבט נישט גארנישט, און מיט וואסער
קען מען אויסלעשן א פייער, און ווען די צוויי קעגן
זייטיגע זאכן קומען זיך צוזאמען ווערט דאס אנגערופן:
שמים, און דאס הייסט א הימל מענטש, ווייל די גרעסטע
חכמה פון א איד איז אז ער פארלירט זיך נישט, ער קען
זיך שטענדיג דערהאלטן אין אלע מצבים; סיי ווען עס
איז ביי אים 'שבת', דאס הייסט עס גייט אים גוט, ער איז
דערהויבן, און אפילו א גאנצע וואך איז ער אויך ממשיך
די הייליגקייט פון שבת, ער גייט דאווענען אין בית
המדרש שחרית מנחה מעריב מיט מנין, אפילו עס קומט
אים אן שווער ער איז זייער פארנומען וכו'. מען זעהט
טאקע 'מי כעמך ישראל' כאטשיג אידן זענען זייער
פארפלאגט אויף פרנסה, דאך קומען זיי מיט מסירות נפש
דאווענען מיט מנין, [בפרט מנחה אין די ווינטער טעג,
וואס דאס איז ביים אייבערשטן זייער חשוב, אזוי אויך
געט מען אכטונג אין די ביזנעס נישט צו גנב'נען גזל'נען

א גוטע וואך

ארום פאפען, כאטשיג מען האט די געלעגנהייט דאס צו טוהן, ווייל מען ווייסט אז דער באשעפער איז דא, בפרט אז מען איז זוכה און מען געוואוינט זיך צו צו לערנען יעדן טאג אביסל חומש רש"י מיטן תרגום, אפאר פרקים משניות, א דף גמרא, שלחן ערוך וכו', דאס הייסט א הימל מענטש, אז ווען מען איז אויבן איז מען אויך אונטען, און ווען מען איז אונטן איז מען אויך אויבן, וואויל איז אים וואויל איז זיין חלק.

און דאס איז זייער א וויכטיגע לימוד צו וויסן: ביים אייבערשטן איז זייער חשוב אז פון איין זייט איז מען רוחני און פון איין זייט איז מען גשמי. דאס הייסט, מען דארף זיך אראפלאזן צו א ווייב, וואס דאס איז דער ערשטער מצוה אין די תורה, מען זאל חתונה האבן, און דער אייבערשטער זאגט (בראשית ב, יח): לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו; אליינס איז זייער נישט גוט, מען מוז האבן א ווייב. זאגן די חז"ל אויף דעם

א גוֹטע ןוואך

(יבמות סג ע"א): זָכָה - איז ער זוכה, עוזרתו - העלפט זי אים, לא זָכָה - איז ער נישט זוכה, פּנָגְדוּ - איז זי קעגן אים. ןווייל זי איז אַ בַּיִן פון זיינע ביינער (בְּרֵאשִׁית ב, כג), דאס הייסט, פירט ער זיך ערליך ער לערנט און דאווענט, וועט זי זיך אויך פירן ערליך און זי וועט אים ארויס העלפן, אבער אויב חלילה וחס ער פירט זיך נישט אויף ערליך, ער רעדט וואס מען דארף נישט, פאנגט זיך אן אלע פראבלעמען.

דער תנא זאגט (אבות א, ה): כָּל הַמְרַבֵּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, גוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבּוֹטֵל מִדְּבָרֵי תוֹרָה וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנוּם. דאס הייסט, אויב מען רעדט וואס מען דארף נישט, מען זאגט פאר די ווייב א שטעף ווארט וכו', איז מען זיך אליין גורם שלעכטס, ממילא האט מען שוין נישט דעם קאפ צו לערנען, און נאכדעם האט מען נאך די גיהנום דא אויף די וועלט. דערפאר דארף מען זייער אַכטװַנג געבן נישט צו רעדן אויף איר טאטע מאמע, נישט

א גוטע וואך

רעדן פון אירע חסרונות, און נישט זוכן קיין חסרונות, נאר שטענדיג משבח זיין און אויסרימען, אזוי ווי הלל האט געזאגט (כתובות יז ע"א): מען זאל זאגן: פלה נאה וחסידה, די שענסטע און די בעסטע פלה; דעמאלטס לעבט מען א חיים טובים.

ה.

על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית ב, כד), וועגן דעם זאל א מענטש אפלאזן זיין טאטע מאמע און זיך צוקלעבן צו זיין ווייב וכו'. שטעלט זיך א קשיא ווי אזוי קען די תורה זאגן אזא זאך, עס איז דאך דא א מצות עשה (שמות כ, יב): פבד את אביך ואת אמך, זאלסט מכבד זיין זיין טאטע מאמע. וואס די מצוה גייט אן אויפן גאנצן לעבן, נאך די חתונה אויך?!

נאר די תורה הקדושה וויל לערנען זייער א וויכטיגע זאך פאר א פארפאלק צו וויסן אין לעבן, אז וויבאלד מאן

א גוטע וואך

און ווייב האבן חתונה געהאט, און עס קען זיך מאכן
אומפארשטענדליכקייטן וואס מען דארף אויסגלייכן, זאל
מען קיינמאל נישט אריינמישן די עלטערן, נאר זיך
אויסגלייכן צווישן זיך, אדער גיין צו א גרויסן ערליכן
איד א צדיק, וואס ער וועט אויסלערנען ווי אזוי עס גייט
דאס צוזאם לעבן וכו', ווייל טאטע מאמע האבן זיך
געמוטשעט ביז מען האט געברענגט די קינדער אונטער
די חופה, און זיי ווילן נאר האבן נחת פון די קינדער, און
הערן אז עס איז גוט ברוך השם וכו', פון דעם זוהן אז ער
האט געטראפן אזא טייערע ווייב, און פון די טאכטער אז
זי האט אזא פיינע מאן וואס ער איז קובע עתים לתורה,
און ער איז זייער גוט צו איר, דאס מיינט דער פסוק צו
זאגן, אז מען זאל אפלאזן די עלטערן, נישט חלילה וחס
מען זאל אפלאזן טאטע מאמע און פארגעסן פון זיי, נאר
זיי נישט אריין מישן אין די צרות, אפילו עס מאכט זיך
אמאל עפעס א אומפארשטענדעניש, נאר ענדערש גיין
צום רבי'ן.

א גוטע וואך

דער הייליגער מהרש"א זכותו יגן עלינו האט אויסגעקריצט אויף זיין טיר דעם פסוק (איוב לא, לב):
בחוז לא ילין גר דלתי לארח אפתח, א גר זאל נישט
נעכטיגן אינדרויסן, מיין טיר איז אפען פאר יעדעם
איינעם, און די הונגערִיגע זאל קומען דא עסן. [ביז די
ערשטע וועלט מלחמה איז נאך די הויז געשטאנען,
זעהט מען פון דעם אז אפילו דער הייליגער מהרש"א
וואס איז געווען אזוי דבוק אין די הייליגע תורה, און ער
איז געווען אינגאנצן אויסגעטוהן פון די וועלט, דאך
האט ער זיך אראפגעלאזט אזוי ווייט אריינצונעמען יעדן
גאסט, און זיך אפגעבן מיט אים, וואס דאס איז די
שווערסטע זאך. אבער דאס וויל דער באשעפער: פון איין
זייט טאקע זיין אויבן, לערנען מהרש"א און זיך מגע זיין
אין די תורה, אבער פון די אנדערע זייט זיך אראפ לאזן צו
יעדעם איינעם, על אחת כמה וכמה דארף דאס וויסן א
חתן וואס האט חתונה געהאט, ער דארף טאקע לערנען,
אבער צו זיין ווייב דארף ער זיך אויך אראפלאזן.

א גוטע וואך

דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו איז קודם געווען א חבר מיטן הייליגן פני יהושע זכותו יגן עלינו, און זיי זענען געווען גרויסע מתנגדים אויפן דרך פון בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, שפעטער ווען ער איז מקורב געווארן צום הייליגן בעל-שם-טוב, האט אים איינער אמאל געפרעגט: פארוואס האט איר זיך אנגעהויבן אראפ צו לאזן צו פשוטע מענטשן, אמאל זענט איר געווען א למדן און א חבר מיטן פני יהושע, און יעצט לאזט איר זיך אראפ אפילו צו אלע דארפס לייט? ! האט ער געשמייכעלט און זיך אנגערופן: דער בורא כל עולמים איז דאך אודאי זייער גרויס עד אין סוף, און ער איז אין הימל מיט אלע נשמות פון צדיקים, פון דעסטוועגן האט ער זיך אראפ געלאזט זעקס טעג, און באשאפן א גאנצע בריאה מיט אלע גוים, און ער איז זיי מחיה און מהנה, אויב אזוי מעג איך זיך אויך אראפ לאזן.

א גוטע וואך

ש'למה המלך זאגט (משלי טו, יז): טוב ארחת ירק ואהבה שם, משור אבוס ושנאה בו, עס איז בעסער צו עסן א טרוקן שטיקעל ברויט מיט אביסל גרינצייג, אבער עס איז דא דארט א מורא'דיגע ליבשאפט, ווי איידער עסן די בעסטע פליישן מיט אלע מעדנים אבער עס איז דא דארט שנאה און מען הרגעט זיך ארום. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן תקכ"ח): ברויט מיט איגערקעס איז א גוט מאכל. דערפאר דארף מען זעהן אז אין שטוב זאל שטענדיג הערשן שלום און ליבשאפט, וואס דאס איז די גרעסטע הצלחה.

וועגן דעם דארף מען וויסן אז די גרעסטע חכמה אויף די וועלט איז זיך צו דערהאלטן, און דאס האט אונז דער הייליגער רבי געלערנט, און ער האט געזאגט (קיצור לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): העיקר שקורין דערהאלטן זיך, דער עיקר איז זיך צו דערהאלטן. און מיט וואס קען מען זיך אזוי דערהאלטן ווי מיט לימוד משניות, וואס דאס איז

א גוֹטע ןױאף

מִשְׁנֵה דַעַם מְעַנְטֵשׁ, אויף איז מִשְׁנֵה די אוֹתוֹת נְשָׁמָה (בַּאָר
היטב אוֹרַח חַיִּים סִימָן א, סְעִיף קָטָן ו, בְּשֵׁם הָאָר״י הַקְּדוֹשׁ), דְּעַר זֶהָר
הַקְּדוֹשׁ זָאָגְט (תִּיקוּנֵי זֶהָר יד ע״ב), אַז מִשְׁנֵיֹת איז דְּעַר מְלֶאָךְ
מִט״ט (עֵינִן לְקוּטֵי מוֹהַר״ן חֶלֶק א, סִימָן עט), און דָּאָס איז מְקַשֵּׁר
דַעַם עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן צוּם עוֹלָם הַתְּחִתּוֹן; און אַז אַ מְעַנְטֵשׁ
לְעַרְנֵט אַסאַךְ מִשְׁנֵיֹת איז עָס אַ סְגוּלָה אויף אַ זִיווּג, ווייל
מִשְׁנֵיֹת איז מְקַשֵּׁר די וועלט צו יַעֲנֵע וועלט. זָאל דְּעַר
אֵיבְעֶרֶשְׁטֵעַר הָעֲלָפֵן אִיר זָאָלְט אַלְע זוֹכָה זַיִן זײַף צו
האַלְטֵן אַ גאַנְץ לְעַבֵּן בֵּי די מִשְׁנֵיֹת, ןױאָס דוּרְף דַעַם וועט
מַעַן זוֹכָה זַיִן צו די גאַוּלָה שְׁלִימָה (וִיקְרָא רַבָּה ז, ג), בְּמַהֲרָה
בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

~ תַּם וְנִשְׁלַם שְׁבַח לְיָאֵל בּוֹרְא עוֹלָם ~

בעוה"ש"ת

קונטרס

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט!?

וואס דאס איז א וואונדערליקע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגעברענגען איז אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויך עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת וישלח תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטנער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער דויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליקע ליכט,
וואס קוין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן מיט דרוק
דורך חסידי בֵּרְסֵלַב - טא יארק יצ"ו

דער עיקר זאלסטו נאר פריילעך זיין, זאלסט נישט צולאזן צו זיך א מינוט דאס עצבות און ביטערניש און מרה שחורה, וכר, וכר, ווארום וואס דארפסטו זיין טרויעריג? חז"ל זאגן (ברכות נו.) אויפן פסוק (שיר השירים ד) "כפולח הרמון רמתך", מאי רמתך? אפילו ריקנין שפך מלאים מצות קרמון; אפילו יעדער ליידגער מענטש איז פול מיט מצוות אזוי ווי א מילגרוים; און די מקובלים זאגן, דאס אין א מילגרוים איז דא תר"ג קערנדלעך. קומט אויס ווען א איד האט איין מצוה, איז אזוי ווי ער וואלט מקיים געווען אלע תר"ג מצוות, ווי די חז"ל זאגן (מדרש משלי א) וְכָל הַמְקַיֵּים מְצוּה אַחַת כְּאֵילוֹ קַיִים כֹּל הַתּוֹרָה; איבער דעם זע זיך זייער צו שטארקן, און לאז זיך נישט אראפפאלן, און ברענג אריין שמחה ביי דיר אין שטוב, ווי די חז"ל זאגן (ראש השנה ו) אִשָּׁה בַעֲלָה מְשֻׁמְחָה; און אז ס'איז דא שמחה אין שטוב, רוט די שכינה אין שטוב, און וואו די שכינה איז דארטן איז די ברכה פארהאנען, זע צו זיין שטענדיג נאר אויפגעלייגט, וועט דיר גוט זיין אויף דער וועלט און אויף יענע וועלט.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ט)

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

.א.

דער פֿסוק זאגט (בראשית לב, ד) : וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים
לִפְנֵי אֵל עֲשׂוֹ אָחִיו אַרְצָה שְׁעִיר שָׂדֵה אֲדוֹם. זאגט דער
מִדְרָשׁ (עין בראשית רבה עה, ב-ג) : יַעֲקֹב אִיז צוגעגליכן צו
איינער וואס גייט אין אַ וואלד, און ער זעהט אַ לייב
שלאפט, און ער וועקט אים אויף, פארשטייט זיך אליין

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

אז ער וועט אים אונדאי אויפֿעסן און פֿארצייקן, אזוי ווי
שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ זָאגט (מְשָׁלִי כו, יז. וְעַיִן בְּרַשׁׁי שָׁם): מַחֲזִיק
בְּאֲזְנֵי כְּלָב וְגו', אז איינער כאפט אן דעם אויער פון א
הונט, פֿארשטייט זיך אז ער וועט אים בייסן. די זעלבע
זאך יעקב אבינו נאכדעם וואס ער איז שוין
אָוועקגעגאנגען פון זיין טאטענס שטוב, און ער איז
דורכגעגאנגען די אלע שוועריקייטן ביי לָבֵן, און דער
אייבערשטער האט אים געהאלפן, ער האט
אויפֿגעשטעלט א גאנצע שטוב פון די הייליגע שבתים,
פֿארנוואס האט ער געשיקט שלוחים צו עשו וכו', און
אים אויפֿגעוועקט פון זיין שלאף ? !

און דאס איז א מורא'דיגער לימוד פֿאר יעדן מענטש
צו וויסן, אז אויב האט ער א שונא וואס רעדט אויף אים
כל דבר אסור, זאל ער נישט גיין צו אים. דאס געפונען
מיר אויף (רמיהו מא, ט): ביי די מעשה פון גדליהו בן
אחיקם, וואס מען האט אים אנגעזאגט ער זאל נישט

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

גיין אויף א פלאץ, ווייל עס איז דא דארט מענטשן וואס ווילן אים הרגענען, אבער ער האט נישט געוואלט גלייבן, און ער האט געזאגט: איך וויל נישט הערן קיין לשון הרע, און ער איז יא געגאנגען און מען האט אים טאקע נעבעך געהרג'ט (נדה סא ע"א), וואס אויף דעם פאסטן מיר צום גדליה.

דער הייליגער חפץ חיים זכותו יגן עלינו, וואס ער האט אויפגערודערט די וועלט וועגן די עבירה פון לשון הרע, [צדיקים האבן באוואונדערט אז א מענטש פון אונזער דור (ער איז אנוועק אין יאר תרצ"ג), זאל מחבר זיין אזא ספר וואס נאר ראשונים קענען דאס מאכן], דאך זאגט ער (הלכות לשון הרע פלל ו, אות י): אז אויב מען ווארענט א מענטש ער זאל נישט גיין אויף א געוויסע פלאץ ווייל מען וויל אים כאפן, איז דאס נישט קיין לשון הרע, פארקערט, דאס איז א מצוה אים צו זאגן, ווייל אזוי קען ער זיך ראטעווען. וועגן דעם, אז א

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

מענטש האט שוואים זאל ער נישט גיין דארטן, אזוי וועט ער זיך איינשפארן בזיונות און שפיכות דמים וכו', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות פחד חלק ב, סימן ג): מי שבורח מן הצרה, הוא פקח. א קלוגער מענטש ווען ער זעהט א צרה, אנטלויפט ער דערפון.

כאטשיג מיר געפונען אז משה רבינו איז געגאנגען צו דתן ואבירם און אזוי אויך צו קרח און פראבירט צו פועלן אפער דאך וועלן זיי תשובה טוהן, און דתן ואבירם האבן אים געענטפערט מיט א חוצפה און עזות (במדבר טז, יד): לא נעלה, מיר גייען נישט! דעמאלטס האט משה רבינו געזעהן אז ער האט שוין נישט וואס צו טוען מיט זיי, האט ער געזאגט (במדבר טז, כח): בזאת תדעון כי הוי"ה שלחני וגו', אויב וועט איר שטארבן אויף א נאטורליכן וועג, וועט איר וויסן אז נישט דער באשעפער האט מיר געשיקט, אבער אויב וועט דער אייבערשטער באשאפן א נייע בריאה, און דער ערד

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

וועט זיך עפענען, וועט איר וויסן אז די מענטשן האבן זייער דערצערענט דעם באשעפער. אבער ביז דעמאלטס איז משה רבינו געגאנגען צו זיי און פרובירט מיט אלע וועגן שלום צו מאכן, ווייל משה רבינו האט זייער ליב געהאט די אידן (מנחות סה ע"ב), און אפילו אזאלעכע טמאים ומטומאים ווי דתן ואבירם, וואס זיי האבן אנגעמאכט אזא מין חורבן פאר גאנץ כלל ישראל, אזוי ווי מיר געפונען אז דער אייבערשטער האט געזאגט (שמות טז, כח): עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורת, ווילאנג נאך וועט איר נישט פאלגן מיין תורה און מצות. און גאנץ כלל ישראל איז געווארן באשולדיגט צוליב זיי, פון דעסטוועגן איז משה רבינו געגאנגען צו זיי, ווייל אפשר דאך וועט ער זיי מחזיר זיין למוטב. זעהט מען פון דעם אז משה רבינו איז יא געגאנגען צו זיינע שונאים, ווייל ער האט אזוי ליב

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

געהאט די אידן און ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר זיי, און נישט געקוקט אויף גארנישט.

אזוי ווי מיר זעען אז משה רבינו האט שוין גלייך ביים אנהייב נאכדעם וואס דער אייבערשטער האט אים געשיקט צו פרעה, געפרעגט (שמות ה, כב): למה הרעתה לעם הזה וכי, פארנוואס האסטו שלעכטס געטוהן פאר דעם אידישן פאלק?! און אידישע קינדער מוזן נעבעך אזויפיל ליידן? אבער משה רבינו האט דאס נישט געפרעגט חס ושלום ווייל ער האט געהאט קשיות אויפן אייבערשטן, נאר ווייל ער האט אזוי שטארק ליב געהאט די אידן, האט ער זיך נישט געקענט איינהאלטן צוקוקענדיג אזויפיל צרות און פייניגונגען וואס אידן גייען דורך אין מצרים, האט אים דער אייבערשטער געזאגט (שמות ו, א): עתה תראה אשר אעשה לפרעה, זאגט רש"י (בשם חז"ל, סנהדרין קיא ע"א): יעצט וועסטו זעהן וואס איך וועל טוהן מיט פרעה, אבער דו וועסט

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

נישט זעהן ווען איך וועל אריינברענגען די אידן אין ארץ ישראל. און ער האט שוין דא באקומען דעם שטרף, אבער מיט דעם אלעם האט ער געהאט א טענה צום אייבערשטן, ווייל עס האט אים זייער ווי געטוהן די ווייטאג און צער פון אידן.

די זעלבע זאך זעהט מען אמאל אז א צדיק בעהט א תפלה מיט א טענה, און דריקט זיך אויס מיט א קשיא, פביכול צום אייבערשטן, איז דאס נאר ווייל ער האט זייער ליב דעם בורא כל עולמים און וועגן דעם האט ער אויף זייער ליב די אידישע קינדער, אזוי ווי דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט (כתר שם טוב הוספות אות כג): אז מען האט ליב דעם טאטן, האט מען ליב די קינדער, און אז מען האט ליב די קינדער האט מען ליב דעם טאטן. אבער דאס איז נישט חלילה וחס ווייל ער האט עפעס א קשיא פביכול אויפן באשעפער, נאר עס גייט

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

אים אין לעבן פארוואס אידישע קינדער דארפן מיטמאכן אזויפיל צרות.

און די גרעסטע צרה אין היינטיגן דור איז, אז די 'ערב רב' לאזן נישט אידישע קינדער זאלן חתונה האבן יונג. ביים הייליגן רבי'ן איז געווען די ערשטע זאך פאר א בחור, אז ער זאל חתונה האבן; ווייל דאס איז דער עיקר 'תיקון הברית'. אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות שבת הלכה ו, אות כג): חתונה האבן דאס איז דער תיקון הברית, און ווילאנג מען איז א 'פּלג גוף' איז דאס 'פּגם הברית'; דערפאר דארף מען זעהן אז די קינדער זאלן חתונה האבן וואס יונגער. אין שולחן ערוך ווערט גע'פּסק'נט (אבן העזר סימן א, סעיף ג): עס איז א מצוה חתונה צו האבן ביי די אכצן יאר זאגט דער בית שמואל אויפן פלאץ: דאס מיינט ביי די זיבעצן יאר, ווען מען גייט אריין אין די אכצנטע יאר. פירט אויס ווייטער דער מחבר: אז די מצוה מן המובחר איז חתונה

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

צו האבן ביי די דרייצן יאר, אבער כאטשיג ווען מען ווערט זיבעצן מיט א טאג.

און אויב מען וואלט אזוי געטוהן וואלט מען אפגעראטעוועט די בני הנעורים, און זיך איינגעשפארט אסאך פראבלעמען, וועגן דעם האבן די צדיקים א מורא דיגע צער, פון וואס עס גייט דורך אויף בחורים און מיידלעך, קענען זיי זיך אמאל פון פיל צער אויסדריקן פביכול צום אייבערשטן, פארנוואס אידישע קינדער דארפן אזויפיל ליידן, און מען האט געגעבן אזוי סאך כוחות פאר די 'ערב רב' ? !

ב.

וישלה יעקב מלאכים וגו' (בראשית לב, ד) זאגט רש"י: מלאכים ממש, יעקב אבינו האט געשיקט אמת'ע מלאכים. וואס הייסט אמת'ע מלאכים? נאר יעדער איד איז שטענדיג ארום גענומען מיט מלאכים, נאר ער

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

כאפט נישט ווער עס באגלייט אים. וועגן דעם ווען מען פארט אויפן וועג, און מען זאגט 'תפילת הדרך' (אורח חיים סימן קי, סעיף ד), זאגט מען נאכדעם דעם פסוק (בראשית לב, ב-ג): ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלקים, ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלקים זה ויקרא שם המקום ההוא מחננים. וואס דאס גייט ארויף אויף די מלאכים וואס באגלייטן אים, אזוי אויף פירט מען זיך צו זאגן: בשם ה' אלקי ישראל מימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל ומלפני אוריאל ומאחורי רפאל ועל ראשי שכינת אל. ווייל דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה): אז מיט די ווערטער בינדט מען זיך צו, צו די מלאכים פון די 'מרפבה'. אז זיי זאלן אים אפהיטן אויפן וועג. [דערפאר זאגט מען דאס אויף פאר מען לייגט זיך שלאפן, כדי מען זאל ניצול ווערן פון פגם הברית און א מקרה חס ושלום (עיינ שם)].

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

און עס זייער וויכטיג אז יעדעס מאל וואס מען פארט אויפן וועג, זאל מען זאגן תפלת הדרך, ווייל חז"ל זאגן (קהלת רבה ג, ג): פל הדרכים בחזקת ספנה, בפרט היינטיגע צייטן דארף מען אסאך רחמים ווען מען פארט אויפן וועג, דער אייבערשטער זאל שומר ומציל זיין, וועגן דעם איז כדאי אז שטענדיג ווען מען פארט, זאל מען זאגן 'תפלת הדרך', אבער וויבאלד על פי הלכה איז גענוג דאס צו זאגן נאר איינמאל א טאג (שם, סעיף ה), וועגן דעם זאל מען ענדיגן מיט: יהיו לרצון אמרי פי וגו', אנשטאט: ברוך אתה ה' שומע תפלה, כדי מען זאל נישט זאגן א ברכה לבטלה.

דער הייליגער רבי מנחם מענדל מרימענאווי זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט: ביזן דאווענען האב איך שוין דורכגעזאגט זעקס און צוואנציג יהי רצון'ס. ווייל ער האט שטענדיג געבעטן אויף פארשידענע זאכן, און יעדע תפלה האט ער אנגעהויבן מיט א 'יהי רצון'.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

אזוי אויף דארף א איד וויסן, אז ווען ער גייט ארויס פון שטוב, זאל ער לייגן די האנט אויף די מזוזה און בעטן דעם באשעפער: רבונו של עולם! אזוי ווי איך גיי יעצט ארויס געזונטערהייט, בעט איך דיר, ברענג מיר צוריק געזונטערהייט. און ווען מען קומט אהיים, לייגט מען אויף ארויף די האנט אויף די מזוזה און מען זאגט: רבונו של עולם! איך דאנק דיר און איך לויב דיר, אז דו האסט מיר צוריק געברענגט געזונטערהייט. און דאס נעמט אינגאנצן אפאר סקונדעס, אבער דאס היט אפ דעם מענטש, ווייל תפלה באשיצט אונז, און די מתנה האבן מיר ברוך השם מקבל געווען פונעם הייליגן רבין, און דאס וועט די גאנצע וועלט באקומען דורך משיח צדקינו, אז מען קען רעדן צום באשעפער, און יעדער קען זיך מאכן אייגענע תפלות מיט יהי רצון.

קומט אויס אז יעדער מענטש ווערט שטענדיג באגלייט פון מלאכים, און פון וואו קומען די מלאכים,

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

און ווי אזוי ווערן זיי באשאפן ? נאר אז א איד האט שכל, און ער איז מקיים די מצוות וואס ער האט, מיט שמחה, דורכדעם באשאפט ער מלאכים.

ג.

און יעדער מענטש האט יעדן טאג ברוך השם אסאך מצוות אזוי ווי די גמרא זאגט (מנחות מג ע"ב): רבי מאיר האט געזאגט: יעדער איד דארף זאגן יעדן טאג הונדערט ברכות. און דער ירושלמי (ברכות סוף פרק ט): רופט דאס אן הונדערט מצות; קומט אויס אז יעדער איד האט יעדן טאג ווייניגסטנס הונדערט מצוות. וועגן דעם ווען מען זאגט א ברכה, זאל מען דאס זאגן מיט א געוואלדיגע שמחה, און אינזינען האבן וואס מען זאגט.

דער הייליגער רבי יוסף יצחק פון ליובאוויטש זכותו יגן עלינו, האט מעיד געווען אויף זיין טאטע דער הייליגער רבי שלום דובער פון ליובאוויטש זכותו יגן

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

עלינו, אז עס איז געווען א תקופה וואס ער האט פסדר געטריןקען, נאך א גלאז טיי און נאך א גלאז טיי, און יעדעס מאל געמאכט די ברכה: שֶהִפֵּל נְהִיָה בְּדַבְרוֹ, ביז דער ריי"צ זכותו יגן עלינו האט געכאפט אז זיין טאטע האט אין דעם א פוונה, ממשיך צו זיין די שכינה אויף זיך, מיט דעם וואס ער זאגט די ברכה: שֶהִפֵּל נְהִיָה בְּדַבְרוֹ; דאס הייסט, אלעס ווערט נאר געטוהן פונעם אייבערשטן.

אזוי אויך דערצייילט מען אויף נאך צדיקים, אז ווען א צופראכענער איד איז אריינגעקומען מיט א צרה, האט דער צדיק אנגעגאסן אביסל ברוינפן אין א בעכערל, פאר זיך און פאר דעם איד, און געמאכט די ברכה: שֶהִפֵּל נְהִיָה בְּדַבְרוֹ, און נאכדעם מכלד געווען דעם איד אויף מיט די ברכה, און ווען דער איד האט נאר געהערט פון זיין רבי'ן די ברכה מיט אזא חיות און פוונה, האט ער אינגאנצן פארגעסן אז ער האט א צרה,

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

און וואס ער איז געקומען דא בעטן. ווייל א מענטש דארף וויסן, אז יעדע זאך וואס גייט אויף אים דורך איז נאר פון אויבן, און עס איז נאר דא איין עצה: בעטן דעם באשעפער. און אפילו ער האט שוין געבעטן און ער זעהט נאכנישט אז ער איז געהאלפן געווארן, זאל ער נאכאמאל בעטן, אזוי ווי חז"ל (ברכות לב ע"ב), לערנען דאס ארויס פונעם פסוק (תהלים כו, יד): קוה אל ה' חזק ויִאמץ לְבָבְךָ וְקוה אֶל ה', אז א מענטש זאל נישט מיד ווערן, נאר שטענדיג האפן און בעטן דעם אייבערשטן.

קומט אויס אז מיט יעדע ברכה וואס א איד זאגט מיט שמחה, באשאפט ער א מלאכה, נאר מיר זענען ביי זיך אזוי צובראכן, אז מען קען דאס נישט גלייבן, אבער דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"א): פונקט אזוי ווי א איד דארף האבן אמונה אין בורא כל עולמים וואס דאס איז דער יסוד היסודות פון א איד,

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

אזוי אויף דארף מען האבן אמונה אין זיך, אז איך בין אויף חשוב ביים אייבערשטן. און ווען א איד זאל וויסן ווי טייער און חשוב עס איז ביים באשעפער יעדע ברכה וואס ער מאכט, און וואספארא רעש ער מאכט אין הימל מיט דעם, וואלט ער דאס געזאגט מיט א מורא'דיגע שמחה און פֿוננה.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט געפרעגט דעם הייליגן רבי'ן נאך די פטירה פון זיין מאמע (נעמה שרה ע"ה), וואספארא טובה ער קען טוהן פאר איר נשמה? האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: זאלסט זאגן אן ערנסטער 'אשר יצר'. זעהט מען פון דעם דאס גרויסקייט פון זאגן ערליך א ברכה, בפרט די ברכה פון אשר יצר וואס מען לויבט און דאנקט דעם באשעפער אויף די ניסים וואס ער טוט מיט אונז, ווייל אויב עס וועט זיך פארמאכן דאס וואס עס דארף זיין אפען, אדער עס וועט זיך עפענען דארט וואו

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

עס דארף זיין פארמאכט, דעמאלטס: אי אפּשׂר
להתקיים ולעמד לפניה אפילו שעה אחת, קען א מענטש
נישט בלייבן לעבן. נאר א מענטש כאפט נישט די ניסים
וואס דער באשעפער טוט מיט אים שטענדיג.

חז"ל זאגן (שמות רבה כד, א): יעדער מענטש האט א
קנואל ביי זיך אין האלז, פון וואו די שפייעכץ קומט
ארויס, און אז ער זאל דאס נישט האבן וואלט ער נישט
געקענט אראפ שלינגען דאס עסן, ווייל ער וואלט גלייך
דערשטיקט געווארן, אבער אז עס איז דא פייכטיקייט
אין האלז קען דאס עסן אראפגיין, און ער קען שלינגען.

מען זעהט אז מענטשן שטופען זיך צו באקומען א
ברכה ביי א חופה וכו', אבער ווען א איד זאל וויסן
וואס עס ווערט פון יעדע ברכה וואס ער מאכט פארן
באשעפער, וואלט ער נישט געדארפט מען זאל אים
מכבד זיין, ווייל ער האט יעדן טאג אזויפיל ברכות וואס

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ער קען זאגן בינו לבין קונו, וואס יעדע ברכה איז א מצוה, [און אז ער וויל קען ער דאס זאגן מיטן ניגון פון שבע ברכות].

ד.

אזוי אויף דארף זיך א מענטש פרייען מיט אלע מצוות וואס ער פארמאגט: מזוזה, ציצית, תפילין, אזוי ווי חז"ל זאגן (מנחות מג ע"ב): ווער עס האט א מזוזה אויף זיין טיר, ציצית אויף זיין קלייד, טוט אן תפילין אויף זיין קאפ און האנט, האט א חזקה אז ער וועט נישט זינדיגן; איז שווער, ווער פון אונז האט דען נישט א כשר'ע מזוזה אויפן טיר, ווער האט דען נישט קיין ציצית, ווער האט דען נישט געלייגט קיין תפילין, פון דעסטוועגן ליידער ליידער פאלט מען דורך רחמנא לצלן, פון וואו נעמט זיך דאס? חז"ל האבן דאך געזאגט א חזקה אז מען וועט נישט זינדיגן ? !

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

נאר מיר געפונען, דער אר"י הקדוש האט געזאגט
(הובא בכאר היטב, אורח חיים סימן תמו, סוף סעיף קטן א): ווער
עס איז נזקק פון א משהו חמץ אין פסח, וועט נישט
זינדיגן א גאנץ יאר; איז ביי דעם אויף שווער, וועלכער
איד האט אפילו א משהו חמץ ? ! אזוי ווי דער הייליגער
פארדיטשוקער רב זי"ע האט מלמד זכות געווען אויף
כלל ישראל, און געזאגט: רבונו של עולם! די רעגירונג
האט גע'אסר'ט צו פארקויפן טאבאק, און אז מען כאפט
איינעם וואס פארלעצט דעם געזעץ, באקומט ער גאר א
הארבן שטראף, [אזוי ווי היינט 'דראגס' רחמנא לצלן]
און זיי האבן געשטעלט אזויפיל פאליציי דאס
נאכצוגיין און אכטונג געבן אויף דעם, און דאך
פארקויפט מען דאס שטילערהייט אין אלע ווינקלען,
און ווער? די פאליציי אליינס! וכו', אבער אז דו
הייליגע באשעפער האסט נאר געזאגט איין ווארט: עס
זאל זיך נישט געפונען קיין חמץ, בבלי יראה ובל ימצא,

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

גיי קוק רבוננו של עולם אין אלע אידישע שטובער אויב
דו וועסט טרעפן אפילו א משהו חמץ !

נאר דער תירוץ איז, דער הייליגער רבי חיים וויטאל
זכותו יגן עלינו האט געמוטשעט זיין רבי'ן דער אר"י
הקדוש, אז ער זאל אים אויסזאגן ווי אזוי ער איז
אנגעקומען צו אזעלכע מדריוגות, צו זעהן אלע
עולמות? האט ער אים געענטפערט און געזאגט (ע"ז ספר
חרדים בהקדמה): גלייב מיר איך האב נישט געטוען קיין
שום סיגופים און עבודות, נאר ווען איך האב מקיים
געווען א מצוה בין איך געווען אזוי פריילעך, מער ווי
די שמחה פון א מענטש וואס ער זאל געווינען די
וועלט געלט, און אזוי פרייליך בין איך געווען מיט
יעדע מצוה.

דאס איז געווען די פוננה פונעם אר"י הקדוש, אז
ווען א מענטש זאל זיך פרייען א גאנץ יאר מיט א

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

מורא'דיגע שמחה: "כאטשיג איך בין שוין טאקע דורכגעפאלן מיט וואס איך בין דורכגעפאלן, אבער דאך ברוך השם, 'חמץ' האב איך נישט געגעסן", און אז ער וועט זיך פרייען מיט דעם א גאנץ יאר, וועט ער טאקע נישט זינדיגן.

ווייל א מענטש זינדיגט נאר, ווייל ער איז בעצבות און מרה שחורה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קסט), וואס דאס ברענגט אים צו די ערגסטע זאכן, ביז צו מחשבות פון זיך נעמען דאס לעבן רחמנא לצלן, און אלע דמיונות און איינרעדענישן וואס פייניגן דעם מענטש, נעמט זיך אויף נאר פון עצבות און מרה שחורה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כד), אבער אז א מענטש הערט אויף צו טראכטן פון זיך, און ער הייבט אן צו טראכטן פון די מציאות אז דער באשעפער איז דא, און ער מאכט זיך א חשבון: וואס האב איך דען דערלייגט אויף דער וועלט? ! איך בין ארויסגעקומען נאקעט, [נאר מען וויקעלט אים

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

גלייך ארום, [און אינעם קבר גיי איך אויף צוריק נאקעט
[נאר ארומגעוויקעלט מיט 'תכריכים',] אויב אזוי וואס
האב איך ארומצוגיין אזוי צופראכן ? ! און אויב איז מען
נכשל געווארן, קען מען תשובה טוהן, וואס תשובה
אליין איז אויך א מצוה; חז"ל זאגן (ויקרא רבה כא, ה): אז
א מענטש האט פֿעקלעך עבירות, זאל ער מאכן אקעגן
דעם פֿעקלעך פון מצות; און יעדער מענטש האט ברוך
השם אסאך מצות.

דאס איז וואס חז"ל זאגן (מנחות מג ע"ב), אז ווער עס
האט א מזונה אויף זיין טיר, ציצית אויף זיין קלייד,
טוט אן תפילין אויף זיין קאפ און האנט, האט א חזקה
אז ער וועט נישט זינדיגן; ווייל אז ער פריידט זיך מיט
די דריי מצוות וואס ער האט יעדן טאג, וועט אים די
שמחה אפהיטן פון אלעם שלעכטס.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ה.

אזוי אויף איז א מענטש זוכה יעדן טאג צו נאך מצוות, אזוי ווי 'ברכת המזון' וואס דאס איז א מצוות עשה מן התורה (ברכות כא ע"א), עס שטייט אין זוהר הקדוש (ויקהל ריח ע"א): אז א מענטש זאל בענטשן מיט א שמחה, און דער חיד"א (ניצוצי אורות שם): לערנט ארויס פון דעם זוהר אז ווען א מענטש בענטשט מיט א שמחה, איז דאס א סגולה ער זאל רייך ווערן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי י, כב): ברכת הוי"ה היא תעשיר, וועגן דעם דארף מען טאקע זעהן צו בענטשן נאר אין א סידור, אויב נישט, לאזט מען אויס א ברכה; ווייל דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ז): ביים עסן ווערט א מענטש צומישט; ממילא כדי ער זאל נישט אויסלאזן, [בפרט די ברכה פון על הארץ ועל המזון], זאל ער זעהן צו בענטשן אין א סידור.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

בשעת אַמעריקע האט מלחמה געהאלטן אין וויעטנאם' (בשנות תשכ"ה-ל), האט מען יעדן וואס איז נישט געווען איינגעשריבן אין א ישיבה, גענומען אין מיליטער, האב איך מיטגעהאלטן ווי ביי א וואילן ערליכן איד וואס זיין זוהן האט אויך באקומען א איינלאדענונג זיך צו שטעלן פארן מיליטער, [איך האב אויך באקומען דעמאלטס אן 'הזמנה', נאר איך האב געהאט א גרויסער נס], הער איך ווי דער זוהן זאגט: טאטע, איך וועל גיין זיך שטעלן צום מיליטער, איך האב נישט קיין מורא. זאגט ער אים: וואס רעדסטו, מען וועט דיר דאך אפּשערן די באַרד און פּיאָות? ! ענטפערט דער זוהן צוריק: אוי וועלן זיי דארפן באצאלן דערפאר, פארקערט, איך וועל נאך רייך ווערן דורכדעם, איך וועל אַנקלאַגן די רעגירונג אויף א פאר מיליאן דאלער. רופט זיך אן דער טאטע: מיין קינד, זאלסט מיר נישט רייך ווערן פון אפּשערן באַרד און

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

פֿיאַות, זאַלסט בענטשן אין אַ סידור הויפּף, וועסטו
ווערן רייף, שרייב דיך איין אין אַ ישיבה, און מאך נישט
קייַן קונץן.

דער הייליגער נאסוידער רב זכותו יגן עלינו, פלעגט
צוזאגן פאר פרויען וואס זענען געקומען בעטן,
געהאלפן צו ווערן מיט קינדער, אז זיי וועלן האבן
קינדער, אבער נאר בתנאי אז זיי וועלן זיך אינגאנצן
אפשערן די האר, [וואס מען דארף זייער מקפיד זיין
אויף דעם, עס שטייט אין זוהר הקדוש (נשא קכה ע"ב): אַ
מורא'דיגע קללה זאל קומען פאר אַ מענטש וואס ער
לאזט זיין ווייב גיין מיט אייגענע האר, און דאס ברענגט
אַרעמקייט אין שטוב, און נאך אסאך צרות וכו'. ליידער
האט זיך די פירצה צוריק אריינגעכאפט, און היימישע
ווייבלעך גייען מיט אייגענע האר רחמנא לצלן אונטערן
שייטל אדער שפיצל, עס איז נאר פארדעקט פון אויבן,
דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו, האט

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

אויף דעם זייער פארפירט, און ביי די פל גדריי דרשות
האט ער גערעדט ארויף צו די ווייבער שול און געוויינט
מיט טייכן טרערן: מען זאל געדענקען קיינער זאל נישט
האבן קיין ביי-האר,]

אמאל האט א חסיד [אן עזות פנים] געפרעגט דעם
נאסוידער רב זכרונו לברכה, רבי ! וואס וועט זיין אז א
פרוי וועט זיך אפשערן די האר, און עס וועט נישט
געלונגען, זי וועט נישט געהאלפן ווערן? האט ער
געענטפערט: יאך [איך] וועל ווערן אויס רבי, אבער זי
וועט נישט גיין מיט די האר.

ו.

קומט אויס אז פון יעדע מצוה וואס א איד טוט מיט
שמחה, און יעדע ברכה וואס א איד זאגט מיט א שמחה
באשאפט ער א מלאך, און די מלאכים באגלייטן אים
שטענדיג, נאר א גאנצע וואך וויבאלד מען איז

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

פארזאגט און פארפלאגט שפירט מען דאס נישט, אבער ווען עס קומט שבת, הייבט מען דאס אן צו שפירן, דערפאר זאגן חז"ל (שבת קיט ע"ב): ווען א איד קומט אהיים פרייטיג צו נאכטס פון בית המדרש, בענטשן אים די צוויי מלאכים וואס באגלייטן אים שטענדיג; וועגן דעם זינגט מען שלום עליכם, ווייל שבת שפירט שוין יעדער איינער די מלאכים, [דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן גלייך אהיימצוגיין נאכן דאווענען, און נישט בלייבן שמועסן און אויפהאלטן די מלאכים].

חז"ל זאגן (שבת י ע"ב): דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו, איך האב א גוטע מתנה אין מינע אוצרות, וואס הייסט 'שבת', און איך וויל דאס געבן פאר די אידן, 'לך והודיעם', גיי זיי עס מודיע פאר זיי; טייטשט דער הייליגער חידושי הרי"ם זכותו יגן עלינו (הובא בלקוטי הרי"ם פי תשא), אז יעדע פרייטיג נאכמיטאג פאר עס קומט שבת, גייט משה רבינו ארום

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

צו יעדן איד, און ער איז אים 'מודיע' אז עס קומט שבת, און אזוי איז ער ממשיך אויף יעדן איד די הייליגקייט פון שבת. דאס זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ו): משה רבינו איז דא ביי יעדן איד, אין זיינע רמ"ח איברים, און שטענדיג איז ער אים מעורר צו טוהן די מצוות.

אפער דווקא ערב שבת פארלייגט זיך דער סמ"ך מ"ם אז מען זאל זיך קריגן אין א אידישער שטוב. דער הייליגער חיד"א זאגט (מורה באצבע סימן ד, אות קמ): ערב שבת זאל מען זיך זייער היטן פון מחלוקת, ווייל דעמאלטס פארלייגט זיך דער שטן אנצומאכן מחלוקת. אזוי ווי די גמרא דערציילט (גיטין נב ע"א): רבי מאיר האט געהאט א שכן וואס יעדן ערב שבת איז דארט געווען מחלוקת, ביז רבי מאיר האט זיך דארט אריין געזעצט פאר דריי וואכן ערב שבת, און עס איז געווארן שלום, האט ער געהערט ווי דער שטן זאגט: וויי איז

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

מיר אז רבי מאיר האט מיר פאריאגט פון דא. דערפאר
דארף מען זעהן ערב שבת ארויס צוהעלפן אין שטוב
מיט וואס מען קען נאר, און נישט ווארטן ביז די
לעצטע מינוט כדי עס זאל חלילה נישט צוקומען צו
מחלוקת.

ז.

חז"ל זאגן (שמות רבה לב, ו): דורך יעדע מצוה וואס א
מענטש טוט, באשאפט ער א מלאך, און אז ער טוט
אסאך מצות, געט אים דער אייבערשטער א האלבן
מחנה מיט מלאכים.

און 'די' מלאכים האט יעקב אבינו געשיקט צו עשו,
וועגן דעם האט ער געזאגט (בראשית לב, ה): עם לבן גרתי,
און רש"י זאגט: גרתי"י באטרעפט תרי"ג, אז כאטשיג
איך האב געוואוינט ביי לבן, און איך האב געהאט
שווערע ביטערע נסיונות, דאך האב איך מקיים געווען

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

די תרי"ג מצוות. וואס פון די אלע מצוות האב איך אן א שיעור מלאכים, כדי עשו זאל זיך דערשרעקן. אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא ג): אז די מלאכים זענען געקומען און זיי האבן געשלאגן עשו, האט זיי עשו געזאגט: לאזט מיר אפ, איך בין אברהם'ס אייניקל! און די מלאכים שלאגן נאך מער, זאגט ער זיי: איך בין א זוהן פון יצחק! שלאגן די מלאכים נאך מער, ביז ער האט געזאגט: איך בין יעקב'ס ברוודער, האבן זיי געזאגט: אויב אזוי ביזטו דאך פון אונזערע, דעמאלטס האבן זיי אים אפגעלאזט. דאס האט עשו געפרעגט: מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי, פון וואו האסטו די אלע מלאכים?! אבער דאס זענען געווען פון די אלע תרי"ג מצוות וואס יעקב האט געטוהן, דאס האט ער זיך אויפגעטוהן פאר עשו: עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ח.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רי"ד):
'תלמוד' באטרעפט אזויפיל ווי די קליפה וואס מאכט
זינדיגן דעם מענטש, וואס הייסט 'לילית', און ווען א
מענטש לערנט גמרא, איז ער מבטל די קליפה; וועגן
דעם האט דער סמ"ך מ"ם זייער מורא פון לערנען
גמרא, און ער וועט לאזן דעם מענטש אלעס טוהן, נאר
ער זאל נישט לערנען גמרא. חז"ל זאגן (סנהדרין כד ע"א):
אויף דעם פסוק (איכה ג, ו): **במחשבים הושיבני, אין די**
פינסטערניש האסטו מיר אריינגעזעצט, זע תלמוד בבלי,
דאס גייט ארויף אויף גמרא בבלי; דאס הייסט אויב עס
איז פינסטער פאר א מענטש, עס גייט אים איבער
פארשידענע צרות און שוועריקייטן, זאל ער לערנען
גמרא.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

עס שטייט אין ספר החיים (ספר זכיות, פרק ב. [ברודער פון
מהר"ל מפראג]): גמרא"א איז ראשי תיבות: ג'בריא'ל
מ'יכאל ר'פאל א'וריאל, וואס די פיר מלאכים היטן אפ
דעם מענטש שטענדיג. דער הייליגער צדיק רבי
שלמה'קע זעווילער זכותו יגן עלינו האט אמאל
געזאגט: איינער וואס לערנט נישט א דף גמרא יעדן
טאג, האט א פנים ווי א חיה. איינמאל איז
אריינגעקומען א מענטש וואס ער האט נישט געלערנט
גמרא, האט ער אנגעהויבן צו שרייען: אוי אוי! און ער
האט זיך געמאכט ווי ער דערשרעקט זיך וכו', ער האט
געוואלט ווייזן פאר זיין גבאי [ר' אליהו ראטה ז"ל] אז
מען האט טאקע א פנים פון א חיה און א בהמה, אויב
מען לערנט נישט א דף גמרא א טאג.

וועגן דעם דארף מען יעדן טאג לערנען כאטשיג איין
דף גמרא, און אז מען פארשטייט עס נישט, זאל מען
דאס זאגן, אזוי ווי חז"ל זאגן (עבודה זרה יט ע"א): לעולם

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ליגריס איניש וכו', אף על גב דלא ידע מאי קאמר, א מענטש זאל שטענדיג זאגן דאס לערנען, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט; דער זוהר הקדוש זאגט נאך מער (קדושים פה ע"ב): אית מאן דלעי באורייתא, ומגמגם בה וכו', אז איינער לערנט תורה, און ער פארשטייט נישט, און ער קען אפילו נישט זאגן געהעריג די עברי, מיט דעם אלעם, יעדע ווארט וואס ער זאגט, גייט ארויף צום אייבערשטן, און דער באשעפער פריידט זיך מיט דעם, און עס ווערט דערפון גרויסע ביימער און טייכן ברוחניות וכו'.

די זעלבע זאך דארף א מענטש יעדע וואך מעביר סדרה זיין (ברכות ח), און אז מען לערנט יעדן טאג אביסל חומש רש"י מיטן תרגום, קען מען דאס באווייזן (שלחן ערוך אורח חיים סימן רפה, סעיף ג). אזוי אויף משניות דארף מען לערנען יעדן טאג, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קכ ע"א): אויפן פסוק (ישעיה ג, ז): ובביתי אין לחם ואין שמלה, אין

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

מיין שטוב איז נישט דא קיין ברויט צו עסן, און קיין קלייד אנצוטוהן; אז דאס גייט ארויף אויף איינעם וואס לערנט נישט: מקרא, משנה, גמרא. ווייל דער וואס לערנט נישט די דריי לימודים יעדן טאג, איז דער גרעסטער ארימאן.

אָבער אז מען לערנט יעדן טאג אביסל חומש רש"י, א פּרק אָדער צוויי דריי פּרקים משניות, און די זעלבע זאך א בלאט נאך א בלאט גמרא, דאס באגלייט אים, ווען ער גייט אַוועק פון דער וועלט, אזוי ווי דער פּסוק זאגט (ישעיה נח, ח): וְהָלַךְ לְפָנַי צְדָקָה.

די זעלבע זאך, האט יעדער איד יעדן טאג די מצוה פון צדקה, וואס דער מצוה איז זייער גרויס, נאר די סבה פארנוואס א מענטש געט נישט צדקה, ווייל ער טראכט, ער דארף געבן גרויסע געלטער פאר צדקה, און וויבאלד ער האט דאס נישט, געט ער גארנישט; אָבער

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ווען ער זאל וויסן ווי חשוב עס איז די פאר פרוטות וואס ער געט, וואלט ער שטענדיג געגעבן צדקה (עין לקיטי הלכות תרומות ומעשרות, הלכה ג). די גמרא זאגט (בבא בתרא י ע"א): רבי אלעזר האט געגעבן אפאר פרוטות פארן דאווענען, כדי עס זאל נתקבל ווערן זיין תפלה. אזוי דארף זיך א איד מחיה זיין און מחזק זיין מיט יעדע קלייניקייט וואס ער טוט און נישט קוקן אויף קיינעם און אויף גארנישט.

ט.

ווי באוואוסט איז געווען אין שטאט בראד דער בראדער קלויז, וואס דארט זענען געווען די חכמי בראד, וואס זיי זענען געווען זייער גרויס, אזוי ווייט אז דער בעל שם טוב הקדוש האט אמאל געזאגט, ער האט געהערט א כרוז ווי די שכניה הקדושה זאגט: איך רוה יעצט ביי דער בראדער קלויז. [דאס גרויסקייט פון דעם

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

בית המדרש איז געווען, אז פיר און צוואנציג שעה אין טאג האט מען דארטן געלערנט תורה, ווייל מען האט זיך איינגעטיילט, און אויב איינער איז געבליבן אליין, האט ער געווארט ביז דער צווייטער איז געקומען.]

ווען מען האט אנגעהויבן צו קריגן אויפן בעל שם טוב הקדוש, און די חכמי בראד האבן אים געוואלט אריין לייגן אין חרם רחמנא לצלן, איז דער בעל שם טוב הקדוש פלוצלינג אנגעקומען מיט 'קפיצת הדרך', און ער האט זיך געשטעלט ביי די מזוזה, האבן זיי זיך דערשראקן, און זיי האבן אים אריינגערופן, זאגט דער בעל שם טוב הקדוש: איך קען נישט אריינגיין! פֿרעגן זיי אים, פֿארוואס? זאגט ער: ווייל עס איז פול מיט תורה! האבן זיי זיך געוואונדערט, און נישט פֿארשטאנען וואס ער זאגט, האט ער זיי מסביר געווען: עס שטייט אין תיקוני זוהר (דף כה ע"ב): אזוי ווי א פייגל קען נאר פֿליען מיט אירע צוויי פֿליגלעך, אזוי אויך

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

דארף יעדע מצוה האבן צוויי פליגלעך, וואס דאס איז: 'אַהבה' מיט 'יראה', און אזוי קען די מצוה ארויפפליען צום אייבערשטן, אבער אז מען האט נישט קיין אהבה צום בורא פל עולם, און קיין יראה פון בורא פל עולם, וועט די מצוה נישט ארויף גיין, און אזוי ווי דא איז נישט דא קיין אהבה און קיין יראה, ווייל איר האט מיר געוואלט דן זיין נישט אין מיין געגנווארט, און אן מיר פֿרעגן, און די תורה זאגט (דברים א, טז): שְׁמַע בֵּין אַחֵיכֶם, מען דארף אויסהערן ביידע זייטן. ממילא איז די תורה געבליבן דא אונטן, וועגן דעם איז עס א געפאקטע שול פול מיט תורה, און מען קען נישט אריין גיין.

מען זאגט אויפן גרויסן הייליגן צדיק רבי חיים צאנזער זכותו יגן עלינו, וואס ער איז אויף געווען פון די חכמי בראד, אז ער האט געהאט די צורה פון רבי יוחנן בן זכאי, און פאר ער איז נסתלק געווארן האט ער

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

געבעעטן: אז מען זאל זינגען ניגונים בשעת ער גייט אַוועק, און ווען מען טראגט אים ביי די לויזה. און אזוי איז טאקע אויסגעגאנגען זיין נשמה. ווערט געברענגט פון צדיקים דער טעם אויף דעם, ווייל ביי רבי יוחנן בן זכאי זאגט די גמרא (ברכות כח ע"ב), אז ער האט געווינט בשעת ער איז נסתלק געווארן, און וויבאלד ער האט געהאט זיין נשמה, האט ער דאס יעצט געוואלט מתקן זיין, האט ער געבעטן אז ביי זיין הסתלקות זאל מען זיין פרייליך און זינגען א ניגון.

אויף איז דעמאלטס געווען צווישן זיי דער הייליגער רבי ישעיה פון אלעסק זכותו יגן עלינו, וואס ער האט געמאכט א ספר חרב פיפיות אויף די ע"ב שמות וואס איז דא אין קריאת שמע], דערציילט מען אז ער האט זיך אמאל פארלערנט ביינאכט, און די ליכט האט געברענט א גאנצע נאכט, דעמאלטס האט ער געהאלטן אינמיטן שרייבן זיין ספר 'חרב פיפיות', פלוצלינג געט

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ער א קוק, און ער זעהט אז מענטשן קומען שוין דאווענען שחרית ביי ותיקין, און די ליכט האט געברענט [בדרך גס] א גאנצע נאכט, האט ער פארשטאנען אז דער ספר איז אנגענומען אין הימל, און ער האט געהאט דערפון הרחבת הדעת. שפעטער איז אריין געקומען רבי חיים צאנזער זכותו יגן עלינו, און ער האט אים נישט געוואלט אנקוקן, ווייל ער האט געהאט אין זיך עפעס א מחשבה פון גדלות, אז ער איז חשוב אין הימל.

זעהט מען פון דעם, אז כאטשיג זיי זענען געווען זייער גרויסע און הייליגע אידן, דאך האבן זיי געמאכט א טעות און געקריגט אויף דעם בעל שם טוב הקדוש. איז דאך זיכער אז היינטיגע צייטן, ווי אזוי מיר קוקן אויס רחמנא לצלן, דארף מען זיין זייער געווארנט נישט מזלזל זיין חס ושלום אין הייליגן רבי'ן און אין הייליגן רבי נתן זכותו יגן עלינו.

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ווען איך בין געווען א בחור האב איך אמאל ארויסגעהערט ווי דער וואוידיסלאווער רב זכותו יגן עלינו שרייט איינעם אן [זעהט אויס דער איד האט רחמנא לצלן גערעדט עפעס אויפן הייליגן רבי נתן]: ווי אזוי וואגט איר זיך צו רעדן אויף רבי נתן ? ! איר ווייסט ווער רבי נתן איז געווען ? ! רבי נתן וואלט געקענט זיין אזא גרויסער רבי פונקט ווי אלע רבי'ס פון צוויי הונדערט יאר צוריק ! נאר זיין גרויסקייט איז געווען, אז ער האט אלעס אנועקגעלייגט, און ער האט באדינט זיין רבי'ן, דעם הייליגן רבי נחמן.

וועגן דעם דארפן מיר דאנקען און לויבן דעם באשעפער אז ברוך השם מיר קריגן נישט אויפן הייליגן רבי'ן און אויף זיין גרויסן הייליגן תלמיד רבי נתן זכותו יגן עלינו, און זיך נישט מבלבל זיין פון איינער וואס מאכט - רחמנא לצלן - ליצנות, נאר אנעמען זייערע ווערטער מיט תמימות, בפרט די ענין פונעם סדר דרך

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ה'לימוד' (עײן שיחות ה'ר״ן סימן עו), וואס אויב מען געוואוינט זיך צו, נאך אלץ יונגער בחור צו לערנען אויף דעם וועג, גייט דאס שוין נאכדעם א גאנץ לעבן.

עס איז געווען א גרויסער גאון און צדיק רבי דוד, דער רב פון קארלין [בעל שאלות תשובות שאילת דוד], וואס אויף דער עלטער האט ער שוין אנגעהויבן צו פארגעסן רחמנא לצלן, אפער וויבאלד ער האט אזויפיל געלערנט ברוך השם, [ווי באוואוסט איז ער געווען גאר אן אויסטערלישער מתמיד און א הייליגער איד], פלעגט ער שטענדיג חזרן וואס ער האט געלערנט.

אמאל איז אריינגעקומען צו אים א איד, א משולח פון נעווארדיקער ישיבה, און ער האט דעמאלטס געזאגט גמרא אזוי ווי זיין סדר, פלוצלינג כאפט ער זיך אז איינער שטייט דארט, פֿרעגט ער אים: וואס ווילט איר ? זאגט ער: איך בין געקומען נאך א נדבה פאר די

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

נעווארדיקער ישיבה, האט ער ארויס גענומען פון זיין טאש געלט און אים דאס געגעבן, און שוין ווייטער געלערנט, דערווייל איז דער איד געבליבן שטיין דארט ערשטוינט, און זיך צוגעקוקט צו זיין התמדה, נאך א שטיק צייט באמערקט ער דעם איד און ער פרעגט אים נאכאמאל: וואס ווילט איר? ענטפערט ער: איך בין געקומען דא נאך די נדבה פאר די נעווארדיקער ישיבה, לייגט ער אריין די הענט אין טאש און וויל אים געבן א נדבה, רופט זיך דער איד אן: רבי! איר האט מיר שוין געגעבן א נדבה, זאגט ער אים: גלייב מיר, איך געדענק גארנישט.

שפעטער איז דער משולח געפארן קיין 'ראדין' צום הייליגן חפץ חיים זכותו יגן עלינו, און ער האט אים דערצייילט די מעשה וואס ער האט געזעהן ביים גרויסן גאון רבי דוד פון קארלין מיט זיינע אויגן, האט דער הייליגער חפץ חיים געבעטן דעם איד ער זאל

דו ווייסט וואס דו פארמאגסט ? !

ארויפקומען אויף די בימה, און דערצייילן די מעשה, אז מענטשן זאלן הערן און זיך אפּלערנען, אז א מענטש איז געזעצן און געלערנט זיין גאנץ לעבן, אפילו ווען עס איז געקומען אויף דער עלטער, און ער האט נעבעך אלעס פארגעסן, דאך אבער די תורה האט ער נישט פארגעסן.

זאל דער בורא כל עולמים העלפן מיר זאלן מקיים זיין די מצוות יעדן טאג מיט א מורא דיגע שמחה, וואס נאר דאס וועט אונז באגלייטן, און מען זאל שוין זוכה זיין צו ווערן אויסגעלייזט פון גלות.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

א איד האט אמאל געפֿרעגט דעם הייליגן רבי'ן (חיי מוהר"ן סימן מ): אויב עס איז מעגליך, אז א צדיק זאל זיין זייער גרויס אפילו מען זעהט נישט ביי אים קיין ספעציעלע עבודות און תנועות, אזוי ווי מען זעהט ביי אנדערע צדיקים, פארשידענע ערליי העכערע עבודות וכו'? האט אים דער הייליגער רבי געענטפֿערט: פֿארקערט! עס קען גאר זיין אז דער צדיק וואס באהאלט זיך און מען זעהט נישט ביי אים אפֿענערהייט קיין העכערע סארט עבודות, קען זיין אסאך אסאך גרעסער, אזוי ווי מיר געפונען אז דער בורא כל עולמים האט צוויי נעמען דער שם 'הוי"ה', און דער שם 'אדני', דער שם 'אדני' מעג מען ארויס זאגן, אָבער דער שם 'הוי"ה' טאר מען נישט ארויס זאגן אזוי ווי עס איז געשריבן, נאר מען זאגט דאס ארויס אזוי ווי דער שם 'אדני', פונדעסטנועגן, אפילו מען קען דאס נישט ארויס זאגן, איז דאס אסאך העכער ווי דער שם 'אדני'.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט אויף זיך: ווער עס קען מיך, ווייסט אז איך האב נישט קיין שום תנועה פון קיין גוטער איד, ווייל דער הייליגער רבי האט אויסגעזעהן ווי א פשוטער אינגערמאן.

(קונטרס: דער טיר איז אפֿען)

בעוה"ש"ת

קונטרס

א סוף צו די צרות

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א
אריינגעברענגן אין אויף די ריינע קלארע אמונה אין באשעפער, ווי
אויף עצות און התחנכות וויאזוי דורך צו גיין דעם לעבן בשלום

פרשת וישב תשע"ג

געבויט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער היכער ליכט, אדונט, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו ברסלב - נט"א אויך יצ"ו

דער הייליגער רבי נתן ז"ל האט געזאגט, ווען א
איד געוואוינט זיך צו, און זאגט אויף יעדע זאך אז עס
איז גוט, זאגט מען פון הימל, "דאס איז גוט? איך וועל
דיר ווייזן וואס איז גוט!", און מען טוט אים גאר גוט;
אבער ווען א איד פאקלאגט זיך און ער זאגט ס'איז אים
נישט גוט, זאגט מען פון הימל, "דאס איז נישט גוט?
איך וועל דיר ווייזן וואס הייסט נישט גוט!", גייט אויף
אים איבער נאכדעם ביטערע שווערע צרות און נסיונות.
איבערדעם געוואוין זיך צו צו זאגן שטענדיג "עס איז
גוט", וועסטו זען דער בורא פל עולמים וועט זיך מאכן
בעסער.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ס"ט)

אַ סוף צו די צרות

.א

די גמרא זאגט (שבת קיח ע"ב): אַלמלי משמרין ישראל
שתי שבתות פּהלכתן מיד נגאָלים, אויב וואלטן אידן
געהיטן 'צוויי שבתים' וואלטן זיי גלייך אויסגעלייזט
געווארן. זאגט אויף דעם דער הייליגער באַר מים חיים
זכותו יגן עלינו (בספרו סדורו של שבת בהקדמה): חז"ל ווילן
אונז מרמז זיין, מען זאל נישט אפטיילן איין שבת

א סוף צו די צרות

פונעם צווייטן מיט די וואכן טעג, און פארגעסן
אינצווישן פון שבת, נאר איין שבת זאל זיין צוגעבינדן
צום אנדערן שבת, דורכדעם וואס ער וועט א גאנצע
וואך אויף געדענקן דעם שבת, דאס וועט צואיילן די
גאולה.

דאס הייסט, ווען א איד איז זייער פרייליך שבת, און
דער שבת איז ביי אים גאר א אויסטערלישע פרייליכע
זאך, אזוי ווייט, אז א גאנצע וואך פארגעסט ער אויף
נישט פון דעם שבת, און ער האקט קיינמאל נישט אפ
פונעם שבת, און ווען עס קומט א פרישער שבת, איז
דאס ווייטער פארבינדן צום פריערדיגן שבת, ווייל אין
די זעקס טעג פון איין שבת ביזן צווייטן שבת האט ער
אויף נישט פארגעסן פון דעם שבת, קומט אויס אז
ביידע שבתים זענען אייניג, און ווען מען וואלט זיך
אזוי געפירט וואלט מען ארויסגעגאנגען פון גלות.

א סוף צו די צרות

צדיקים האבן עדות געזאגט אויפן הייליגן רבי מנחם מענדל פון וויטעפסק זכותו יגן עלינו, אז יעדער שבת איז געווען ביי אים אינגאנצן א נייע זאך, און דאס איז געווען ביי אים אזוי חשוב, אזוי ווי ער וואלט נאך קיינמאל נישט געהיטן קיין שבת, און דאס איז זיין ערשטער און לעצטער שבת.

שטעלט אייך פאר א מענטש איז יעצט אראפגעקומען אויף די וועלט, און ער האט יעצט א איינמאליגע געלעגענהייט צו היטן שבת, וואלט ער געווען זייער פרייליך א גאנץ שבת, ער וואלט געטאנצן און געשפרינגן, און געזינגען די זמירות פון שבת מיט א מורא'דיגע שמחה, און ער וואלט געהאט אן אנדערע געפיל אינעם שבת, ער וואלט נישט געזיצן און גערעדט שטותים מיט נארישקייטן, נאר ער וואלט זיך מחיה געווען א גאנצער שבת, מיט דעם אז ער איז ברוך השם א 'שומר שבת', וואס דורכדעם איז מען אים מוחל אלע

א סוף צו די צרות

עבירות, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קיח ע"ב): כּל הַשּׁוֹמֵר שַׁבַּת כִּהְלַכְתּוֹ, אֶפִּילוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ, אַז אֵינְעֵר הֵיט שַׁבַּת אַזױ ווי עס דאַרף צו זיין, איז מען אים מוחל אויף אַלע עבירות.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (יתרו פח ע"ב): מהו שַׁבַּת? שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁמָא דְאִיהוּ שְׁלִים מְכַל סְטְרִי; דָּאס הֵיסְט, אַ גאַנצע וואך איז פּבִּיכּוֹל דער באשעפער פארשטעלט, ווייל מענטשן גייען אַרְבַּעטן און זענען פאַרִיאַגט און פאַרפֿלאַגט וכו', אַבֵּער שַׁבַּת איז 'מְלַאכְתּוֹ עֲשׂוּיָה', אַלעס איז שוין געפֿערטיגט און אַפֿגעשטעלט, דעמאלטס איז דער אייבערשטער אַפֿען, און יעדער מענטש קען שפּירן דעם אייבערשטן, און זיך אינגאַנצן צופּינדן צום באשעפער. וועגן דעם אויב אַ מענטש וואלט אַ גאַנצע וואך אויף געדענקט פּוֹנעם אייבערשטן, וואלט ער אויסגעלייזט געווארן.

א סוף צו די צרות

ווייל דער גאנצער גלות וואס א מענטש ליידט, שפירט נאר דער גוף, אזוי ווי צדיקים האבן געזאגט: די נשמה פון א איד איז קיינמאל נישט געגאנגען אין גלות, ווייל די נשמה איז א 'חלק אלוקי ממעל', א שטיק באשעפער, נאר די גוף פרוואוט מען גוט אויס מיט שווערע ביטערע נסיונות, יעדער אויף אן אנדערע וועג, וואס דאס איז זיין גלות, און יעדער מענטש שפירט אז זיין צרה איז דער גרעסטער צרה. פון דעסטוועגן ווען ער זאל אריין טראכטן און גוט קוקן, וועט ער זעהן אז נאך אלעם איז ער נאך דער גליקליכסטער מענטש, לויט וואספארא צרות עס גייט איבער אויף אנדערע.

אזוי אויף בכלליות האבן אידן דורכגעמאכט א ביטערן שווערן גלות שוין צוויי טויזנט יאר, און נאך יעצט איז מען אין א פינסטערן גלות, און יעדער וויל שוין ארויסגיין פון גלות, און וואס איז טאקע די עצה? !

א סוף צו די צרות

זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז):
דער עיקר גלות איז נאר וועגן עס פעלט אמונה. ווייל
ווען א איד זאל האבן א ריינע קלארע לויטערע אמונה
אין בורא כל עולמים, וואלט אים קיין שום זאך אין דער
וועלט נישט געקענט אוועקנעמען פון באשעפער,
אבער אויף דעם דארף מען אסאך ארבעטן, און בעטן
דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב):
אמונה מיינט: א מענטש זאל שפירן אז דער
אייבערשטער איז דא מיט אים, ביי אים און לעבן אים,
און אז א מענטש גלייבט אין דעם קלאר, וועט ער רעדן
צום אייבערשטן, און אים בעטן און דערציילן יעדע זאך
אויף פשוט אידיש, ווייל ער גלייבט אז דער באשעפער
איז דא, און ער גייט אין אים, ער באוועגט זיך אין אים,
ער זעהט אין אים, ער הערט אין אים, ער שמעקט אין
אים, און עס איז גארנישט דא נאר דער באשעפער. און

א סוף צו די צרות

ווי מער א מענטש לייגט זיך אריין אין אמונה, זעהט ער די זאך וואס ער גלייבט, און אז מען גלייבט אין בורא כל עולמים שפירט מען אז ער איז דא.

דאס הייסט, יעדער מענטש האט אמונה, ווייל זיין נשמה איז אמונה, און יעדער מענטש ווען ער ווערט געבוירן, איז די נשמה א קליין פינטעלע, און לויט וויפיל ער ארבעט זיך אויס ווערט די פינטל גרעסער און גרעסער, אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט (משפטים צד ע"ב), ווען א מענטש ווערט געבוירן געט מען אים א 'נפש', אויב איז ער מער זוכה, געט מען אים צו דעם 'רוח', אויב איז ער מער זוכה, געט מען אים צו זיין 'נשמה'; און אזוי גייט דאס העכער און העכער ביז 'חיה' און 'יחידה', און אין יעדע פון די פינעף זאכן האט אויך אין זיך די אלע פינעף זאכן, און אזוי גייט דאס ווייטער און ווייטער אן א שיעור. קומט אויס, אז

א סוף צו די צרות

מען קען נישט צוגלייכן די אַמונָה פון איין מענטש צום אנדערן, כאטשיג יעדער איד האט אַמונָה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן צא):
עס איז דא אסאך מדריגות אין אַמונָה, אבער א מענטש דארף קומען צו אזא מדריגה אין אַמונָה, אז די אַמונָה זאל זיך אים צושפרייטן אין זיין גאנצע קערפער, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער המצוות פרשת עקב): ווען מען וואשט זיך די הענט, און מען זאגט 'על נטילת ידים' זאל מען אויפהייבן די הענט ביז קעגן דעם קאפ, און דורכדעם ברענגט מען ארויף אויף זיך די קדושה. אבער צו דעם מוז מען דאך האבן אַמונָה אין די הענט, און גלייבן אז מיט דעם וואס ער הייבט אויף די הענט, איז ער ממשיך אויף זיך די קדושה; דאס הייסט 'שלימות אַמונָה', אז א מענטש קען זיך נישט רירן אן דעם באשעפער, און אלעס איז ביי אים נאר דער באשעפער, און וויבאלד ער האט אזא שטארקע אַמונָה,

א סוף צו די צרות

קען ער רעדן צום באשעפער, וואס די מתנה האבן מיר באקומען פונעם הייליגן רבי'ן, און משיח וועט דאס געבן פאר גאנץ פלל ישראל און פאר די גאנצע וועלט.

און אז א מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום באשעפער, גייט שוין ממילא אנוועק די גיאות פון אים, ווייל פאר וועמען זאל ער זיך גרויס האלטן, ווען נאר דער באשעפער איז דא, אזוי ווי מיר זאגן ביים דאווענען: הגאווה והגדולה לחי עולמים. קיינער עקזיסטירט בכלל נישט נאר דער באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ה): א מענטש דארף קומען צו אזא מין 'ביטול' בשעת ער דאווענט, אז ער זאל שוין זיך אליין אויף נישט זעהן. קיינער איז נישט דא, נאר פביכול דער אייבערשטער איז דא.

א סוף צו די צרות

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל געזאגט: ווען די תלמידים פון בעל שם טוב הקדוש וואלטן געהאט אינזערע דיבורים, וואלט ביי זיי מער נישט געווען קיין 'בחינה', דאך האב איך נאך א שמועס, וואס ווען איך זאל עס אייך זאגן, וואלט אפילו ביי ענק אויך שוין נישט געווען קיין 'בחינה'. [ברוך השם אז דער שמועס איז דא אין לקוטי הלכות שלוחין, הלכה ב, (געבויעט אויף די תורה: לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כב), און ווער עס לערנט דאס דורך קלאר, וועט זעהן אז עס איז שוין נישט דא קיין בחינה אויף צו האבן אמונה, ווייל עס איז נישט דא גארנישט נאר דער באשעפער].

דאס איז דער שלימות פון התבודדות, אז א מענטש ווייסט אז ער האט קיינעם נישט, און ער האט נאר איין אדרעס וואו צו אנטלויפן, צום באשעפער. אבער אז א מענטש זאל דאס אריינעמען אין זיך און לעבן אזוי, איז

א סוף צו די צרות

נישט אזוי גרינג, בפֿרט ווען א מענטש גייט דורך
רחמנא לצלן שווערע און ביטערע נסיונות.

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט די
פאלגענדע מעשה (חיי מוהר"ן סימן תרח): אין די צייט
פונעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, איז געווען
א ערליכער יונגע־מאן, א גרויסער למדן און חריף, וואס
ער האט געלערנט זייער פליסיג, און די גאנצע שטאט
האט זיך מיט אים געטשאטשקעט, און יעדער האט אים
זייער מכבד געווען, ער איז אבער געווען א גרויסער
מתנגד אויפן הייליגן בעל שם טוב.

וַיְהִי הַיּוֹם, און דער בעל שם הקדוש זכותו יגן עלינו
האט געזעהן וואספארא הייליגע גרויסע נשמה דער
יונגער־מאן האט, [באמת האט יעדער איד א הויכע
נשמה, און יעדער איד איז א דיימאנט, נאר דאס איז
ארום גענומען מיט מאראסט און שמוץ, ביז עס קומט א

א סוף צו די צרות

צדיק, און לאזט זיך אראפ אין די טיפעניש און נעמט אים ארויס פון זיין געדעכטע בלאטע, און וואשט אים און רייניגט אים אפ פון די בלאטע וואס ער האט אויף זיך, דעמאלטס זעהט מען וואספארא שיינע הערליכע דיימאנט ער איז]. און ער האט געהייסן פאר זיינע תלמידים מען זאל זעהן צו ברענגן דעם יונגערמאן צו אים.

ענדליך האט מען אים געברענגט צום בעל שם הקדוש, אבער דער בעל שם הקדוש האט אים אלץ אפגעשטופט און מרחק געווען, און גארנישט גערעדט מיט אים, דער יונגערמאן האט געהאט דערפון גרויס חלישות הדעת, ווייל ער איז געווען צוגעוואוינט שטענדיג צו זיצן און לערנען, און דא גייט אים שוין דורך עטליכע טעג מיט ביטול תורה, [ווייל אז א מענטש געוואוינט זיך צו לערנען, בפרט אז ער לערנט לויטן 'סדר דרך הלימוד' פונעם הייליגן רבי'ן

א סוף צו די צרות

האט ער זייער ליב צו לערנען, און דאס איז זיין בעסטע פארגעניגן, און ער האט שוין געוואלט צוריק אהיימפארן, דערפאר איז ער געקומען צום בעל שם הקדוש זכותו יגן עלינו מיט גרויס הכנעה, און ער האט זייער געוויינט, דעמאלטס האט אים דער בעל שם הקדוש מקרב געווען און אים געזאגט: זאלסט וויסן אז יעצט ווען דו וועסט צוריק אהיים גיין וועט די גאנצע שטאט אנהייבן צו רעדן אויף דיר, און אויף די גאנצע מדינה וועט רעדן אויף דיר, און די ווייב און קינדער וועלן אויף דיר רעדן, און אפילו 'עופות' וועלן דיר שטערן. [דער בעל שם הקדוש האט שוין ממשיך געווען אויף אים אזא 'רוחניות', אז ער איז שוין געווארן אן אנדערער מענטש].

ווי נאר ער איז אהיים געקומען, האט טאקע די גאנצע שטאט אנגעהויבן צו רעדן אויף אים, די אייגענע ווייב און קינדער האבן שוין נישט געגלייבט אין אים,

א סוף צו די צרות

און אַנגעהויבן רעדן אויף אים פֿל דָּבָר אָסור, און אַזוי
אַלע שְׂכָנִים, נאַכדעם די גאַנצע שְׂטאַט, נאַכדעם די
גאַנצע געגנט וכו', וואס דאס איז אַן אויסטערלישע
שווערע נסיון, אַמאַל וויל ער זיך שטעלן דאווענען מיט
אַ התלהבות און אַ חיות, קומט אַ אינדיק [טערקי] און
טאַנצט אַרויף אויף אים, און צושטערט אים דאס גאַנצע
דאווענען, האט ער זיך זייער אויפגערעגט, און ער האט
אים פֿאַרטריבן, און ווייטער געדאווענט, אָבער נאַכדעם
וואס דער טערקי איז צוריקגעקומען עטליכע מאל און
אים געשטערט, האט ער זיך שוין מער נישט געקענט
אַינהאַלטן, און ער האט זיך מיישב געווען אז ער וועט
נעמען אַ האק, און אים אָפֿהאַקן דעם קאַפּ: גענוג אז
מיין ווייב און קינדער, און די שְׂכָנִים מיט די גאַנצע
שְׂטאַט קריגן אויף מיר, דאַרף אײַך נאָך לײַדן פֿון אַ
טערקי אויף?! די לעצטע מינוט האט ער זיך
אָפֿגעהאַלטן, ווייל ער האט זיך דערמאַנט וואס דער

א סוף צו די צרות

בעל שם הקדוש האט געזאגט: אפילו עופות וועלן אויף דיר קריגן, און ער זאל זיך איינהאלטן.

און אזוי זענען אלץ געווען אידן וואס האבן זיך דערהאלטן אין די שווערסטע און ביטערסטע מצבים, און נישט פארלוירן די אמונה, און עס איז נאך היינט דא צווישן אונז אידן וואס זענען דורך די צווייטע וועלט מלחמה, וואס רחמנא לצלן זיי זענען געווארן געפייניגט אויף די ערגסטע אופנים וואס איז נאר שייך, וואס מען קען זיך דאס ניטאמאל פארשטעלן מיטן מענטשליכן שכל, און זיי האבן זיך דערהאלטן ביי די אמונה.

ווי באוואוסט איז אין די גארן פון תש"י געווען אין ארץ ישראל זייער א שווערע מצב, און עס איז נישט געווען וואס צו עסן. ויהי היום, האט א איד אויפגעהאנגען א צעטל אין די שולן, אז מארגן אין די

א סוף צו די צרות

צייט וועט זיין א סיום מסכתא, און ער שטעלט צו א גרויסע סעודה פון פיש און פלייש לְכבוד דעם סיום, פארשטייט זיך אז עס האט נישט געפעלט קיין מענטשן, ווייל קיינער האט דעמאלטס נישט געהאט קיין פלייש, אין א צייט פון אזא מורא'דיגע הונגער, אבער דער איד האט זיך אפגעשפארט א פרוטה נאך א פרוטה, און ער האט געמאכט א גרויסע סעודה, ביי די סעודה האט ער געמאכט א סיום אויף מסכת מועד קטן, און דער עולם האט זיך זייער געוואונדערט דערויף, אויף אזא סיום [מועד קטן] געבסטו אויס אזוי פיל געלט?! האט ער זיי געזאגט: איך וועל אייך דערציילן פארנואס איך האב דאס געטוהן.

ווי באוואוסט האט מען געמוזט ארבעטן ביטער שווער ביי די לאגערן, איז געווען צווישן די אידן איין איד וואס ער פלעגט שטענדיג רעדן צו זיך, און ער האט מיט קיינעם נישט גערעדט, [כאטשיג וואס נאך א

א סוף צו די צרות

גאנצע טאג שווערע ארבעט, ווען מען איז געקומען
ביינאכט שלאפן אויף די ברעטער, איז ווי
פארשטענדליך, אז מען רעדט איינער מיטן אנדערן,
אבער ליידער איז געווען אסאך מענטשן, וואס זענען
משוגע געווארן און אראפ פון זינען פון די פיל צרות
וכו', און זיי האבן אנגעהויבן רעדן צו זיך אליין, עס
זענען געווען וואס זענען ליידער צוגעגאנגען צום
עלעקטערישן דראט און זיך עלעקטערעזירט רחמנא
לצלן, ווייל וויפיל קען דען א מענטש אויסהאלטן?!
האט מען געמיינט אז דער מענטש איז אויף משוגע
געווארן רחמנא לצלן פון אזויפיל ביטערע צרות, און
וועגן דעם האלט ער אין איין זאגן עפעס.

איין נאכט קומט ער צו אים צו, ער וועקט אים אויף,
און די ערשטע זאך בעט ער אים איבער, און זאגט אים:
זיי מיר מוחל וואס איך האב אייך אויפגעוועקט, איך
מוז אייך אבער זייער וויכטיג עפעס זאגן: איך האב

א סוף צו די צרות

אלע יארן געלערנט ש"ס, יעצט בין איך אנגעקומען ביז מועד קטן דף ח', און איך שפיר אז די נשמה גייט מיר שוין אויסגיין, דערפאר בעט איך אייך איין זאך: איר זאלט מיר צו זאגן אז ווען איר וועט איבערלעבן די מלחמה, וועט איר מאכן א סיום אויף מסכתא מועד קטן וואס איך האב נאכנישט געענדיגט פון ש"ס, און מיר אינזין האבן, און איך וועל אייך אינזינען האבן דערפאר, און וויסן זאלט איר אז איך בין יעצט ביי די מדריגה פון דער תנא רבי עקיבא, ווייל מען האט אונז אויסגעפייניגט, און מיר גייען אלע אומקומען אויף קידוש השם, נאר איר וועט דאס איבערלעבן, און ער לייגט אים צו: דאס וואס איר האט געזעהן אז איך האלט אין איין זאגן, און מענטשן האבן געמיינט אז איך בין משוגע, זאלט איר וויסן אז איך האב שטענדיג גע'חזר'ט גמרא, יעצט בעהט איך אייך איר זאלט מיר צו זאגן און מיר געבן א 'תקיעת פה', אז איר וועט מאכן

א סוף צו די צרות

א סיום אויף מסכת מועד קטן. בלית ברירה האט ער אים צוגעזאגט, ווי אויף האט ער זיך געמאכט א חשבון: ער געט דאך מיר אזא גרויסע ברכה אפשר וועט דאס טאקע מקוים ווערן.

יפה הוה, דער איד האט גלייך אויסגעהויכט זיין נשמה, אזוי אויף איז ליידער קיינער פון דעם לאגער נישט ארויס לעבעדיג נאר ער אליין, אין דעם זכות וואס ער האט דעם איד צוגעזאגט צו מאכן דעם סיום, און ער האט אים דערפאר אנגעוואונטשן דורכצולעבן די קריג. און יעצט אז ער האט איבערגעלעבט די מלחמה מיט ניסי ניסים, און ער האט שוין ברוך השם חתונה געהאט און געקומען אביסל צו זיך פון דעם ביטערן חורבן וכו', האט ער דאס מקיים געווען און יעצט מאכט ער דעם גרויסן סיום, און דאס איז די גרויסע שמחה.

א סוף צו די צרות

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב):
דער 'גיהנום' און דער 'גן עדן' איז אויף דער וועלט.
אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
ק"ט): עס איז נישט דא אזא זאך ווי 'עולם הזה',
מענטשן רעדן זיך נאר איין אז עס איז דא 'עולם הזה',
אבער באמת איז דא אדער 'גיהנום' אדער 'גן עדן', און
לויט די צרות און יסורים וואס מענטשן מאכן מיט אויף
דער וועלט איז דא דער 'גיהנום' אליין. אבער אז א
מענטש קלעבט זיך צו צום אייבערשטן און ער ווייסט
אז עס איז נאר דא דער באשעפער, און צו אים רעדט
ער, דעמאלטס איז ער ממשיך דעם 'עולם הבא' דא
אויף דער וועלט, און ער לעבט א גוט לעבן. און דאס
שפירט א מענטש שבת, און די פרייליכקייט אין
לעכטיגקייט דארף מען מיטנעמען אויף אויף א גאנצע
וואך (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ב).

א סוף צו די צרות

ב.

דער הייליגער בני יששכר זאגט (מאמרי חדשי פסליו טבת ב, ח): חנוכה לייכט דער 'אור הגנוז'; וואס איז דער 'אור הגנוז'? ! נאר די גאנצע זאך פון די יונים איז געווען, אז זיי האבן געוואלט אויסרייסן דער ענגן פון 'תורה שבעל פה' וואס דאס מיינט 'אמונת חכמים', אז מען זאל חלילה נישט גלייבן אין די צדיקים, אבער אז דער אייבערשטער האט געהאלפן און די חשמונאים האבן זיי באזיגט, און עס איז צוריק שטארק געווארן די כח פון די הייליגע חכמים, איז געווארן א מורא'דיגע שמחה, אז מיר גלייבן ברוך השם אין די חכמים.

חז"ל פרעגן (מכילתא בשלח, ו): אויפן פסוק (שמות יד, לא): ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אויב אין משה האבן זיי געגלייבט, איז דאך זיכער אז זיי האבן געגלייבט אינעם אייבערשטן? ! זאגט דער מכילתא: אז די גאנצע אמונה

א סוף צו די צרות

אינעם אייבערשטן איז אויף נאר דורך משה רבינו, ווייל ווען נישט משה רבינו וואלט מען נישט געוואוסט פון באשעפער. ווייל דער צדיק איז מגלה דעם אייבערשטן.

וועגן דעם האט דער סמ"ך מ"ם זייער מורא פון דעם צדיק, ממילא טוט ער אלעס אויף דער וועלט צו פארדעקן דעם צדיק, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות שבת הלכה ה, ט): אויף דעם מאמר חז"ל (תנחומא סוף פי תצא): [עמלק] חותף זנבות וזורק כלפי מעלה; עמלק נעמט ליידג גייערס וואס זענען פשוטע שווענץ, און ווייסן נישט גארנישט, און קענען נישט העלפן א צווייטן, זיי נעמט דער סמ"ך מ"ם און ער הייבט זיי אויף זייער הויפט, און ער מאכט זיי זייער גרויס, און אלע האלטן פון זיי, און פון די אנדערע זייט; דער ערליכער איד וואס איז דבוק אין דעם אייבערשטן, און ער איז נישט מסיח דעת פון דעם בורא כל עולמים אפילו איין סקוינדע, און ער קען מחזק

א סוף צו די צרות

זיין יעדן איד, און אים אויף אויסלערנען צו רעדן צום
אייבערשטן, אים פארדעקט דער סמ"ך מ"ם אינגאנצן,
און זאגט אז ער איז גארנישט, ווייל ער האט זייער
מורא פון אים.

וועגן דעם, פאר דעם הייליגן רבינ'ס נשמה איז
אראפגעקומען אויף דער וועלט, האט דער סמ"ך מ"ם
געשריגן און פארפירט: אויב די נשמה וועט
אראפקומען אויף דער וועלט, האב איך שוין נישט וואס
צו טוען [ווייל אז יעדער בחור און יונגעראמן וועט
מעביר סדרה זיין, און לערנען אסאך פּרקים משניות און
בלעטער גמרא יעדן טאג וכו', און מען וועט האבן
ש'לום בית, און זיך דערהאלטן אין די שווערסטע
ביטערסטע נסיונות דורך די עצות פונעם הייליגן רבי'ן,
האט מען אים אינגאנצן ערלעדיגט.] האט דער
באשעפער געזאגט: די נשמה מוז שוין אראפקומען
אויף דער וועלט, און דו גיי טרעף דיר אן עצה. האט ער

א סוף צו די צרות

זיך געטראפן אן עצה: מען זאל אפלאכן פונעם הייליגן רבי'ן, און פון זיינע הייליגע לימודים (עין ספורי מעשיות, מעשה ז).

און דאס איז וואס מען צינדט אן חנוכה זעקס און דרייסיג ליכטעלעך, וואס דאס איז קעגן די זעקס און דרייסיג מסכתות וואס מיר האבן אין ש"ס (עין בני יששכר שם). וואס מיט דעם דערהאלטן מיר זיך אין גלות, אזוי ווי חז"ל זאגן (סנהדרין כד ע"א): אויף דעם פסוק (איכה ג, 1): במחשבים הושיבני, אין די פינסטערניש האסטו מיר אריינגעזעצט, זה תלמוד בבלי, דאס גייט ארויף אויף גמרא בבלי; דאס הייסט, אויב עס איז פינסטער פאר א מענטש, עס גייט אים איבער פארשידענע צרות און שוועריקייטן, זאל ער לערנען גמרא, און דאס וועט אים ראטעווען.

א סוף צו די צרות

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רי"א):
אז א מענטש לערנט גמרא איז ער מכניע די קליפה פון
'לילי"ת' וואס באטרעפט וויפיל 'תלמוד', וואס די
קליפה מאכט רחמנא לצלן זינדיגן דעם מענטש.
דערפאר, ווי מער א מענטש זעהט אז עס גייט אים
איבער, זאל ער זיך מער באהאלטן אין די גמרא, און
זאגן ווי מער גמרא, און דאס וועט אים דערהאלטן.

ג.

חז"ל זאגן (ראש השנה יח ע"ב): די יונים האבן גוזר
געווען א גזירה אז מען זאל נישט דערמאנען דעם
באשעפערס נאמען, און אז מען האט איינעם געהערט
רעדן פונעם אייבערשטן האט מען אים גע'הרג'ט. און
ווען די חשמונאים זענען זיי בייגעקומען האבן זיי מתקן
געווען אז אפילו אויף א שטר זאל שטיין דערויף די
נאמען פון אייבערשטן: 'בסייעתא דשמיא' [בס"ד],

א סוף צו די צרות

אָדער 'בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ' [בעזשהשי"ת], און דאס גלייכן, אז אַלעס ווערט געפירט נאר מיטן הילף פונעם אייבערשטן.

אויף זאגן חז"ל (בראשית רבה ב, ד): די יונגים האבן פינסטער געמאכט די אויגן פון די אידן מיט זייערע גזירות, זיי האבן גוזר געווען: פתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק בְּאֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל, די אידן זאלן אויפשרייבן אויף די הארן פון די אַקס אז זיי האבן נישט קיין שום שייכות מיטן אייבערשטן. האב אידן געהערט אַ מורא'דיגן טייטש [פון אַ אַלטן איד וואס איז נאך געווען אין אומאן אין יאר תר"ע, וואס ער האט דאס דעמאלטס געהערט פון אַ אַלטן איד אַ תלמיד פון הייליגן רבי נתן זכרוננו לברכה, און עס קען זיין אז ער האט דאס נאכגעזאגט פון הייליגן רבי נתן], לכאורה פארנוואס איז זיי געגאנגען אין לעבן דאס אויסצוקרייזן פונקט אויף אַ 'קרן השור'? ! נאר אַ הארן [שופר] קען

א סוף צו די צרות

מען נוץ צו מאכן דערפון א מילעך באטל פאר א קינד צו טרינקען, ווייל מען גיסט אריין פון די ברייטע זייט און דאס קינד טרינקט פון די שמאלע זייט (עין שבת לה ע"ב; לו ע"א), און דאס איז געווען זייער טמאנע פונדעם, אז ווען די בעיבי זייגט נאך, און טרינקט א מילך באטל, זאל ער שוין זעהן אריינגעקריצט קעגן די אמונה חס ושלום.

ד.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו (בראשית לו, א), ברענגט רש"י (בראשית רבה פד, ג): בקש יעקב לישב בשלוח קפץ עליו רגזו של יוסף וכו', יעקב האט געטראכט: איך האב שוין גענוג צרות געליטן אין לעבן, יעצט וויל איך שוין אביסל מנוחה, האט אים דער אייבערשטער געזאגט: עס איז נישט גענוג פאר די צדיקים וואס עס

א סוף צו די צרות

איז אָנגעגרייט פֿאַר זײַ אין 'עולם הבא', ווילן זײַ נאָך
זיצן רואַיג אויף דער וועלט אויף?!

זאָגט דער הייליגער רבי אויף דעם (לקוטי מוה"ר"ן חלק א'
סימן רכח): ווען דער אייבערשטער זעהט אז עס דא א
נשמה וואס קען מקרב זיין אַנדערע צום אייבערשטן,
זעהט דער אייבערשטער אליין אז עס זאל זיין אויף אים
מחלוקת, כּדי עס זאל זיין א נסיון צו קומען צו אים,
ווייל ווען אלע זאלן האלטן פון אים וואלט דאך געווען
'ביטול הבחירה', וואס דאס וועט זיין ווען משיח וועט
קומען, וואס דעמאלטס וועט מען שוין נישט אָננעמען
קיין גרים און בעלי תשובה, וועגן דעם מוז זיין
מחלוקת אויף דעם צדיק, כּדי אז ווער עס ווערט מקורב
צו דעם צדיק, זאל דאס זיין מיט אן אמת.

דאס זאָגט דער פֿסוק (שם): בְּאַרְץ מְגוּרֵי אָבִיו, און
די מדרש זאָגט אויף דעם (בראשית רבה פד, ד): יַעֲקֹב אָבִינוּ

א סוף צו די צרות

האט מגייר געווען גרים אזוי ווי זיינע עלטערן, דאס זאגן חז"ל (שם, ג): בקש יעקב לישב בשלוח וכו', אז יעקב האט נישט געקענט זיצן רואיג, ווייל וויבאלד ער האט געמאכט גרים, ממילא האט געדארפט זיין מחלוקת אויף אים, פדי עס זאל זיין א בחירה.

ה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות השפמת הבוקר ד, אות יח-ט): אז חידושי תורה וואס מען איז מחדש, ווערט אנגערופן בינטלעך; ווייל חידושי תורה ווערט אויפגעבויט דורך דעם וואס מען שטעלט צוזאם פון איין פלאץ צום אנדערן, און מען בינדט דאס צוזאם.

און דער באשעפער פריידט זיך מיט אלע חידושים וואס מען איז מחדש, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סא): עס איז יעצט דא ספרים און עס וועט נאך זיין נאך מער ספרים, און אלעס איז הייליג

א סוף צו די צרות

און טיייער און מען דארף דאס האבן, און נישט מאכן
ליצנות פון קיין שום ספר וואס גייט בדרך התורה.

דער הייליגער רבי נתן איז דאס מסביר (לקוטי הלכות
קידושין, הלכה ג'): מען זעהט, איינער ווערט נתעורר פון
דעם ספר, און איינער פון א צווייטן ספר, דערפאר אז א
מענטש זעהט א ספר וואס ציעט אים נישט און רעדט
נישט צו אים, צווינגט אים קיינער נישט אריינצוקוקן
דווקא אין דעם, נאר ער זאל זיך מחיה זיין מיט אנדערע
ספרים וואס ער האט יא א געפיל דערין, אבער נישט
חלילה אפשפעטן און אפלאכן פון א ספר, ווייל אז
איינער שפעט פון ספרים איז א סימן אז ער האט צואה
אין קאפ (לקוטי מוהר"ן שם).

מען קען דאס זעהן בחוש, א חסידי'שער איד ווען ער
קוקט אריין אין א 'נועם אלימלך', אדער אין א אנדערע
חסידי'ש ספר, ווערט ער זייער פארפלאמט; אבער א

א סוף צו די צרות

ליטוואק וואונדערט זיך, דאס איז נישט דער 'פֿשט' אין פֿסוק, עס איז דאך פֿונקט פֿארקערט?! און א ליטוואק ווען ער קוקט אריין אין א 'משך חכמה' שפּרינגט ער אונטער, דאס איז א מורא'דיגע דערהער! אָבער דער חסידי'שער איד ווייסט נישט וואס ער וויל. א ספּרדי, ווייסט נישט וואס ביידע פון זיי ווילן, נאר אז דו וועסט אים זאגן א גוטן 'גימטריא' אדער עפעס א 'רמז', וועט ער זייער נתפעל ווערן, און א אויבערלענדער איד גלייכט זייער א שיינעם 'דרוש', זעהט מען פון דעם אז מען דארף האבן אלע ספרים: פֿשט, רמז, דרוש, סוד.

עס איז דא אָבער אזאלעכע 'חידושי תורה', וואס די חידושי תורה זענען געאייגנט פֿאר יעדן איינעם, פֿונעם גרעסטן ביזן קלענסטן, וואס דאס זענען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים וואס דאס איז מחיה און מחזק און עס הייבט אויף יעדן מענטש, און עס געט אריין א חשק צו לערנען אין אלע ספרים וואס איז דא אויף דער וועלט

א סוף צו די צרות

(שיחות הר"ן סימן כח), און אז א מענטש איז זוכה און ער לערנט אסאך דעם הייליגן רבינים ספרים, קען ער מיט די הקדמות פארשטיין נאכדעם אין אלע ספרים.

מיט דעם טיישט דער הייליגער רבי נתן אויס (השפמת הבוקר שם): דעם פסוק (בראשית לו, ז): יוסף הצדיק האט געזאגט: והנה אנחנו מאלמים אלמים, אויב אלע בינדן מיר בינטלעך; דאס הייסט, אלע צדיקים זענען מחדש שיינע 'חידושי תורה', אבער דאך: והנה קמה אלמתי וגם נצבה, מיינע 'חידושי תורה' הייבט אויף יעדן פון די נידעריגסטע פלעצער, און פון זיין בלאטע, ממילא: והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי, האט דאס אזא כח, אז אלע חידושי תורה ווערן בטל און פאלן אוועק צו מיינע חידושי תורה.

ויקנאו בו אחיו, (בראשית לו, יא): די ברוודערס האבן אים אנגעהויבן מקנא צו זיין, אז ער האט אזאלעכע

א סוף צו די צרות

חידושים. און דאס האט זיי געברענגט צו 'שנאה', אזוי ווי עס שטייט (בראשית לז, ד): וַיִּשְׁנֹאוּ אֹתוֹ, וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוֹ לְשָׁלֹם, בִּיז מָעַן הָאֵט מִתִּיר גְּעוּוּעַן 'רְצִיחָה', אזוי ווי דער פֿסוק (שם לז, יח): וַיִּתְנַבְּלוּ אֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ. און חז"ל זאגן (בראשית רבה פד, יד): זיי האבן אנגערייזט די הונט אויף אים. און ווען זיי האבן געזעהן אז די הונט האבן אים גארנישט געקענט טוהן, האבן זיי אים געוואלט הרגענען, און זיי האבן אים אריינגעווארפן אין א גרוב מיט שלענג און עגדיסן, און זיי האבן נאך צוגעווארפן גרויסע שטיינער אויף אים (תנחומא הישן, וישב יג), ביז יהודה האט פארגעשלאגן אז מען זאל אים פארקויפן, און מען האט אים פארקויפט פאר 'עשרים פסג'. שטעלט זיך א פראגע, א יונגע געזונטע בחור זאל מען פארקויפן פאר אזא ביליגן פרייז?! נאר פון גרויס שרעק פון זיין אין דעם גרוב, איז זיין גאנצע צורה

א סוף צו די צרות

געטוישט געווארן, און איז געווארן גריין און בלוי, און ער איז נישט ווערד געווען מער (תנחומא וישב, ב).

ביז ער איז אנגעקומען קיין מצרים, און מען האט אים געשטעלט אויפן סטעינדזש וואו מען פארקויפט די קנעכט, שטעלט אייך פאר, א יונגער שיינער בחור וואס איז ביז יעצט געזיצן און געלערנט ביי זיין טאטן, דארף שטיין מיט אלע שמוציגע שווארצע קנעכט און דינסטן, מיט די גרעסטע פריצות און שמוץ, און פארשטייט זיך אז דער געט א ציע ביי די פאה, און דער געט א זען, דער א קנאק, און יעדער לאכט, און ער דארף דארט שטיין גראד וכו', וואס דאס אלעס איז נאר געקומען צוליב קנאה און שנאה.

און דאס איז די גרעסטער שק"ר, ווייל קנאה איז מרומז אין דער מיטלסטער אות פונעם ווארט שק"ר, [וואס דאס איז דער 'יסוד' פונעם ווארט], און מיט

א סוף צו די צרות

קנאה פאנגט זיך אן אלע צרות און מחלוקת, נאכדעם קומט מען צו שנאה, מען האט שוין יענעם פיינט, וואס דאס איז די רעכטע אות פון ש'קר, ביז מען קומט נאכדעם רחמנא לצלן צו ר'ציתה, מען מעג שוין יענעם הרגענען אויך רחמנא לצלן, וואס דאס איז די לינקע אות פון ש'קר'.

אפער מיט דעם אלעם האט זיך יוסף געקענט דערהאלטן, ווייל ער איז געווען דבוק אינעם אייבערשטן, און וואו ער איז געגאנגען האט ער מורא'דיג מצליח געווען (בראשית לט, ב-ג), ווייל: 'פי ה' אתו', ער האט שטענדיג גערעדט פון באשעפער (עין שם ברש"י). און אז א מענטש רעדט פון באשעפער קען אים קיינער גארנישט טוהן.

חז"ל זאגן (שמות רבה כז, ג-ו): אויף יתרו וואס איז אנטלאפן צו משה אין מדבר, א משל, צו א פאנגער

א סוף צו די צרות

וואס כאפט פייגלעך, איינמאל האט ער געזעהן גאר א שיינע פייגל און ער האט דאס געוואלט כאפן, האט זיך דער פייגל אראפ געזעצט אויפן קרוין פון קיסר, האט ער איר שוין נישט געקענט שיסן, ווייל איין טעות אז ער מאכט, האט ער אריין געשאסן אינעם קיסר. די זעלבע זאך ווען יתרו איז געקומען צו משה רבינו און זיך באזעצט לעבן אים, האט בלעם געזאגט (במדבר כד, כא): ער האט זיך געזעצט אויף זייער א גוטן פלאץ. ווייל וואס האט ער געהערט ביי משה? ! 'וידבר ה' אל משה', 'ויאמר ה' אל משה', משה רבינו האט גערעדט נאר פונעם אייבערשטן. און דאס ברענגט דער הייליגער רבי אריין אין אונז, צו רעדן שטענדיג פונעם אייבערשטן, וואס דאס וועט זיין די גאולה.

א סוף צו די צרות

1.

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געזאגט: אויב וואלט איך אראפגעשריבן די 'לימוד זכות' וואס איך קען זאגן אויף יעדן איד, וואלט פון יעדן איד געווארן אפאר בויגן פון 'לימודי זכות'. דערפאר דארף מען מלמד זכות זיין, און טרעפן דאס גוטס ביי יעדן איד, בפרט אויף בחורים און מיידלעך, וואס עס גייט אויף זיי נעבעך איבער זייער שווערע און ביטערע נסיונות, און אזוי יעדער מענטש מיט זיינע שוועריקייטן, און קיינער ווייסט נישט וואס טוט זיך ביי יענעם, דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף אידישע קינדער. און עס איז דא אידן וואס ליידן מורא'דיגע ביטערע צרות, בפרט אז דער אייבערשטער זאל אפהיטן אויב מען האט קראנקע קינדער, איז דאס די ערגסטע קללה. דער הייליגער 'חזון איש' זכרוננו לברכה, פלעגט זיך פאר קיינעם נישט אויפשטעלן, אבער אויב איז אריין

א סוף צו די צרות

געקומען איינער וואס ער האט געוואוסט אז יענער האט
נעבעך א קראנקן קינד, האט ער זיך אויפגעהויבן פאר
אים. ווייל דער צער פון דעם מענטש איז אזוי גרויס אז
עס איז נישט דא גענוג עולם הבא פאר אים.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל
געזאגט: אויב די צדיקים וואס איך האב געקענט [וואס
זיי זענען געווען גרויסע אמת'ע צדיקים], וואלטן
געהאט אזא 'לב נשבר' ווי מיר, וואלט נישט געווען
גענוג 'עולם הבא' פאר זיי. ווייל מען האט דעם הייליגן
רבי נתן זייער אויסגע'רודפ'ט, און ער האט געהאט
שטענדיג מחלוקת אויף זיך, און ער האט זיין גאנץ
לעבן מיטגעמאכט אן א שיעור.

גלייבט מיר, איך האב שוין אין מיין לעבן זייער
אסאך מיטגעמאכט, אז מען נעמט א פאפיר און מען
צורייסט דאס ווערט דערפון צוויי, און אז מען צורייסט

א סוף צו די צרות

דאס נאכאמאל ווערט דערפון פיר, און אזוי ווייטער ביז עס ווערט אזוי קליין אז מען קען דאס שוין מער נישט רייסן. אזוי איז דא אמאל א צדיק וואס מען האט אים שוין אזוי צוריסן און צופיצלט, אז עס איז שוין מער נישט דא אפילו וואס צו רייסן, אבער פונדעסטוועגן זעהט מען אז מענטשן האבן נאך אינזינען צו העצן רחמנא לצלן. דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן פון מחלוקת, און דן זיין יעדן לפי זכות.

דאס לערנט אונז דער הייליגער רבי ווי אזוי זיך מחזק צו זיין. דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קי"ב): **אם אתה מאמין שיכולין לקלקל תאמין שיכולין לתקן, אויב דו גלייבסט אז דו ביזט אראפגעפאלן און דו האסט קאליע געמאכט, גלייב אז אויב וועסטו תשובה טוהן וועט דיר דער באשעפער מוחל זיין.** און אזוי איז דער הייליגער רבי אונז מחזק, צו לערנען יעדן טאג אביסל מקרא משנה גמרא, ביז

א סוף צו די צרות

מען פאנגט אן צו שפירן דעם טעם פון די הייליגע תורה, און מען פאנגט אן צו לערנען אויף מדרש רבה און מדרש תנחומא וואס דאס איז אזוי שיין, נאכדעם מאכט מען זיך א חשבון, פארוואס זאל איך נישט לערנען אביסל ירושלמי און תוספתא אויף, וואס אויב מען לערנט יעדן טאג ב'בלי ירושלמי תוספתא בויפט מען זיך א הויז [פ"ת], און אזוי אויף לערנט מען אביסל רמב"ם און טור, און מען שפירט אזא חיות אין די תורה, אז מען דארף שוין נישט גארנישט מער.

איך האב געקענט א גרויסן צדיק אין ארץ ישראל, רבי זעליג ראובן בענגיס זכותו יגן עלינו, [דער ירושלימער רב, בעל מחבר ספר: לפלגות ראובן], פלעגט מען זאגן אויף אים, אז ער האט געענדיגט הונדערט און איין מאל ש"ס בעיון, ווייל ער פלעגט שטענדיג מאכן סיומים, איינמאל האט ער געמאכט א סיום אויף ש"ס, און נישט לאנג דערנאך האט ער

א סוף צו די צרות

געמאכט נאך א סיום הש"ס, און מענטשן האבן זיך געוואונדערט, ווי אזוי איז מעגליך צו מאכן אזוי שנעל נאך א סיום הש"ס? האט ער געזאגט: אמת, איך לערן טאקע בעיון, דאך האב איך אפער נאך א שיעור וואס איך זאג ש"ס, וויבאלד איך בין רב אין ירושלים, דארף איך כסדר גיין אויף חופה'ס און אויף ברית'ן, האלט איך מיט מיר א קליינע גמרא, און ביז מען קומט אן, כאפ איך אלץ אריין אביסל, יעצט האב איך מסיים געווען ש"ס, אויף דעם וועג פון זאגן דא און דארט אביסל.

ער האט געהאט א מנהג אז צוויי מאל א יאר פלעגט ער גיין באזוכן דעם גרויסן גאון רבי איסר זלמן מעלצער זכרוננו לברכה, און ווען ער האט זיך אויפגעהויבן נאכן באזוך האט ער געזאגט: יישר כח! און נאכדעם איז ער אנוועק געגאנגען, און דאס איז געווען א גרויסע וואונדער, סיי דאס באזוכן, ווייל רבי

א סוף צו די צרות

איסר זלמן איז געווען יונגער פון אים וכו', בפרט איז געווען אינטערעסאנט דאס זאגן יעדעס מאל יישר כח פארן אנועקגיין, האבן די ירושלימ'ע אידן זיך געוואגט אים צו פרעגן דערויף, האט ער געזאגט, איך וועל אייך עפעס דערציילן: מיר האבן ביידע געלערנט אין וואלאזשענער ישיבה, וואס אין יענע צייט זענען געווען אין וואלאזשין געפערליכע מינים און אפיקורסים, וואס האבן געמאכט ליצנות פון די גמרא, און זיי האבן אויסגעטיילט טמאנע ביכער, כדי אריינצוכאפן די גוטע קעפ. ליידער איז זיי דאס געלונגען און זיי האבן אריינגעכאפט אן א שיעור בחורים לומדים, וואס זענען נעבעך אראפ פון אידישן וועג רחמנא לצלן.

איינ שיינעם טאג - פארציילט ער ווייטער - האב איך זיך אויף צוגעכאפט צו אזא בוך, און עס האט מיר אנגעהויבן צו ציען, און רבי איסר זלמן זכרונו לברכה האט דאס באמערקט, האט ער דאס גלייך מיט זיין הוט

א סוף צו די צרות

ארויסגעקלאפט פון מיינע הענט ביז דאס איז
ארויסגעפאלן, ווייל ער האט דאס נישט געוואלט אפילו
אנרירן, און האט דאס אזוי געשטויסן מיט זיינע פוס ביז
צום אויוון, און דאס פארברענט, אויף האט ער מיר
פארגעהאלטן אויף דעם.

למעשה האט מען ביים סוף פארמאכט די ישיבה,
ווייל מען האט איינגעזעהן אז ענדערש זאל מען נישט
האבן קיין ישיבה ווי איידער מען זאל רחמנא לצלן
געכאפט ווערן אין מינות און אפיקורסות.

האט ער אויסגעפירט: וועגן דעם קום איד אים
שטענדיג באזוכן, און אים אפדאנקען, אויף דעם וואס
איד האב שוין מסיים געווען אזויפיל מסכתות, אזויפיל
מאל געלערנט ש"ס, און איד זאג דעם יישר כח אויף
דעם וואס ער האט מיר געראטעוועט מיין לעבן, ווייל
ווען נישט אים וואלט איד אינגאנצן פארפאלן געווארן
מיט מינות און אפיקורסות, דער אייבערשטער זאל

א סוף צו די צרות

אָפּהייטן. זעהט מען פון דעם, אז ביים אייבערשטן איז זייער חשוב אז מען ראטעוועט אַ אידיש קינד.

אזוי ווי גלייך פון דעם שבת קודש גייט מען אריין אין די ליכטיגע חנוכה טעג, וואס דעמאלטס שיינט אויף דער 'אור הגנוז', און די ריינע אָמונה, איז אַ מורא'דיגע געלעגנהייט צוזאם צו בינדן די צוויי לעכטיגע שבתים, זאל דער בורא פֿל עולם העלפן אז אין דעם זכות זאל מען זוכה זיין צו די גאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

~תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם~

בעוהש"ת

קונטרס

עם וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגעברענגען אין אויף די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעגן בשלום.

פרשת מקץ תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארבטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליבטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליבט, אדונט, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הנאון הקדוש, א וואונדערליכע ליבט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארדוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - נוא יארק יצ"ו

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז') פארנוואס
איז א מענטש אזוי ווייט פון דעם בורא כל עולמים? ווייל ער
האט נישט קיין ישוב הדעת, פארנוואס האט ער נישט קיין ישוב
הדעת? ווייל ער איז נישט פרייליך, פארנוואס איז ער נישט
פרייליך? ווייל ער טרעפט נישט אין זיך קיין נקודות טובות, ער
איז זיך שטענדיג דן לפי חוב; איבערדעם נעם זיך אריין אין דיר
אז דו וועסט בעטן נאר אויף שמחה, זאלסט זיין פרייליך
שטענדיג, און דו זאלסט האבן א לעכטיג פנים, א שמייכל אויפן
פנים וכו' וכו', ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן קנ"ג) ווען א איד האט א לעכטיג פנים און שמייכלט
שטענדיג, לייכט אין אים די פנים פון צדיק; איבערדעם זיי נישט
קיין בטלן, הייב אן מיט שמחה, און דער בורא כל עולמים וועט
דיך געבן א לעכטיג לעבן און א פרייליך לעבן, און דו וועסט
צוברעכן אלע מדות רעות און אלע תאוות רעות וכו' וכו', ווארום
דורך שמחה פארברענט מען אלצדינג, אבער דער הייליגער רבי
זאגט בפירוש (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד) אז דאס איז די
שווערסטע זאך צו קומען צו שמחה; איבערדעם נעם זיך אין די
הענט אריין און זיי נאר פרייליך, וועסטו זען אז אלעס וועט
פארראכטן ווערן על צד הכי טוב.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב ס"ט)

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

.א

ויהי מקץ שְׁנַתִּים יָמִים (בְּרֵאשִׁית מא, א), בְּרַעֲנָגֹט דְּעֵר
מִדְּרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פט, א), דְּעַם פֶּסוּק (איוב כח, ג): קַץ שָׁם
לְחֶשֶׁךְ, דִּי צְרוּת און פִּינֶסְטֶערֶנִישׁ הָאט אױף אַ צײַט
ווילאַנג דאס וועט אָנְהאַלְטֶן, אָבֶער נאַכְדֶעם וועט מען
אַרויסגײן דֶערפֿון.

מען זעהט אז יעדער מענטש מיינט: מיר וועט שוין
שטענדיג פינסטער זיין, און איך וועל שוין קיינמאל נישט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

ארויס גיין פון מיין צרה, און עס וועט מיר שוין קיינמאל
נישט ליכטיג זיין וכו', און אז איינער דארף נעבעך
שמאכטן אין תפיסה רחמנא לצלן, טראכט ער אז ער וועט
שוין קיינמאל נישט פון דא ארויסגיין. אדער יעדער וואס
שמאכטעט נעבעך אין זיין אייגענע תפיסה, אזוי ווי עס
שטייט אין תקוני זוהר (כב ע"א): לתברא בית אסירין
דילהון, דער גוף פון א מענטש איז אויך א תפיסה פאר
זיין נשמה; דאס הייסט, אמאל איז דער מענטש אליין א
תפיסה און זיין נשמה פייניגט זיך דארטן, אזוי ווי מען
זעהט מענטשן פייניגן זיך אליין, בשעת קיינער רודפ'ט
זיי נישט. און פאר יעדן מענטש דאכט זיך אז פאר יענעם
גייט בעסער, וואס דאס איז באמת א גרויסער נארישקייט,
ווייל יעדער מענטש האט זיין פעקל צרות, נאר קיינער
איז נישט אינטרעסירט צו דערציילן זיינע צרות פאר א
צווייטן, אזוי ווי די וועלט זאגט: מען וואשט נישט די
שמוציגע וועש אינדרויסן.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיט):
די וועלט זאגט אז עס איז דא 'עולם הזה' און 'עולם
הבא', 'עולם הבא' גלייבן מיר אז עס איז דא, אבער
'עולם הזה' איז בכלל נישט דא, און לויט די צרות וואס
מענטשן מאכן מיט דא אויף די וועלט, איז דא דער
גיהנום. נאר עס איז דא איין עצה, צו אנטלויפן צום
אייבערשטן און צו די תורה, אזוי ווי חז"ל זאגן (פראשית
רבה, יג, ז): אויפן פסוק (איוב ה, ז): אדם לעמל יולד, א
מענטש איז באשאפן געווארן זיך צו מוטשענען, ואשרי
מי שעמלו בתורה, וואויל איז דעם מענטש וואס ער
מוטשעט זיך אין די תורה; דאס הייסט, וויבאלד מען
דארף זיך שוין נא מוטשענען, זאל דאס כאטש זיין אין די
תורה. און אפילו עס קומט אן שווער אויפצומאכן א
חומש, א משניות, א גמרא, א מדרש, זאל ער זיך
אנשטרענגען און אין דעם אריינגלייגן זיין פלאג, יעדן טאג
צו לערנען די פיר לימודים, וואס דורך דעם ברענגט ער
ארויף אויף זיך א מורא'דיגע לעכטיגקייט פון די פיר

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

עולמות: 'אצילות, בריאה, יצירה, עשיה', אזוי ווי דער
אַר"י הקדוש זאגט (שער המצוות, פרשת ואתחנן): מקרא: איז
אין 'עולם העשיה'. משנה: איז אין 'עולם היצירה'.
גמרא: איז אין 'עולם הבריאה'. מדרש און זוהר: איז אין
'עולם האצילות'.

דאס זאגט דער מדרש (בראשית רבה פט, א): קין שם
לחשה, זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה, יעדער
מענטש וועט אמאל ארויסגיין פון זיינע צרות. א בחור
רעדט זיך איין אז ער וועט קיינמאל נישט חתונה האבן,
און אזוי אויף יעדער מענטש מיט זיין צרה, אבער דער
אייבערשטער העלפט, אז עס קומט פאר יעדן די צייט
ווען ער גייט ארויס פון זיינע צרות און פראבלעמען.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): א
מענטש דארף שטענדיג נאכגיין און זעהן עס זאל זיין
שלום צווישן אידן, און אויף אז יעדער מענטש ביי זיך

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אליין זאל זיין א צופרידענער מענטש, און עס זאל אים נישט זיין קיין חילוק וואס עס גייט אויף אים איבער, שטענדיג זאל ער טרעפן דעם אייבערשטן, און צו דעם איז מען זוכה דורך די 'תורה', וואס ווערט אנגערופן: 'שלום', אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי ג, יז): וכל נתיבותיה שלום. און אויך דורך די 'צדיקים' וואס ווערן אויך אנגערופן: 'ברית שלום' (השמת הזוהר בראשית, רנו ע"א). דורכדעם קען זיין שלום צווישן אידן, אז אידן זאלן זיך ליב האבן, און אזוי אויך זאל יעדער מענטש זיין צופרידן מיט זיך.

דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן פון מחלוקת, און נישט רודפן אדער ווי טוהן א צווייטן, נאר זיך זייער ליב האבן און שטענדיג דן זיין יעדע איד לפי זכות. חז"ל זאגן (עבודה זרה ד ע"א): אזוי ווי די טבע איז ביי פיש, אז דער גרעסערער עסט אויף דעם קלענערן, אזוי אויך ביי מענטשן, וויל איינער אויפעסן דעם אנדערן, און ווען מען

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

וואלט נישט מורא געהאט פון די רעגירונג, וואלט איינער אויפגעגעסן דעם אנדערן לעבעדיגערהייט (אבות ג, ב). און ביי יעדע מחלוקת, שרייט מען אז מען מיינט דאס 'לשם שמים', און באמת נעמט זיך אלע מחלוקת נאר פון קנאה.

איך האב געקענט א ברסלב'ער חסיד רבי חיים בננימין בראד ז"ל, ער איז שטענדיג געווען נאר פריילעך, כאטשיג ער איז געווען א גרויסער ארימאן און ער האט גארנישט געהאט, ער איז געווען אין רוסלאנד אונטער די פארשאלטענע קאמוניסטן ימח שמים, וואס האבן נאר געוואלט אויסרייסן אידישקייט רחמנא לצלן, מען האט אים אמאל געכאפט לייגן טלית און תפילין, האט מען אים גלייך אריינגעשליידערט אין תפיסה, אבער וויבאלד ער איז געווען זייער א פרייליכער איד, האט ער זיך גענומען טאנצן: ברוך השם אז צוליב לייגן תפילין האט מען מיך אריינגעלייגט דא. האבן זיך די אויפזעהערס דארטן אנגערופן איינער צום אנדערן: ער איז דאך א

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

משוגגענער, ער טאנצט א גאנצן טאג, מען דארף אים ארויסלאזן! [ביי די רוסן ימח שמים האט מען אידישקייט וכו' געדארפט אויסרייסן, אבער אויף א משוגענעם האט מען רחמנות געהאט], אבער ביים ארויסלאזן דארף מען אונטערשרייבן, און וויבאלד עס איז געווען שבת, האט ער נישט געוואלט מחלל שבת זיין און אונטערשרייבן בשום אופן, האט ער געזאגט: ער שרייבט נישט שבת. האט מען אים געזאגט: ווילסטו דען נישט ארויסגיין?! שרייב דיין נאמען און ביזט פריי! האט ער נאכאמאל געזאגט מיט א שטארקייט: גיין! שבת שרייב איך נישט. רופן זיי זיך אן: וועסטו דא בלייבן שמאכטן און קיינמאל נישט ארויסגיין.

האט ער גענומען טאנצן נאך מער: ברוך השם אז נישט נאר מען האט מיר איינגעזעצט וועגן טלית ותפילין, נאר יעצט ווילן זיי מיר דא לאזן שמאכטן וועגן היטן שבת, און ער איז געווען אויסטערליש פרייליך, און נאר

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

געטאנצן אגאנצן שבת פון גרויס שמחה, האבן זיי אים געפרעגט: ווען וועסטו יא קענען חתמ'ענען?! האט ער געזאגט: ווען איר וועט זעהן שטערנס אינדרויסן, זיי האבן קוים אויסגעווארט ביז ביינאכט, און גלייך אים געהייסן חתמ'ענען, און פארשיקט פון דארט.

זיין איידעם דער באקאנטער מגיד רבי יעקב גאלינסקי שליט"א, האט טאקע דערציילט אז זיין שווער פלעגט נאר רעדן פון שמחה, און שטענדיג פלעגט ער רעדן די תורה פון: 'אזמרה' (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב), וואס דארט שמועסט דער הייליגער רבי אויס, די וויכטיגקייט פון זיין פריילעך און טרעפן שטענדיג נקודות טובות ביי זיך און ביי יעדן איד, אויך פלעגט ער אסאך חזרין די תורה פון: בצר הרחבת לי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצה), אז אפילו ווען עס איז זייער ענג פאר א מענטש, זאל ער טרעפן די 'הרחבות', און זעהן די חסדים וואס דער אייבערשטער טוט אפילו ווען ער האט א צרה.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

האט דער מגיד רבי יענקעלע גאלינסקי שליט"א אויף אמאל פארציילט אן אינטערעסאנטע מעשה, וואס ער האט אליינס בייגעוואוינט, ער האט אמאל געוואלט גיין צום פאנעוויזשער ראש ישיבה דער באוויסטער גאון הרב שך זצ"ל, [ער האט אים נאך געקענט פון יוראפ], האט ער גענומען א טעקסי, פֿרעגט אים דער טעקסי דרייווער: וואו ווילט איר פֿארן? זאגט ער: קיין בני ברק צו הרב שך, און ער הייבט אים אן מסביר צו זיין: ער איז אן אדם גדול, ער קען פֿל התורה פֿלה, אפֿער דאס האט דעם פֿרייען טעקסי דרייווער גארנישט איבערגענומען, ער פֿרעגט אים נאר: ברכות טיילט ער?! ענטפֿערט רבי יענקעלע: אז דו ווילסט א ברכה, וועל איך אים זאגן, און ער וועט דיר זיכער געבן א ברכה, ער קומט אריין צו אים, און ער שטעלט אים פֿאר: ער האט מיך געברענגט מיטן טעקסי, און ער וויל א ברכה אויף א קראנקן, פֿרעגט הרב שך זצ"ל דעם טעקסי דרייווער: ווער איז דער חולה? זאגט ער: מיין הונט! [דערציילט רבי יעקב אז ער האט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

באמערקט ווי אזוי הרב שף האלט זיך איין מיט אלע כוחות נישט צו לאכן, האט ער אים בארואיגט, און ער נעמט א סידור און מישט אויף ביי 'מי שברך לחולה', און הייבט אן צו זאגן: מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך וירפא את החולה... און פֿרעגט אים: ווי אזוי הייסט דער הונט? זאגט ער: לאסי! און ווי אזוי הייסט זיין מאמע? זאגט ער: איך ווייס נישט. מאכט ער צו דעם סידור, און האלט אים אן ביי די הענט מיט ליבשאפט, און זאגט אים: מען קען נישט מאכן א 'מי שברך' אן די מאמעס נאמען, און ער איז ארויסגעגאנגען זייער צופרידן, און נאכדעם איז ער געווארן א בעל תשובה.

פון די מעשה קען מען זיך ארויסלערנען א מוראדיגן מוסר השכל ווי ווייט מען דארף מקרב זיין יעדן איד, און אכטונג געבן אויף זיין כבוד, בפרט א בחור וואס עס גייט אויף אים דורך אלע שווערע נסיונות, און מען נעמט אים, און מען בויעט אים אויף, און מען ברענגט אים

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

צוביסלעך צוריק, איז דאך דאס די גרעסטע זכות, און אונדאי זאל א בַּחֲוֹר נישט זיין ערגער פון א הונט.

דאס געפונען מיר שוין אויף אין חז"ל (שבת לא ע"א):
ווען דער גר איז געקומען צו שמאי, אז ער וויל לערנען די גאנצע תורה אויף איין פוס, האט אים שמאי געזאגט: גיי פון דא, איך דארף נישט קיין משוגעים. ווען ער איז געקומען צו הלל האט ער אים געזאגט: איך וועל דיר אויסלערנען, און ער האט אים געזאגט: מה דעלך סני לחברך לא תעביד, וואס דו ווילסט נישט מען זאל טוהן פאר דיר, טוה נישט פאר א צווייטן. און א מענטש דארף זיך שטענדיג מאכן א חשבון, ווען דאס וואלט געווען זיין אייגן קינד, וואלט ער דען געוואלט מען זאל זיך ווארפן מיט אים?! דערפאר דארף מען מקרב זיין יעדן אידיש קינד. אבער זוכה זיין אז עס זאל זיין שלום צווישן איין איד מיטן אנדערן, דאס איז די שווערסטע זאך.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אזוי אויף דארף מען אליין זיין א צופרידענער מענטש, און וויסן אז דער לעבן גייט נישט ווי אזוי מען האט געוואלט, און מען האט 'עליות' און 'ירידות', אמאל האט מען א מורא'דיגע הצלחה, און אלעס גייט גוט, און פלוצלינג דרייט זיך עס איבער, און עס הייבט אן איבערצוגיין, אבער דאס איז די מעלה פון א איד, אז ער איז: שלום במדותיו, ער איז צופרידן מיט זיך, און עס איז ביי אים נישט קיין חילוק צו עס גייט אים גוט צו נישט, שטענדיג דערהאלט ער זיך.

חז"ל זאגן (שפת י ע"ב): דעם אייבערשטנס נאמען איז 'שלום', [וועגן דעם זאל מען נישט זאגן שלום אין מקנה]. קומט אויס, אז ווען מען נעמט אריין דעם אייבערשטן אין זיך, איז דא שלום און מען קען זיין צופרידן. דאס זעלבע דארף מען אין שטוב אויף אריינברענגען דעם אייבערשטן, ממילא וועט דארט זיין 'שלום בית'. דאס הייסט, מען דארף שטענדיג מותר זיין

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אין שטוב, און געבן גערעכט פארן ווייב, נאר אזוי קען מען האבן הצלחה אין לעבן. אבער ווען א מענטש וויל דווקא אויספירן, און ווייזן אז ער איז בעל הבית, קומט נאכדעם ארויס אלע פראבלעמען, אזוי ווי די גמרא דרוקט זיך אויס: הרי זה בא ללמד ונמצא למד, א מענטש מיינט אז ער וועט איר לערנען, ביז דערווייל ווערט ער געלערנט. ווייל זי קען דאס נישט פארנעמען און זי אנטלויפט צו אירע עלטערן, און ער דארף שוין האבן א גאנצע שלום בית קאמיטע וכו', אבער אז א מענטש האט שכל, דארף ער נישט קומען צו דעם.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נא): מען דארף אסאך הארעווען אין עבודת השם, [דאס הייסט, מען דארף אסאך רעדן צום אייבערשטן], און מען דארף האבן אסאך סיעתא דשמיא, אז די זאץ און אפפאל פונעם מח זאל זיך זעצן. ווייל א יונגע מענטש קאכט נאך זייער שטארק, און מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן און

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

האבן אסאך סיעתא דשמיא, אז מען זאל זוכה זיין צו ישוב הדעת און קענען מותר זיין און נאך געבן.

זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג):
דורך די צדיקים, און דורך די תורה וואס ווערן אנגערופן שלום, קען מען זוכה זיין דערצו. ווייל דאס איז די גאנצע ארבעט פון צדיקים: אריין צו ברענגען אין א מענטש די מדה פון שלום, ער זאל זיין א צופרידענער מענטש, ממילא באדערט אים שוין נישט אלע זאכן ארום אים, אזוי אויף אז א מענטש לערנט די תורה הקדושה, זעצט דאס אים דער מח.

ג.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער (שם): א מענטש דארף וויסן אז: מלא כל הארץ כבודו, דער אייבערשטער איז אויף די גאנצע וועלט. ולית אתר פנוי מיניה, עס איז נישט דא א פלאץ וואו דער אייבערשטער זאל נישט זיין. ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, דער אייבערשטער

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

פילט אן אלע וועלטן, און ער נעמט ארום אלע וועלטן. און אפילו א מענטש ארבעט צווישן גוים, זאל ער נישט זאגן: דא אויף אזא פלאץ קען איך נישט דינען דעם אייבערשטן, נאר ער זאל וויסן אז דארטן קען ער אויך דינען דעם אייבערשטן, ווייל דארטן איז אויך דער אייבערשטער; נאר וויבאלד דער מענטש איז ארום גענומען מיט קליפות רחמנא לצלן, אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות ו' ע"א): ווען א מענטש וואלט געזעהן וואס עס טוט זיך ארום אים, און וויפיל טויזנטער מזיקים און קליפות רחמנא לצלן געפונען זיך אויף זיין רעכטע און לינקע זייט, וואלט ער דאס נישט געקענט פארנעמען. [אפילו די סייענטיסטן זאגן: זיי קענען זעהן ווי אזוי אלע מענטשן זענען ארום גענומען מיט דזשערמס. וואס באַאמת איז דאס 'קליפות' וואס א מענטש האט באשאפן מיט זיינע זינד רחמנא לצלן, נאר זיי רופן דאס אן דזשערמס], און די אלע קליפות מאכן אים שפירן אז ער איז זייער ווייט פון באשעפער.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אָבער לויט וויפיל ער נעמט אַראַפּ פון זיך די קליפות
און לבושים וואס דאס פאַרדעקט און פאַרהוילט פון אים
דעם אייבערשטן, הייבט ער אן מער און מער צו זעהן אז
עס איז דא אַ באַשעפער, ממילא שפירט ער זיך נענטער
צום באַשעפער, און ער האט זיך ליב מיטן אייבערשטן;
און ער הייבט אן צו זינגען שירות ותשבחות און געזאנגען
פארן בורא כל עולמים, וואס דאס איז די העכסטע
מדריגה אז דער מענטש זאל שפירן אז דער באַשעפער
איז דא.

און ווי אזוי קען אַ מענטש וויסן צו ער האט שוין
מבטל געווען די קליפות? אויב ער איז פריילעך איז אַ
סימן אז ער איז שוין ביי די קדושה, און ער איז נאנט צום
אייבערשטן, ווייל ביים אייבערשטן איז נאר דא שמוחה,
אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברי הימים-א טז, כז): עוז וחדוה
במקומו. און שמוחה פאַרברענט אַלע קליפות.

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

און א מענטש דארף זיך זייער פרייען מיט יעדע נקודה טובה וואס ער האט, און אפילו ער טרעפט נישט גארנישט מיט וואס צו זיין פריילעך, קען ער זיך אבער פרייען מיט דעם אליין אז ער איז געבוירן געווארן א איד, שלא עשני גוי! (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י). און אז ער האט געזינדיגט, דארף ער אויך נישט זיין צובראכן, נאר תשובה טוהן, ווייל תשובה איז אויך א מצוה אזוי ווי אלע מצוות, און דער עיקר תשובה איז זיך מתוודה צו זיין, און אלעס דערציילן פארן אייבערשטן (רמב"ם הלכות תשובה, פרק א). וואס דעמאלטס איז אים דער באשעפער מוחל אויף אלעס וואס ער האט געזינדיגט, אזוי ווי חז"ל זאגן (תורת כהנים בחקתי, פרק ח): אמר הקדוש ברוך הוא למשה מיד שמתוודים, אני מוחל להם, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה: גלייך ווען א מענטש פארציילט מיר אויס וואס ער האט געטוהן, בין איך אים מוחל; פונקט אזוי ווי א טאטע ווען ער ווערט אויפגערעגט אויף א קינד וואס האט עפעס שלעכטס געטוען, אבער אויב דער קינד

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

קומט און זאגט: טאטע! איך וועל שוין זיין גוט, טאטע!
איך וועל שוין זיין וואויל, האט דער טאטע רחמנות אויף
אים, און ער איז אים מוחל, איז דאך אונדאי און אונדאי -
אן קיין שום פארגלייף - אז ווען מען קומט צום בורא פל
עולמים, און מען דערציילט אים אלעס, איז ער גלייף
מוחל.

עס פלעגט זיין דער סדר ביים הייליגן צאנזער רב
זכותו יגן עלינו, אז פאר סוכות פלעגט מען אים ברענגען
צוויי קעסטלעך פון די שענסטע אַתרוגים ער זאל זיך
אויסקלויבן פאר זיך, און עס זאל זיין גענוג אויף פאר
זיינע קינדער און אייניקלעך, און דער הייליגער צאנזער
רב האט אנגעווארענט: קיינער זאל נישט אויפמאכן די
קעסטלעך פון די אַתרוגים ביז ווילאנג ער קלויבט זיך
אויס אן אַתרוג, נאכדעם קענען שוין די קינדער און
אייניקלעך אויף נעמען. האט זיך איינער פון די
אייניקלעך געמאכט א חשבון: מן הסתם וועל איך זיין

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דער לעצטער צו קענען קלויבן און מען וועט מיר איבערלאזן דעם שוואכסטן אַתרוג, איז ער געגאנגען שטילערהייט און אויפגעמאכט איין קעסטל און ארויסגענומען א אַתרוג און דאס צוריק פארמאכט. נאכדעם ווען מען האט געברענגט פארן הייליגן צאנזער רב די אַתרוגים, און ער האט באמערקט אז איינער האט דאס שוין אנגעריט, האט ער זיך גערעגט: ווער האט דא אנגעריט? ! פארשטייט זיך אז דער הייליגער צאנזער רב האט אונדאי געוואוסט וועלכער אייניקל דאס איז געווען, און ער האט נישט געוואלט רעדן מיט אים, און ער האט אים מרחק געווען.

מען האלט שוין ערב סיכות נאכמיטאג, וואס ווי באוויסט פלעגט דעמאלטס דער הייליגער צאנזער רב טיילן אויסטערליש אסאך צדקה, וואס ער האט נאר געהאט, [אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (ע"יין פרי עץ חיים) שער יום הכפורים, פרק א; שער חג הסוכות, פרק

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

(א): ערב סופות איז די גרעסטע צייט פון צדקה. אבער אויף דעם אייניקל האט ער נישט געוואלט קוקן, פארשטייט זיך אז ער האט שוין גוט חרטה געהאט אויף דעם וואס ער האט געטוען, איז ער אריין געקומען צום זיידן און אויסגעזאגט דעם אמת: זיידע! איך האב עס גענומען, און איך וויל שוין זיין וואויל. זאגט דער צאנזער רב: אזוי! דו ווילסט שוין זיין וואויל?! איך וויל שוין אויף זיין וואויל! לאמיר ביידע זיין וואויל און דער באשעפער וועט אונז ביידע מוחל זיין.

על אחת כמה וכמה ווען א איד קומט צום בורא פל עולם, און זאגט: רבוננו של עולם! איך בין דורכגעפאלן מיט גראבע עבירות, אבער איך וועל שוין זיין וואויל, איך וועל דאס שוין מער נישט טוהן, און אפילו איך האב דיר שוין אסאך מאל צוגעזאגט, און איך בין ליידער נאכאמאל דורכגעפאלן, וויל איך נאכאמאל תשובה טוהן וכו'. איז אונדאי אז דער אייבערשטער

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

נעמט אן זיין תשובה, און ער איז אים מוחל אויף אלעס; ווייל דאס איז דער עיקר מעלה פון א איד אויף דער וועלט, אז ער טוט תשובה, און ער דערהאלט זיך.

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג):
עס איז דא צוויי ערליי טעג, גוטע טעג און שלעכטע טעג,
אזוי ווי שלמה המלך זאגט (קהלת ז, יד): ביום טובה היה
בטוב, וביום רעה ראה; דאס הייסט, ווען דו האסט א
גוטע טאג זיי אויפגעלייגט און פריילעך, און אין א
שלעכטן טאג, קוק גוט אריין, וועסטו זעהן אז דארט איז
אויף דא גוטס, וואס דאס איז די תורה; דאס זאגט אויף
דער פסוק (דברים יא, כו-כח): ראה אנכי נתן לפניכם 'היום',
דער באשעפער געט פאר יעדן איינעם א מתנה דעם
'טאג', אבער אין דעם טאג איז דא א ברכה און חלילה
דאס פארקערטע א קללה. און דאס ווענדט זיך אין דעם
מענטש: את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אַשר אַנכי מצוה אתכם היום, איז ער זוכה און ער פריידט זיך מיט די מצוות וואס ער האט, לעבט ער א גוטן טאג און ער איז פריילעך, והקללה אם לא תשמעו אל מצוות ה' אלקיכם, וסרתם מן הדרך אַשר אַנכי מצוה אתכם היום וגו', אָבער אויב איז ער נישט פריילעך מיט זיינע מצוות וואס ער האט, ווייל ער גלייבט נישט אין זיך, און ער ווייסט נישט ווי חשוב ער איז ביים אייבערשטן, דאס איז נעבעך דער גרעסטער קללה, און דער גאנצער טאג גייט אים אַוועק מיט צופראכנקייט, און ער כאפט נישט אַרײַן וואס ער קען.

דאס זאגט דער הייליגער רבי (שם): אז עס גייט דיר גוט: ברוך השם ביזט אויפגעשטאנען, זיך אָפּגעגאָסן נעגל וואסער, געזאגט ברכת התורה, געלאפן אין מקנה, געדאווענט די דריי תפילות מיט מנין, און געלערנט חומש רש"י מיטן תרגום, משניות, גמרא, און געגעבן

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

צדקה און אריינגעכאפט מצוות; איז דאך אונדאי גוט, און זיי נאר פריילעך.

אונדאי איז דא א חילוק צווישן איינער וואס לערנט איין בלאט גמרא צו איינער וואס לערנט צען אדער צוואנציג בלעטער גמרא, דאך קען נישט יעדער דאס באווייזן, זאל ער זיך זייער פרייען מיט זיין איינעם דף וואס ער קען יא לערנען, און אזוי זאל ער זיין זייער פריילעך מיט יעדע קלייניקייט וואס ער כאפט אריין.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות תרומות ומעשרות, הלכה ג): [עס איז פדאי אז מען זאל דורך לערנען די הלכה], רוב מענטשן האבן נישט קיין חשק און זענען זיך מתרשל פון טוהן מצוות, ווייל זיי טראכטן: די בלאט גמרא אדער די פעני פאר צדקה, וועט מיר סיי ווי שוין נישט העלפן, און אזוי ביי אלע מצוות, אבער דער אמת איז פארקערט: דווקא יעדע קלייניקייט וואס א מענטש טוט, וועט אים מורא'דיג צוגיין קומען, און די דף

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

גמרא און די פרוטה וואס ער געט פאר צדקה, דאס וועט אים העלפן, [דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט (שיחות הר"ן סימן קמא): ווער עס וועט געבן א 'פרוטה' פאר צדקה און זאגן די צען קאפיטלעך תהלים [תקון הפלילי], וועט ער אים ארויסשלעפן פון גיהנום און שאול תחתית. דער הייליגער רבי וואלט פונקט אזוי געקענט בעטן מען זאל געבן אכטצן דאלער, דאך האט דער הייליגער רבי נאר געזאגט אז מען זאל געבן א 'פרוטה לצדקה'].

חז"ל זאגן (בבא בתרא ט ע"ב): כל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול, פון יעדע פעני וואס מען געט ווערט נאכדעם א ריזיגן סכום, נאר פארן וואס געבט נישט א מענטש קיין צדקה פאר יעדע תפלה? ווייל ער מיינט אז ער דארף געבן עפעס א חשוב'ע סומע, און דאס האט ער דאך נישט יעצט צו געבן, ממילא געט ער גארנישט, אבער ווען א מענטש ווייסט די חשיבות פון יעדע פעני, וואלט ער שטענדיג געגעבן צדקה, דער אר"י הקדוש

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

זאגט (שער הפנויות, ענין תפלת השחר): ווען מען זאגט ביים דאווענען: ואתה מושל בכל, זאל מען געבן צדקה, פאר תיקון הכללי געט מען א פרוטה, און אזוי אויך פאר מנחה און פאר מעריב, [כאטשיג דער ירושלמי זאגט (פאה ח, ח): אז ביינאכט זאל מען נישט געבן קיין צדקה וכו', זאגט שוין אויף דעם דער הייליגער מונקאטשער רב זכותו יגן עלינו (דברי תורה קמא, קיז): אז מען דארף נישט מורא האבן, און מען זאל זיך נישט ארויסדרייען פון געבן צדקה ביינאכט פאר ארימעלייט (עיין שם באריכות בנועם לשונו)].

און אזוי איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה דארט זייער מאריך, אז די עיקר סבה פארנוואס א מענטש כאפט נישט אריין אויף דער וועלט וואס ער קען ווען אריינכאפן, קומט פון רבוי אור, שטענדיג טראכט ער אז ער וואלט געדארפט אזויפיל טוהן פארן באשעפער, און אזוי ווי ער קען דאך דאס נישט באווייזן, ממילא טוט ער

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

גארנישט, אין די צייט װאס דער באשעפער בעהט נישט פון אים נאר װאס ער קען יא טוהן.

קומט אויס אז א מענטש דארף זיך שטענדיג מחיה זיין מיט יעדע ביסל גוטס װאס ער האט, װאס דאס איז די גוטע טאג װאס ער האט, דאס מיינט: ביים טובה הייה בטוב.

אבער װאס טוט מען ביים רעה אין דעם שלעכטן טאג װאס עס גייט אויף אים נעבעך דורך צרות צרורות? ! איז די עצה: 'ראה', ער זאל גוט קוקן װעט ער זעהן אז אין די שלעכטס איז אויך דא גוטס.

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה אויס (לקוטי הלכות חנופה, הלכה ג): דער חלום פון פרעה, װאס נאר יוסף האט דאס געקענט פותר חלום זיין, װאס די זיבן פעטע קיען איז מרמז אויף די גוטע טעג װאס א מענטש האט, און עס גייט אים גוט און ער איז מלא שמחה, און פלוצלינג געט זיך דאס א דריי איבער,

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

און עס קומען מאגערע קיען, און שלינגען איין די פעטע קיען, און מען דערקענט גארנישט אז עס איז בכלל געווען פעטע קיען; וואס דאס ווייזט אז עס קומט א צייט וואס עס הייבט אן איבערצוגיין אויף דעם מענטש, און ער ווערט זייער צובראכן, און קיינער קען אים נישט פוטר חלום זיין, וואס איז דא געשען מיט זיין גוט לעבן? ! צום ביישפיל: א מענטש וואס איז געווען פארמעגליך, און פלוצלינג האט ער אלעס פארלוירן, און ער ווערט אויס מענטש, און ער ווייסט נישט וואס צו טוהן, און קיינער קען אים שוין אפילו נישט מחזק זיין, אזוי אויף זעהט מען א יונגל וואס פלעגט זיין אזוי פריילעך, ער האט געטאנצן און געשפרינגען, נאכדעם ער איז געווארן בר מצוה מיט אזא שמחה, פלוצלינג ווען ער איז אלט געווארן פערצן - זעכצן יאר און ער איז דורכגעפאלן, איז ער געווארן אינגאנצן צובראכן, און קיינער קען אים נישט העלפן ארויסצוגיין פון זיינע פראבלעמען.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

נאר דער צדיק קען אים פוּתֵר חֲלוּם זײַן, און ער לערנט אים אויס ווי אזוי דער לעבן גייט, און מען דארף זעהן זיך אסאך צו צוגרייטן אין די יוגענט, וואס דעמאלטס איז די בעסטע יארן, און אז מען לערנט אסאך מקרא, אסאך משנה און אסאך גמרא, און אז א יונגער בחור האט שכל און ער ווייסט ווי אזוי אויסצונוצן די צייט, קויפט ער זיך איין אסאך סחורה, אז אפילו נאכדעם ווען חלילה וחס עס הייבט אים אן איבערצוגיין, האט ער זיך מיט וואס צו דערהאלטן, מיט אלעס וואס ער האט זיך אנגעזאמלט במשך די יארן.

דאס זאגט דער פסוק (בראשית מא, לו): וְהָיָה הָאָבֶל לְפָקֶדוֹן, דאס וואס דו האסט אמאל געלערנט, דאס קומט צוניץ פאר א מענטש שפעטער ווען ער דארף דאס האבן, בפרט אז א מענטש האט שכל און ער לערנט אסאך דעם הייליגן רבינו'ס ספרים, און ער הערט זיך אן מיט אסאך אסאך התחזקות, דעמאלטס אפילו ווען עס קומט אויף

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אים חס ושלום שווערע ביטערע צייטן, האט ער מיט וואס זיך צו מחיה זיין און זיך מחזק זיין.

מיט דעם איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה אויך מקשר דעם ענין פון חנוכה, [ווייל חנוכה איז מען מכניע די קליפה פון יין, וואס חז"ל זאגן (ראש השנה יח ע"ב): אז זיי האבן גוזר געווען אז מען זאל נישט דערמאנען דעם אייבערשטנס נאמען. ווייל פון וואס א מענטש רעדט, ביי דעם האלט ער, און מען קען גלייך דערקענען א מענטש דורך זיין מויל, אזוי ווי דער בעל שם הקדוש האט געזאגט: דער מענטש זאגט אליינס אויס אלעס וואס ער האט געטוהן, אזוי אויך זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן ס"ו): יעדע נאך וואס דער מענטש טראכט מוז אדורך גיין זיין מויל.

דער בעל שם הקדוש איז אמאל געווען מיט זיינע תלמידים אונטערוועגנס, און זיי האבן זיך אפגעשטעלט

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

ביי אַ גאָסט-הויז [קָרעט־שְׁמַע], און דער גאָסט געבער
האַט געגעבן פֿאַרן בעל שם הקדוש גלעזלעך און עפּעס
צו טרינקען, פֿרעגט אים דער בעל שם הקדוש: די
גלעזלעך זענען גע'טובל'ט? ענטפֿערט דער בעל הבית:
יא גע'טובל'ט, נישט גע'טובל'ט, טרינקט רבי! ווי נאר
דער בעל שם הקדוש האט דאס געהערט, איז ער זייער
דערציטערט געווארן, און ער האט זיך אויפֿגעהויבן, און
זיך אָנגערופֿן פֿאַר זיינע תּלמידים: איך מוז פֿון דא
אַרויסגיין, דא היט מען נישט קיין 'טהרת המשפּחה'
רחמנא לצלן; ווייל עס איז נישטא אַזא זאך אז אַ מענטש
זאל סתּם אַזוי זאגן אַזאַלעכע װערטער: יא גע'טובל'ט,
נישט גע'טובל'ט. אַ מענטש מוז זיך פֿאַרעדן רחמנא
לצלן, און ער כאַפט גאַרנישט אַז ער זאגט אויס אַלעס
וואס ער האט געטוהן, נאר איינער זאגט דאס אַרויס
אַפֿען, און אַן אַנדערער אַפֿילו ער פֿרובירט צו באַהאַלטן,
דאך אומווילנדיג פֿאַרציילט ער דאס אויס, און דער צדיק
וואס האט אַ ריינעם מַח מיט ריינע אויגן און ריינע

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אויפֿערן, כאַפּט גוט אויף וואס ער האט געזאָגט, דאס זענען אונז חז"ל מַרְמֵז (חילין יז ע"ב): רב בְּדִיק בְּלִישְׁנֵיהּ, רב האט בודק געווען אַ מענטש דורך זיין צונג; דאס הייסט, ווען ער האט געהערט אַ מענטש רעדן, האט ער שוין גלייך געוויסט ווער דער גאַנצער מענטש איז און וואו ער האלט.

דער הייליגער רבי זאָגט (ספר המדות אות ניבול פה, סימן א'): אַ מענטש וואס רעדט שמוציג איז אַ סימן אז ער איז פול מיט שמוץ, און פון דעם טראַכט ער. שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ זאָגט (משלי ב, ו): מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה, פון די מויל פון אַ מענטש, קען מען וויסן זיין גאַנצע מח, און וואס ער טראַכט.

קומט אויס, אז אַ איד רעדט צום באַשעפער, איז דער באַשעפער דא, און וועגן דעם האָבן די יונגים דער עיקר געוואלט אַרויסרייסן אז מען זאל נישט רעדן פון באַשעפער, און ווען די חשמונאים זענען זיי בייגעקומען,

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

האבן זיי איינגעפירט, אז נישט נאר מען זאל רעדן פון באשעפער, נאר אפילו אויף א שטר, זאל מען שרייבן פסיעתא דשמיא [בס"ד], בעזרת השם יתברך [בעזהשי"ת], כדי אז שטענדיג זאל מען דערמאנען דעם באשעפערס נאמען.

דער של"ה הקדוש זאגט (שער האותיות, א - אמת ואמונה, מו - נג): א רמז אויפן פסוק (משלי יט, כא): רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, א מענטש טראכט אסאך פלענער, אבער וואס איז די עצה אז עס זאל מצליח זיין? דורך דעם וואס ער דערמאנט דעם אייבערשטנס נאמען. דאס איז דער פסוק מרמז: 'היא' תקום, וואס איז ראשי תיבות: א'ם י'רצה ה'שם. אז א איד וועט שטענדיג זאגן: א'ם י'רצה השם, אדער: בעזרת השם, אדער: אז דער באשעפער וועט העלפן וועל איך גיין, וועל איך טוהן, וועל איך ערלעדיגן, דורך דעם וואס ער דערמאנט דעם

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אייבערשטנס נאמען, ווארפט ער אראפ די קליפות, און
ער וועט מיטן אייבערשטנס הילף מצליח זיין.

ה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות חנופה, הלכה א; וְעוֹד): חנופה איז א לשון פון חינוף, זיך באגייען; וועגן דעם זעהט מען אז די ערשטע נאכט צינדט מען איין ליכטל, די צווייטע נאכט צינדט מען צוויי, אבער מען גייט צוריק צום ערשטן לעכט, די דריטע נאכט צינדט מען דריי, און מען גייט נאכאמאל צוריק צום ערשטן, אזוי גייט מען יעדע נאכט צוריק צום אנהייב, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב): ווען מען קומט צום צדיק, דארף מען שטענדיג קומען פון דאסניי, אזוי ווי מען קומט יעצט די ערשטע מאל, און נישט טראכטן: איך ווייס שוין וואס דער צדיק וועט רעדן. חז"ל זאגן (חגיגה ג ע"א): אין בית המדרש בלא חידוש, שטענדיג ווען א מענטש גייט אין בית המדרש

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

לערנען, אדער ער גייט צום צדיק, וועט ער געוואר ווערן
און הערן גייע זאכן, און אפילו ער וועט נישט הערן ממש
קיינ גייע זאכן, וועלן אפער די אלע זאכן וואס איז שוין
ביי אים אלט געווארן, אויפגעפרישט ווערן ווי גיי.

ווייל דער גאנצער ארבעט פונעם סמ"ך מ"ם איז
אריינצוברענגען אין דעם מענטש אן אלטקייט, וואס דאס
איז 'חכמת יונ', אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן טייטשט
(לקוטי הלכות בציעת הפת הלכה ה): דאס וואס עס שטייט אין
פסוק (תהלים סט, ג; טו): טבעתי בין מצולה, הצילני
מטי"ט ואל אטבעה, איך בין איינגעזינקען געווארן אין א
געדעכטע זומפ, וואס איך קען נישט ארויס גיין, און ווי
מער איך וויל ארויס גיין, ציעט מיר עס מער אראפ, און
איך זינק טיפער און טיפער, ווייל דער ליים איז שוין
זייער געדעכט, און מען קען זיך נישט ארויסזעהן דערפון.
דאס זענען געווען די יוונים, וואס זיי האבן רחמנא לצלן
געוואלט אריינלייגן אינעם מענטש אזוי שטארק די:

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

טבע, מקרה, מזל, אז ער זאל טראכטן אז ער וועט שוין קיינמאל נישט ארויסגיין פון זיין שלעכטס, און אויף דעם האבן די חשמונאים מלחמה געהאלטן, ביז דער אייבערשטער האט געהאלפן, אז זיי האבן געטראפן דעם 'פך שמן', איין קריגעלע אויל, וואס מיט דעם האבן זיי געוויזן אז עס איז נאך דא איין פונק, עס איז נאך דא א צדיק וואס זיין קריגעלע אויל איז ריין, ער האט א ריינעם מח, און ריינע לימודים אז דער באשעפער איז שטענדיג מיט יעדן איד, און מען קען זיך שטענדיג אויפרישן, וואס דורךדעם ווערט מען ניצול פון די יונגים און פון אלע שלעכטע מדות וואס די גוים ברענגען אריין אין די אידן, און אפילו ווען א מענטש האט שווערע צייטן איז ער זיך מחיה מיט דעם וואס ער האט אמאל געהאט גוטע צייטן, און דאס געט אים כח אנצוגיין ווייטער, און ער פרישט זיך צוריק אויף.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דאס איז דער גאנצער סוד פון חנוכה: מען זאל זיך שטענדיג דערהאלטן, ברוך השם מיר האבן זיך מיט וואס צו דערהאלטן, אז מיר זענען מקורב צו אַזאַ רבי'ן, און דער עיקר זאל מען זעהן אז מען זאל זיך ליב האבן און זיך האלטן צוזאמען, בפרט אין שטוב דארף מען מוותר זיין, ווייל נאר אזוי קען מען האבן שלום בית און א גליקליך לעבן, כאטשיג ביי די גוים איז דא 'איקוואל רייטס', יעדער מענטש האט זיך זיינע רעכטן, אבער ביי אידן ווייסט מען אז מען דארף נאכגעבן, און אז מען געט גערעכט אין שטוב, וועט זי נאכדעם מכבד זיין די מאן, און מודה זיין צו אים, און אפילו נישט, דארף מען וויסן אז דאס קומט נעבעך צוליב די עוונות, ווייל די פרוי איז אַ ביינ פונעם מאן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, כג):

עצם מעצמי, זי איז אַ ביינ פון מיינע ביינער.

אמאל איז געווען אַ שווערע פרוי וואס איר מאן איז געווארן אַ ברסלב'ר חסיד, און איר האט דאס זייער

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

פארדראסן: היִתכן, מען האט געמאכט איר מאן פאר א ברסלִבֵר? ! און וויבאלד זי איז געווען א שטארקע פרוי, האט זי זיך געשטעלט ביים טיר פונעם ברסלִבֵן שול, און ווער עס איז אריין אין שול, האט זי אים אנגעקנאקט מיט א בעזעם, און מענטשן האבן שוין מורא געהאט צו קומען אין שול, ביז עס איז געקומען איינער פון אונזערע לייט, און ער האט זיך נישט דערשראקן, און ער האט פון איר ארויסגעכאפט דעם בעזעם, און האט איר אנגעהויבן צו קנאקן, און אזוי איר פארטריבן ביז איר הויז, דערנאך האט ער פארגעהאלטן איר מאן: דער גאנצער עולם דארף ליידן וועגן דיין ביין? !

אבער אז מען טוט תשובה, און מען נעמט דאס אן פאר פפרות עונות, וועט זיך אלעס איבערדרייען. אזוי ווי חז"ל זאגן (עין ברכות סב ע"א): קבלה דיסורי שתיקותא ומבעי רחמי, די מעדעצין פאר יסורים איז שווייגן, און בעטן דעם אייבערשטן. וועגן דעם איז די איינציגסטע

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

עצה נאר צו בעטן דעם אייבערשטן, און אזוי וועט זיך
סוף כל סוף אלעס איבערדרייען צום גוטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין זיך
צו קענען באנייען, און עס זאל זיין שמחות ביי אידישע
קינדער, אמן!

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעהש"ת

קונטרס

א צופריהן לעבן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגעברענגען אין אויף די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעבן בשלום.

פרשת ויגש תשע"ג

געבויקט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטניגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונע, מוריע ורביע

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין פלמיד, מוריע הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארדוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאסען מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו ברסלב - נח יצחק יצ"ו

דער עיקר זאלסט אסאך בעטן דעם בורא פל עולמים
דאס דו זאלסט זיין א צופרידענער מענטש, וועסטו
האבן גאר א גליקליך לעבן, און דו וועסט האבן א
זעלטענעם שלום בית, ווארום אלע פראבלעמען וואס א
מענטש האט, נעמט זיך ווייל ער איז נישט צופרידן,
שטענדיג קוקט ער אויף יענעם וכו', עס דאכט זיך אים
אז יענעם גייט בעסער פון אים וכו', יענער האט
צוגעטראפן בעסער פון אים וכו', יענער איז מער
מוצלח פון אים וכו' וכו', דעם פלאץ וואו איך בין איז
נישט גוט וכו', ווען איך זאל זיין אין אן אנדערע פלאץ
וואלט מיר בעסער געווען וכו', דער מענטש איז נישט
קיין צופרידענער מענטש, און וואו דו וועסט אים נאר
נישט לייגן וועט אים זיין ביטער, און שטענדיג וועט ער
טרעפן חסרונות אין זיין ווייב וכו' וכו', און אזוי וועט
זיך דער שלום בית אנהייבן צו וואקלען רחמנא ליצלן.

(אשר בנחל באידיש חלק ג' מכתב שנ"ח)

א צופרידן לעבן

.א

דער הייליגער בעל התנאי זכותו יגן עלינו האט נאכגעזאגט פון זיין הייליגן רבי'ן דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו, וואס ער האט דאס געהערט פון בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו: מען דארף לעבן מיט די צייט. האט דאס דער הייליגער בעל התנאי מסביר געווען: דאס מיינט, אז מען דארף לעבן מיט די פרשה

א צופרידן לעבן

פון די וואך; און אז א מענטש לערנט יעדן טאג חומש מיט רש"י, קען ער אלעס טרעפן אין די וואכעדיגע סדרה.

א מענטש דארף וויסן אז אויף יעדע קשיא וואס ער האט, וועט ער אים-ירצה-השם טרעפן תירוצים, ער דארף נאר בעטן דעם באשעפער און אויסווארטן. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א): א מענטש דארף קוקן אויפן 'שכל' און 'חיות אלקות' פון יעדע זאך; אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נד): דער אייבערשטער איז זיך מצמצם פון אין סוף עד אין תכלית, און ער איז מרמז פארן מענטש רמזים; און פון יעדע זאך קען מען ארויסנעמען רמזים און שכל ווי אזוי צו דינען דעם באשעפער, ווייל אלעס איז פון בורא כל עולמים, אזוי ווי חז"ל זאגן (שפת עז ע"ב): יעדע זאך וואס דער אייבערשטער האט באשאפן אויף דער וועלט האט א צוועק, און גארנישט איז נישט באשאפן געווארן

א צופרידן לעבן

אומזיסט, אפילו א קליינער ווארעמל האט אויף א תועלת; און פון יעדע זאך קען מען זיך עפעס אפֿלערנען.

וועגן דעם ווען מען לערנט די סדרה'ס וואו די תורה דערציילט די מעשה פון 'מכירת יוסף' קען מען זיך אפֿלערנען א מורא'דיגע מוסר השכל, אויף די מדה פון 'קנאה', וואס דאס איז א זאך וואס עסט אויף דעם מענטש און עס הרג'ט אים אפ (שבת קנב ע"ב); און עס איז זייער שווער ארויסצוגיין פון דעם, ווייל א מענטש ווערט שוין געבוירן מיט דעם, אזוי ווי מען זעהט דאס בחוש, ווען מען האט דעם ערשטן קינד טשאטשקעט מען זיך און מען פריידט זיך מיט אים, אבער ווי נאר עס ווערט געבוירן נאך א קינד, האלט דער ערשטער נישט אויס אז עס איז אים געקומען א צווייטער אויפן קאפ, און ער זוכט אים צו טשעפענען וכו', און ווען עס קומט שוין א דריטע קינד פאלט דער מיטלסטער ארויס, און דער

א צופרידן לעבן

צווייטער האלט נישט אויס, זעהט מען אז מען ווערט געבוירן מיט קנאה.

וועגן דעם דארף מען אויסרייסן פון זיך די קנאה. און וויסן אז יעדע מענטש האט זיך זיין מעלה, און ער דארף זיך נישט מישן און קוקן און זיך צוברעכן פון א צווייטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט (ספורי מעשיות, מעשה ט), ביי די מעשה פון דעם חכם ותם, אז דער חכם האט שטענדיג געקוקט אויף יענעם, און וואס יענער גלייכט, און ער האט נאר געלעבט פאר יענעם, דערפאר איז ער פארשווארצט געווארן פון אנפאנג ביזן סוף; ווייל אז א מענטש טראכט שטענדיג פון א צווייטן און וואס יענער טראכט, נעמט ער זיין קאפ און לייגט דאס ביי יענעם, און ער אליין בלייבט אן א קאפ! און ער גייט ארום צובראכן און צוהאקט, און אויפגערעגט אויף די גאנצע וועלט, און ער זעהט נאר די חסרונות ביי יעדן, און עס איז אים ביטער און פינסטער דאס לעבן רחמנא לצלן,

א צופרידן לעבן

אזוי ווי חז"ל זאגן: 'פסיק רישא ולא ימות', אז מען שניידט איינעם אפ דעם קאפ, וועט ער דען נאך בלייבן לעבן? ! אזוי ווי חז"ל זאגן טאקע (בְּרִכּוֹת יח ע"ב): רְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם קְרוּיִין מְתִים, רְשָׁעִים אַפִּילוּ וְוֵעַן זַיִי לְעֵבֶן נֶאֱדָ, איז זייער לעבן א טויטע און דערביטערטע לעבן רחמנא לצלן. אבער דער תם האט זיך אוועקגעשטעלט א יסוד: וואס האב איך מיט יענעם? ! און ער האט געזאגט: דאס איז מיין מעשה און דאס איז יענעם מעשה. דערפאר האט ער געלעבט א חיים טובים, און ער איז שטענדיג געווען פריילעך און צופרידן. און אז מען האט אים געפרעגט: זעהסט נישט אז אלע שוסטערס פארדינען אסאך מער פון דיר? ! האט ער געזאגט: וואס האב איך מיט יענעם? ! לאמיר מאכן א חשבון און זעהן וואס 'איך' פארדין, און ער איז שטענדיג געווען אויפגעלייגט און מלא שמחה (עיין בפנים באריכות).

א צופרידן לעבן

און דאס איז נישט סתם א מעשה חס ושלום, ווייל די אלע מעשיות פון ספורי מעשיות זענען ריין סודות התורה (הקדמה לספורי מעשיות), וואס דער הייליגער רבי האט אונז מיט דעם געוואלט לערנען א וועג ווי אזוי זיך צו פירן אין לעבן, און ווי אזוי מען קען מצליח זיין אין לעבן, אזוי אויך איז מיט אלע תורות און שיחות פונעם הייליגן רבי'ן, וואס דער הייליגער רבי האט זיך אראפגעלאזט צו יעדן איינעם פונעם גרעסטן ביזן קלענסטן, אונז אויסצוהיילן און ברענגען צו די העכסטע מדריגות (חיי מוהר"ן מעלת תורתו וספריו, סימן שנה, ועוד שם), ווייל דער הייליגער רבי איז א גוטער מלמד, (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל; ועיין חיי מוהר"ן סימן שעו), וואס דער עיקר חכמה פון א גוטער מלמד איז אז ער קען זיך אינגאנצן אראפלאזן צום קינד, ביז דער קינד שפירט אז דער רבי האט אים זייער ליב און ער מיינט אז ער איז זיין חבר, אזוי ארום לויפט ער אין חדר מיט גרויס חשק וכו', [אבער אויב דער קינד וויל נישט גיין אין חדר, און יעדן טאג זאגט ער אן

א צופרידן לעבן

אנדערע תירוץ, דארף מען וויסן אז עפעס טויג נישט, מן הסתם שלאגט אים אדער פארשעמט אים דער רבי, וואס דאס איז רחמנא לצלן די גרעסטע רציחה, ווייל דורכדעם קען מען מאכן דעם קינד פאר א בעל מום אויף זיין גאנץ לעבן, אבער דער עיקר חכמה איז אויפצוהייבן א קינד און אים אויפבויען.

די זעלבע זאך, דער צדיק איז אויף א מלמד, און ער האט א כח זיך אראפצולאזן און זיך ארום צו שפילן מיט יעדן מענטש, ביז ער שיינט אין אים אריין אז ער זאל אויף אנהייבן צו שפירן דעם אייבערשטן, און קענען רעדן צו אים. נאר נאכדעם איז דא צוויי ערליי מענטשן: א 'חכם' מיט א 'תם', כאטשיג זיי האבן ביידע געלערנט אין איין חדר ביי איין מלמד, איז איינער אויסגעוואקסן א חכם, פול מיט חכמות און השכלות, און איינער א תם, וואס האט זיך געהאלטן מיט תמימות, דער 'חכם' האט נעבעך געכאפט זייער אסאך שלעק, און עס איז אריבער

א צופרידן לעבן

אויף אים אן א שיעור ביטערנישן, און אנשטאט
איינצוזעהן אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט
און צוריק גיין צו אים, האט ער געזאגט: איך האב
שלעכטע חברים וואס זיי האבן מיר דאס
אונטערגעשטעלט, און זיי מאכן מיר אן די אלע צרות און
יסורים. און ווען דער תם האט אים געזאגט: זעהסט דאך
אז דער טייוול האט דיך גערופן! האט ער אפגעלאכט פון
דעם, און ער האט נישט געגלייבט אז עס איז דא אזא זאך
ווי שדים און רוחות, וואס זיי דערביטערן דאס לעבן פון
א מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ו ע"א): אלמלי נתנה
רשות לעין לראות וכו', אויב די אויג וואלט געהאט רשות
צו זעהן, וואלט א מענטש נישט געקענט אויסהאלטן פון
גרויס שרעק, וויפיל קליפות עס נעמען אים ארום. וואס
ער האט זיי באשאפן דורך זיינע צוונות, וואס פון דעם
נעמט זיך אז עס איז פארהוילן פון אים דער באשעפער,
און ער קען נישט אינזין האבן ביים דאווענען, און עס
קומען אים אריין אלע מחשבות זרות, דאס אלעס קומט

א צופרידן לעבן

פון די קליפות און משחיתים וואס ער האט באשאפן רחמנא לצלן. און וויבאלד דער חכם האט דאס אלעס געלייקנט, איז ער נעבעך פארשווארצט געווארן פון אַנפאַנג ביזן סוף.

אַבער אז אַ מענטש זוכט נאר דעם באשעפער און ער וויל גארנישט עפעס אנדערש, דעמאלטס אפילו ער איז אינעם גרעסטן פינסטער, וועט ער טרעפן דעם אייבערשטן, און עס וועט אים ליכטיג ווערן, און ער וועט קענען ארויסגיין פון זיין פינסטערניש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט; קיב). און דאס איז געווען דער וועג פונעם 'תם', דערפאר האט ער אזוי שטארק מצליח געווען (קוק נאך אין ספורי מעשיות אויף אידיש מעשה ט, וועסטו גוט פארשטיין).

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה'ר"ן סימן נא): דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר, איר זאלט זיך נישט לאזן נארן, די וועלט נארט אייך. דערפאר דארף מען אסאך לערנען דעם הייליגן רבי'נס ספרים, אזוי וועט מען וויסן וואס דער

א צופרידן לעבן

הייליגער רבי וויל פון אונז, און מען וועט נישט פארנארט
ווערן פון קיינעם, וואס זאגט אנדערע זאכן אינעם הייליגן
רבינ'ס נאמען.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סד):
מענטשן האבן מורא'דיגע קשיות אויפן באשעפער
רחמנא לצלן, און דרייען זיך ארום מיט מחשבות קעגן די
אמונה, ביז מען גייט נעבעך אנוועק פון אידישקייט, און
מען קומט רחמנא לצלן צו כפירה ממש, און דאס נעמט
זיך פון דעם 'חלל הפנוי', דאס הייסט פאר דער
באשעפער האט באשאפן דער וועלט, איז אלעס געווען
נאר אין סוף ברוך הוא - אין שטיק געטליכקייט, און דער
איבערשטער האט דאס איינגעצוימט און מצמצם
געווען, כדי צו באשאפן די וועלט, און דאס ווערט
אנגערופן 'חלל הפנוי' (עץ חיים בתחילתו). [ווייל א זאך
וואס איז פול, קען מען גארנישט אריין לייגן דארט, און

א צופרידן לעבן

אז מען וויל עפעס אריין לייגן מוז מען עס ליידיג מאכן, און אזוי קען מען אריינלייגן וואס מען וויל. די זעלבע זאך פּבּיכּוּל דער באשעפער איז מלא כל הארץ כבודו, די גאנצע וועלט איז פול נאר מיטן אייבערשטן אליין, אויב אזוי ווי איז שייף צו זאגן א בריאה, א גאנצע וועלט מיט אלעס וואס איז דא אין איר? דערפאר האט דער באשעפער געמוזט מאכן דעם צמצום, און אין דעם צמצום האט ער באשאפן די וועלט].

אבער אפילו אין דעם צמצום פון די וועלט, מוז מען אויף זאגן אז דער באשעפער איז דא, ווייל אן דעם אייבערשטן קען גארנישט עקזעסטרן אפילו אויף איין רגע און עס וואלט נישט געווען קיין וועלט, קומט אויס אויפן באשאפונג פון די וועלט דארף מען זאגן צוויי קעגנזייטיגע זאכן אויף איין מאל: יש ואין, דערפאר קען מען דאס בשום אופן נישט פארשטיין, און וועגן דעם האט מען קשיות, נאר אידן וויבאלד זיי זענען שטארק אין

א צופרידן לעבן

אַמונה, קענען זיי איבערשפּרינגען אויף די קשיות אויף, און זיי ווייסן: אז באַמט איז אַלעס נאַר דער אייבערשטער, ווייל עס איז נישט פאַרהאן קיין שום זאך אויסער דעם אייבערשטן, און אפילו נאך די בריאה איז אַלעס איין שטיק אַלקות, נאר דאס איז נישט מעגליך צו פאַרשטיין מיטן מענטשליכן שכל, און אונזער שכל איז צו קליין דאס צו פאַרשטיין, נאר מיר גלייבן אין דעם, ממילא קענען זיי טרעפן דעם אייבערשטן דאָרט אויף.

דער הייליגער רבי געט דאס צו פאַרשטיין מיט אַ משל: צו איינער וואס זאגט אַ דרשה און ער זאגט פאַלטשע סברות, און ער בויפט אויף גאַנצע טע קשיות, און וויבאלד עס איז נישט דא דאָרט קיין 'למדן' וואס קען פאַרענטפערן זיינע קשיות, דאכט זאך פאַר די מענטשן אז ער איז גאר אַ גרויסער תלמוד חכם און ער פּרעגט שטאַרקע קשיות, און ער נאָרט גוט אַפּ דעם עולם; בפרט ביי 'קבלה' קען מען זייער גוט אפּנארן מענטשן, אז מען

א צופרידן לעבן

רעדט אַזעלכע לשונות וואס מען פאַרשטייט נישט, ממילא האבן מענטשן התפעלות, און מען מיינט אז ער זאגט טיפע זאכן, [אַפילו מען קען נישט נאכזאגן קיין איין זאך, און אַוודאי נישט אַרויסנעמען עצות ווי אַזוי זיך צו מחזק זיין אינעם לעבן].

די זעלבע זאך רעדט זיך אַ מענטש איין אז ער האט מורא דיגע קשיות אין די אַמונה, וואס דאס קומט באַמט ווייל זיין שכל איז צו קליין דאס צו פאַרשטיין, אַבער דער שלימות פונעם צדיק איז אז ער קען אַריין גיין אין דעם חלל הפנוי, אין אַלע קשיות און חכמות, און ווייזן אז דאַרטן איז אויף דא אַלקות, וואס אויף דעם איז געשטעלט דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, וואס ווייזט אונז אַ וועג אינעם טאג טעגליכן לעבן, און ווי אַזוי מען זאל שטענדיג טרעפן דעם אייבערשטן אין יעדע זאך, אַפילו פאַר אַזאַלעכע נידעריגע מענטשן ווי אונז.

א צופרידן לעבן

אָבער דאָף האָט דער הייליגער רבי געבעטן (שיחות ה'ר"ן סימן כט): מען זאל לערנען 'שולחן ערוך', און נישט אָפּטרעטן פון אַ סעיף קטן אין שולחן ערוך, און מקיים זיין יעדע הלכה, ווייל די גאַנצע אידישקייט באַשטייט נאר אויפן שולחן ערוך. און די אַלע טויזנטער שאלות-ותשובות ספרים, זענען אויף נאר געבויעט אויפן שולחן ערוך, נאר וויבאלד אין יעדן דור קומען אויף נייע ערפינדונגען, מוז מען שטענדיג מאַכן פּרישע שאלות-ותשובות, צו וויסן ווי אזוי זיך צו פירן על-פי-הלכה לויטן היינטיגן מצויאות.

אין די ערשטערע יארן דא אין אמעריקע, איז נישט געווען צו באַקומען קיין 'חלב ישראל', כאַטשיג עס זענען געווען דא רבנים לומדים און גאונים, דאָף האָט מען אַלעס געמאַכט מיט די גרעסטע קלות, ווי למשל שמן זית און נאָך אַנדערע זאַכן, און מען האָט זיך פאַרלאָזט אויף די גאווערמענט אינספּעקטאר, אַז

א צופרידן לעבן

וויבאלד עס שטייט אויף דעם אז עס איז הונדערט פראצענט מילך, איז דאס טאקע הונדערט פראצענט און מען מישט גארנישט אריין, ביז דער צעלימער רב זכותו יגן עלינו איז געקומען, און ער האט אנגעהויבן צו מאכן חלב ישראל, אבער דאך האט ער זיך אמאל אויסגעדרוקט: איך האב טאקע געמאכט עס זאל זיין חלב ישראל, אבער טרינקערס האט דער סאטמארער רב געמאכט. ווייל דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו האט זייער אסאך גערעדט און איבערגעדרייט א וועלט וועגן דעם, און ער האט פארציילט אז ווען ער איז אמאל געווען אין קאנטרי, האט אים א איד דערציילט אז א געוויסע גויטע האט געהאט א פארעם, וואו זי האט פארקויפט מילך וואס ווערט נישט פארדארבן, נאך ניין יאר האט מען איר געכאפט אז זי האט אריינגעמישט דערין חזיר מילך, ווייל זי האט געהאט זייער אסאך חזירים, [אז מען לייגט אריין מילך פון א חזיר, קען דאס נישט ווערן פארדארבן], פארשטייט זיך אז די רעגירונג

א צופרידן לעבן

האט איר געגעבן א גרויסער שטראף, ווייל זי האט געשריבן אז עס איז נאר ריין מילך. האט דער הייליגער סאטמארער רב גע'טענה'ט אז מען זעהט פון דעם קלאר אז מען קען זיך נישט פארלאזן אויפן אינספעקטאר, ווייל מען קען אים אינטערקויפן מיט געלט, און ער וועט לייקענען אז ער האט נישט געזעהן וכו'. אבער אידן ווילן דאך היטן די תורה, דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן ביי יעדע זאך נישט אפצוטערען אפילו א טראפ פון שולחן ערוך.

דערפאר אפילו מען זעהט פארשידענע מנהגים ביי פארשידענע פלעצער וואס אסאך מאל ברענגט דאס ארויס וואונדער ביי מענטשן, דארף מען וויסן אז ווילאנג מען האלט זיך אין די ראמען פון שולחן ערוך, טאר מען פון קיינעם נישט לאכן, נאר יעדן דן זיין לפף זכות.

א צופרידן לעבן

ג.

ווען דער הייליגער באַר מיט חיים זכותו יגן עלינו איז געווארן רב אין שטאט 'טשערנאוויץ' [בוקאווינא, רומעניע], האט ער געזעהן אז די שטאטס מענטשן זענען זייער פארגרעבט רחמנא לצלן, שבת נאכמיטאג האט ער געוואלט זאגן א דרשה, האט ער געזעהן אז עס דא רחמנא לצלן תעריבות דארט, האט ער מוחה געווען אויף דעם, איז געווארן אויף אים א 'מחלוקת', דעם צווייטן שבת ווען ער האט ווייטער געוואלט זאגן א דרשה, האט א פרוי געשריגן אויף אים: דו אלטער פושע ישראל! דו פארשטערסט אונז דעם עונג שבת. אזוי פארגרעבט זענען זיי נעבעך געווען, זיי האבן אפילו נישט געוואוסט וואס מען וויל פון זיי האבן.

אינמאל האט איינער פון אנשי שלומינו פארקויפט דעם הייליגן רבינ'ס ספרים איבערגעטייטשט אויף רוסיש אינעם ברייט"ן ביט"ש געגנט [ברוקלין], זעהט ער ווי א

א צופרידן לעבן

איד גייט אריין פרייטיג אין א געשעפֿט קויפֿן חזיר
רחמנא לצלן, זאגט ער אים: מען טאר דאס נישט עסן!
פרעגט אים יענער איד מיט א מורא'דיגע תמימות:
פארנואס טאר מען דאס נישט עסן, איך קויף דאך דאס
לקבוד שבת!?

עס איז דא א באקאנטער בריוו פונעם הייליגן באר
מים חיים זכותו יגן עלינו ווי ער באקלאגט זיך פאר רבנים
און גדולי הדור, אז זיי האבן אויפגענומען דא אין
טשערנאוויץ א חזן מיטן נאמען שמעון, וואס איז א
מחלל שבת און ער עסט טריפות רחמנא לצלן, שרייבט
ער מיט דעם לשון (פסחים כב ע"ב): שמעון העמסוני ה'יה
דורש כל 'אתין' [עסן...] שבתורה, 'את' החזיר, 'את'
הארנבת, 'את' השפן, שמעון דער חזן עסט אלעס, פון
שהגיע לאת ה' אלקיך תירא פירש, נאר יראת שמים האט
ער נישט, וואס טוט מען מיט אים? למעשה האט מען
דעם הייליגן באר מים חיים זייער אויסגע'רודפֿט אז ער

א צופרידן לעבן

צושטערט זייער עונג שבת, און ער לאזט נישט טאנצן און זינגען, און ער וויל נאך פארשיקן דעם שיינעם חזן... און צום סוף האט ער געמוזט אנטלויפן פון דארט. איז ער דעמאלטס געגאנגען צום שטאט 'בוטישאן', אבער דארט איז געווען נאך מער א פארגרעבטערע פלאץ, ביז ער איז ארויף געגאנגען קיין 'ארץ ישראל', און דארט האט ער אויסגעלעבט די יארן בשלום.

דער בעל-שם-הקדוש האט געשיקט זיין תלמיד דער בעל תפילה הרב הקדוש רבי יעקב קאפל זכותו יגן עלינו צו דעם געגנט, און ער האט זיך אויסגעדריקט: דאס איז דיין גארטן און דאס געהערט פאר דיר. און מען זעהט טאקע אז ער מיט זיינע ווייטערדיגע דורות האבן אויפגעשטעלט הערליכע שיינע קהלות ביי אידן.

ד.

דער פסוק זאגט (בראשית לו ד): וישנאו אתו, ולא יכלו דברו לשלם, די הייליגע שבתים וואס פון זיי קומט ארויס

א צופרידן לעבן

כלל ישראל, זענען אריינגעפאלן אין א קנאה רחמנא
לצלן, אזוי ווייט אז זיי האבן נישט געקענט רעדן צו יוסף
הצדיק. זאגט רש"י פון חז"ל (בראשית רבה פד, ט), אז דאס
איז א גרויסער שבח פאר די שבטים, אז זיי זענען נישט
געווען 'אחד בפה ואחד בלב', זיי האבן נישט ארום
געפאפט. וואס דאס אליינס איז א מורא'דיגע זאך, אזוי
ווי מען זעהט אז היינט פירט זיך אלעס ליידער מיט
פאליטיק: מען זאגט איין זאך, און מען טראכט עפעס
אנדערש. וואס דאס איז פשוט 'שקר'.

איך האב געקענט דעם גרויסן צדיק און עובד השם
הרב הקדוש רבי אהרן ראטה זכותו יגן עלינו [וויבאלד
מיר זענען געווען שכנים האב איך אים געזעהן אלץ קינד
יעדן טאג] זאגט ער (שומר אמונים מאמר האמונה, פרק ב):
'פאליטיק' באטרעפט פונקט וויפיל 'עמלק'. ווייל אז א
מענטש רעדט איין זאך און אין הארץ טראכט ער עפעס
אנדערש, איז ער א מורא'דיגער שקרן, און מען דארף

א צופרידן לעבן

אויף דעם בעטן א גאנץ לעבן אז הלואי זאל מען זוכה זיין איין מאל אין לעבן צו זאגן איין אמת ווארט פארן באשעפער אזוי ווי עס דארף צו זיין (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קיב).

זעהט דאך לכאורה אויס אז עס איז געווען א גוטע זאך אז די שבטים האבן נישט גערעדט צו יוסף, און נישט געפאפט?! אבער דאך ווייל די שבטים האבן נישט דן געווען יוסף הצדיק לפי זכות, און זיי האבן אים פיינט געהאט, איז דאס אנגעקומען אזוי ווייט, אז זיי האבן מתיר געווען אים צו הרג'נען, [און מען רעדט דא פון שמעון ולוי וואס זענען נישט געווען סתם מענטשן, נאר פון די גרויסע הייליגע שבטים, און שבט לוי זענען געווען די איינציגסטע שבט וואס האבן גארנישט געארבעט אין מצרים, ווייל גלייך פון אנפאנג זענען זיי נישט נאכגעגאנגען די מצריים וכו'.]

א צופרידן לעבן

ביז מען האט פארקויפט יוסף, און נאכדעם האט מען אים איינגעזעצט אין תפיסה, וואס מען קען זיך נישט פארשטעלן די צער פון זיצן אין תפיסה, קיינער זאל נישט געפרוואוּט ווערן, און אלע אידן וואס שמאכטן נעבעך אין תפיסה זאל זיי דער אייבערשטער העלפן אז זיי זאלן שוין באפרייט ווערן, [אגב, דער הייליגער רבי האט זייער אנגעווארנט מען זאל גארנישט טוען קעגן די רעגירונג; ווייל וועגן אפאר נארישע דאלאר קען א מענטש פארפאלן גיין אין תפיסה רחמנא לצלן], אבער יוסף הצדיק האט זיך דערהאלטן די גאנצע צייט, און שפעטער ווען ער האט געבעטן פונעם שר המשקים אז ער זאל אים א טובה טוען און אים דערמאנען פאר פרעה, שטייט (בראשית מ, כג): ולא זכר שר המשקים את יוסף, וישפחהו, דער שר המשקים האט אים נישט דערמאנט פאר פרעה, נישט יענעם טאג און אויף נישט שפעטער. זאגט אויף דעם דער מדרש (בראשית רבה פט, ג, הובא ברש"י שם): ווייל יוסף הצדיק האט זיך פארלאזט אויפן שר המשקים אז ער

א צופרידן לעבן

זאל אים דערמאנען פאר פֿרעה, דערפאר האט ער געדארפט זיין אין תפיסה נאך צוויי יאר, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים מ, ה): אֲשֶׁרִי הִגִּבֵר אֲשֶׁר שָׁם ה' מִבְּטַחוֹ וְגו', וואויל איז דער מענטש וואס פארזיכערט זיך אויפן אייבערשטן, און דאס גייט ארויף אויף יוסף. פֿרעגן די מפרשים, דער מדרש ברענגט דאך א פסוק וואס ברענגט ארויס די מעלה פון יוסף, אז ער האט זיך פארזיכערט נאר אינעם אייבערשטן, און גלייך אויף דעם פירט דער מדרש אויס, אז ער האט געדארפט זיצן נאך צוויי יאר ווייל ער האט זיך פארלאזט אויפן שר המשקים, און זיך נישט פארזיכערט אין באשעפער ? !

טייטשן צדיקים, אז אונדאי זעהט מען דא די גרויסקייט פון יוסף הצדיק, אז ער האט זיך נאר פארזיכערט אינעם אייבערשטן, ווייל ווי אזוי איז דען מעגליך אז שוין אין יענעם טאג האט דער שר המשקים פארגעסן פון יוסף הצדיק, ער האט אים דאך פוטר חלום

א צופרידן לעבן

געווען, און נאר אדאנק אים איז ער ארויסגעגאנגען פון תפיסה?! נאר גלייך ווען יוסף הצדיק האט אים געבעטן אז ער זאל אים דערמאנען פאר פרעה, האט ער זיך גענומען וויינען: רבוננו של עולם! איך האב זיך דערהאלטן אלע יארן, ווען די ברודער האבן מיר פארקויפט; און מען האט אויף מיר אויסגעטראפן אן עלילת דם, און צום סוף האב איך פארלוירן דעם שכל, און געזאגט פארן שר המשקים א פארשטינקענעם מצרי ער זאל מיר א טובה טוען און דערמאנען פאר פרעה, און איך האב פון דיר פארגעסן?! בעהט איך דיר, רבוננו של עולם! טוה מיר א טובה דער שר המשקים זאל פארגעסן פון מיר.

דאס זאגט דער פסוק: ולא זכר שר המשקים את יוסף, דער שר המשקים האט שוין יענעם טאג נישט געדענקט פון יוסף, ווייל: וישכחהו, יוסף אליינס האט געבעטן דערויף, אז ער זאל אים פארגעסן.

א צופרידן לעבן

דער בעל-שם-הקדוש האט געהאט צוויי קינדער די טאכטער די צדקת אדל און דעם זיהן רבי צבי זכותם תגן עלינו, דער רבי צבי איז געווען א באהאלטענער צדיק, און זיין טאטע האט אים געזאגט: איך האב דיר נאר געדארפט אראפ ברענגען אויף דער וועלט, דו האסט גאר א הויכע נשמה, און דו דארפסט גארנישט, ער האט געהאט דריי קינדער, און ער האט געוואוינט אין די שטאט 'אלט קאנסטאנטיין', ער איז געווען אזוי באהאלטן אז קיינער האט נישט געוואוסט פון אים, כאטשיג מען האט געוויסט אז ער איז א זיהן פונעם בעל-שם-הקדוש, פונדעסטוועגן האט קיינער נישט געהאט קיין השגה אין אים, ער איז געווען זייער א גרויסער ארימאן, ער האט ניטאמאל געהאט איין סעודה צו געבן פאר די ווייב און קינדער אפגעהיטן זאל מען ווערן, איינמאל האט אים שוין די ארימקייט אזוי געדריקט, אז ער האט זיך געשטעלט ביי די מזוזה און געוויינט: רבונו של עולם! איך האלט דאס שוין נישט אויס, און ער האט געבעהטן

א צופרידן לעבן

דעם אייבערשטן: אפֿשר זאל מען מיר צוזאם שטעלן מעמדות [וועכנטליכער געהאלט].

שבת קודש קומט ער אין שוהל דאווענען, זעהט ער ווי דער עולם הייבט אן רעדן צווישן זיך: דער איד איז דאך דער בעל-שם-הקדוש'ס זיהן, פון וואו האט ער פרנסה?! מען דארף אים צוזאם שטעלן מעמדות! די גאנצע וועלט רעדט דאך פון בעל-שם-הקדוש און פון זיין גרויסקייט, און דא זיצט זיין אייגענע זיהן, און עס פאלט אונז גארנישט איין אז ער דארף האבן עסן?! אוימר ועושה, מען האט זיך אונטערגענומען צוזאם צושטעלן, כדי ער זאל קענען אנגיין, ווי נאר ער האט דאס געהערט, כאפט ער זיך: געוואלד און געשריגן, רבוננו של עולם! וואס האב איך דא געטוען, איך האב פארלוירן מיין אמונה און מיין בטחון?! האסט מיר ברוך השם געהאלפן אלע יארן ביז יעצט, און אין די שווערסטע ביטערסטע צייטן האסטו מיר געהאלפן און איך האב מיך אן עצה געגעבן,

א צופרידן לעבן

האט ער זיך נאכאמאל געשטעלט ביי די מזוזה, און געבעטן: רבוננו של עולם! איך האב געזינדיגט און איך האב פארגעסן פון דיר, איך בין אריין געפאלן אין א קטנות המוחין, ביז איך האב געבעטן מען זאל מיר צוזאם שטעלן מעמדות וכו', זיי מיר מוחל. מוצאי שבת נאך מעריב, האט ער געזעהן אז די אלע וואס האבן געמאכט פלענער אז מען וועט אים צוזאם שטעלן געלט, האבן שוין אינגאנצן פארגעסן פון דעם, און עס איז גארנישט געווארן פון דעם.

און אזוי האט זיך יוסף הצדיק דערהאלטן די גאנצע צייט ביז דער אייבערשטער האט אים ארויסגענומען פון תפיסה און ער איז געווארן משנה למלך, און אלע האבן געדארפט אנקומען צו אים, ביז די ברודערס האבן אויך געדארפט אראפקומען צו אים קיין מצרים, און יוסף הצדיק האט געדרייט מיט זיי אויף אלע וועגן, חושד געווען אז זיי זענען מרגלים וכו', נישט ווייל ער האט זיי

א צופרידן לעבן

געוואלט חס ושלום מצער זיין, נאר ער האט געוואלט זיי זאלן זאגן: אַבל אַשמים אַנחנו, מיר זענען שולדיג, מיר האבן מצער געווען יוסף הצדיק און אים פארקויפט, און מיר טוען תשובה דערויף, און ווען זיי האבן דאס געזאגט האט זיך יוסף באוויזן פאר זיי, און עס איז געפאלן אויף זיי א מורא'דיגע פחד און בושה, זאגט דער מדרש אויף דעם (בראשית רבה צג, י): **אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, אויב פון א בשר ודם שעמט מען זיך אזוי שטארק, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מה, ג): ולא יכלו אחיו לענות אתו פי נבהלו מפניו, די ברודערס האבן נישט געקענט ענטפערן יוסף, ווייל זיי האבן זיך דערשראקן פון אים. איז דאך אונדאי און אונדאי ווי ווייט מען וועט זיך שעמען פון בורא פל עולמים, ווען ער וועט ווייזן פאר יעדן מענטש וואס ער האט געטוהן. ווייל אין הימל ווייסט מען אלעס וואס א מענטש טוט און רעדט און אפילו וואס ער טראכט, ווייל דארט איז אלעס אפען.**

א צופרידן לעבן

דערפאר אז דער אייבערשטער האט אוינז געהאלפן אז מיר זענען מקורב צום הייליגן רבי'ן, וואס ער האט אוינז געגעבן דעם שליסל פון התבודדות, מען זאל זיך אויסרעדן דאס הארץ פארן באשעפער, און אים אלעס אויסזאגן: רבונו של עולם! איך בין דא און דא געגאנגען, איך האב דאס און דאס געטוהן וכו'. דארף מען זיך מורא'דיג פרייען מיט די מתנה און זיך באנוצן דערמיט, וואס דורך דעם קומט מען צו א מורא'דיגן אמת, און מען הייבט זיך אן צו שעמען פארן אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכותו יגן עלינו: ווערסטו ריץ רויט פארן באשעפער?! דאס הייסט, אז מען כאפט א מענטש ביי א זאך וואס ער האט נישט געדארפט טוען, אדער מען כאפט אים ביי א ליגנט וכו', ווערט ער זייער רויט, האט דער הייליגער רבי געוואלט מסביר זיין פאר רבי נתן, אז פונקט אזוי דארף מען ווערן רויט פארן באשעפער.

א צופרידן לעבן

דאס איז דער גרעסטער אמת: מען קומט צום באשעפער און מען זאגט אים אויס פונקטליך וואס האט פאסירט און וואס מען האט געטוהן, און אפילו מען האט שוין צוגעזאגט פארן אייבערשטן אז מען גייט דאס מער נישט טוהן און מען גייט שוין תשובה טוהן, און דאך איז מען נאכאמאל דורכגעפאלן, זאל מען דאס נאכאמאל דערציילן פארן אייבערשטן און זיך נאכאמאל פארנעמען דאס נישט צו טוהן, און זאגן פארן אייבערשטן: איך האב דאך דיר שוין אזויפיל מאל צוגעזאגט, אז איך וועל שוין זיין וואויל און ערליך, און איך האלט נישט קיין ווארט. און אז מען וועט דאס אזויפיל מאל זאגן פארן אייבערשטן וועט מען זיך ביים סוף אנהייבן צו שעמען פונעם אייבערשטן, און מען וועט זיך שוין שעמען, צו זינדיגן און דאס דארפן נאכאמאל דערציילן פארן אייבערשטן, דאס איז די אמת פון התבודדות, אז מען איז אפען מיטן אייבערשטן.

א צופרידן לעבן

און יעצט ווען די ברודערס האבן זיך שוין מודה געווען אז זיי זענען שולדיג און געזאגט (בראשית מב, כא):
אבל אשמים אנחנו, זאגט די תורה (בראשית מד, יח): ויגש אליו יהודה, יהודה איז זיך צוזאם געקומען מיט יוסף.
זאגט אויף דעם דער זוהר הקדוש (ויגש רז ע"ב): תקרובתא מלכא במלכא, יעצט זענען זיך צוזאמגעקומען די צוויי מלכים יהודה מיט יוסף, וואס דאס איז דער שלימות אז די צוויי מלכים זאלן זיך צוזאמקומען, ווייל יוסף ווייזט אויף די מדה פון יסוד צדיק, וואס ער איז געווען אפגעהיטן בשלימות מיטן אות ברית קודש, און יהודה ווייזט אויף די מדה פון מלכות וואס דאס איז אמונה, אז מען איז מקבל אויף זיך דעם עול מלכות שמים.

און דאס האט יעדער איד, אזוי ווי דער מדרש זאגט (בראשית רבה צח, ו): יעדער יוד ווערט אנגערופן יהודי אויף דער נאמען פון יהודה און מען רופט נישט אויף די נעמען פון די אנדערע שבטים: ראובני, שמעוני, זבולוני; ווייל

א צופרידן לעבן

אינעם ווארט יהודה איז דא דעם באשעפערס נאמען - הַוְיָ"ה, און דער אות ד', וואס דאס ווייזט אויף די אַמונָה פון יעדן איד, ווייל 'דלת' מיינט: 'דלית' ליה מגרמיה פלום, ער האט נישט פון זיך אליין גארנישט, וואס דאס איז אַמונָה, איך גלייב אינעם אייבערשטן און מער פון דעם ווייס איך גארנישט.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (תקוני זוהר סו ע"ב): אז דער פסוק (דברים ל, יב): מִי יַעֲלֶה לְנוֹ הַשָּׁמַיְמָה איז ראשי תיבות: מילה, און די סופי תיבות איז: הַוְיָ"ה; דאס הייסט, זוכה צו זיין אז דער מח זאל שטענדיג טראכטן פונעם אייבערשטן און פון רוחניות, קען מען נאר אויב מען היט אפ דעם ברית קודש, און דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כג): יעדער איד ווערט אנגערופן צדיק ווייל ער איז געמל'עט; און וויבאלד ער איז געמל'עט, האט ער אריינגעקריצט אין זיך דעם שם הַוְיָ"ה, דערפאר הייסן אידן יהודה, ווייל זיי האבן דעם

א צופרידן לעבן

שם הוי"ה און אויף דעם אות דלת, ווייל זיי האלטן זיך קליין, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים ז, ז): **פי אתם המעט וגו', זאגן אויף דעם חז"ל** (חולין פט ע"א הובא ברש"י): **איין האלטן זיך שטענדיג קליין**. אויף זאגן חז"ל (יבמות עט ע"א): **איין האבן דריי סימנים: זיי שעמען זיך, זיי האבן רחמנות, און טוען שטענדיג חסד און העלפן א צווייטן איד**.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה צג, ח, י): **ווען יוסף הצדיק האט געוויזן פאר די ברודערס אז ער איז געמיל'עט, און ער האט נישט פוגם געווען בברית, און ער איז בייגעשטאנען אזעלעכע ביטערע שווערע נסיונות, האבן זיי אים נישט געקענט קוקן אין פנים אריין פון גרויס בוששה. עס שטייט אין זוהר הקדוש אז עס איז געפאלן אויף זיי א מורא'דיגן פחד, ווי אזוי ער האט געקענט ביישטיין אזא שווערע נסיון און זיך האלטן ביי די קדושה. אזוי אויף איז אין הימל מורא'דיג חשוב יעדער**

א צופרידן לעבן

איד וואס עס גייט אויף אים דורך שווערע און ביטערע נסיונות און דאך דערהאלט ער זיך.

דערפאר דארף מען שטענדיג דן זיין אלע אידן לכהן זכות, וואס עס זאל נאר נישט זיין. און זייער אכטונג געבן פון מחלוקת, וואס דאס איז אונזער גאנצער גלות, און ביי מחלוקת טראכט יעדער מענטש אז ער איז אין אמת מער ווי דער צווייטער, און די איינציגסטע עצה איז צו בעטן דעם בורא כל עולמים, אז מען זאל זיך קיינמאל נישט מישן אין מחלוקת, בפרט אויף אן ערליכן איד וואס איז א גוטער מלמד און האט זיך אראפגעלאזט צו דיר אין זיין בלאטע, און זיך צוביסלעך אפגעוואשן, אפגערייניגט, איבערגעטוישט, און אריינגעשיינט אין דיר אז דו זאלסט אויך אנפאנגען צו שפירן דעם אייבערשטן און קענען אנגיין מיטן לעבן, ביז דער צדיק האט דיר אזוי שטארק מחזק געווען אז דו נעמסט שוין אויף א חומש און דו ביסט מעביר סדרה יעדן טאג, און דו לערנסט שוין ששה

א צופרידן לעבן

סדרֵי מִשְׁנָה אין א סדר, און דו האסט שוין א סדר אין ש"ס, און ווער רעדט נאך אויב ער איז זוכה און ער לערנט ירושלמי און תוספתא אויף, אזוי אויף שולחן ערוך און נאך לימודים וכו', און יעצט אז דו ביזט שוין אויפגעראכטן, און דו שפירסט שוין א טעם אין לעבן ברוך השם, דארף מען אונדאי און אונדאי אכטונג געבן נישט חס ושלום צו רעדן אויף דעם צדיק און מזלזל זיין חלילה אין אים.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן רפז):
וואס האט מען צו טוהן אויף דער וועלט, נאר דאווענען לערנען און דאווענען; דערפאר איז די וויכטיגסטע זאך מען זאל זיך האלטן צוזאמען, און שטענדיג אינזין האבן אז סוף כל סוף וועלן מיר מוזן ארויס גיין מזה העולם, און דעמאלטס וועט מען זעהן אז נאר די תורה און תפלה און דאס גוטס מיט וואס דער צדיק האט אונז מוזען געווען, דאס איז אויבן חשוב.

א צופרידן לעבן

ה.

מען זעהט ווען מען זאגט אין די הייליגע טעג דעם פיוט 'ונתנה תוקף', ווערט יעדער זייער נתעוורר, מען שרייט און מען וויינט: ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון, און מען כאפט נישט אז יעדן טאג צופרי ביים דאווענען נאך די ברכות האבן מיר א מורא'דיגע תפלה: יהי רצון שתצילנו היום ובכל יום מעזי פנים ומעזות פנים, מאדם רע, מיצר רע, מחבר רע, ומשכן רע, ומפגע רע, מעין הרע, מלשון הרע, ממלשינות, מעדות שקר, משנאת הבריות, מעלילה, ממיתה משנה, מחלים רעים, ממקרים רעים, משטן המשחית, מדין קשה, ומבעל דין קשה וכו', ומדינה של גיהנם. וואס יעדע פרט וואס מען בעהט אין דעם תפלה, איז זייער וויכטיג פאר א מענטש, צום ביישפיל: מען טרעפט אויס אויף א מענטש רחמנא לצלן א בלבול און אן עלילה, און מען זעצט אים שוין איין אין תפיסה, און שמאכט דארט אפ זיין גאנצן לעבן רחמנא

א צופרידן לעבן

לצלן; און אזוי אויף בעט מען זיך פארן לעבן אז מען זאל ניצול ווערן פון א מיתה משונה, און שלעכטע קרענק רחמנא לצלן, און אזוי יעדע זאך עקסטער וואס מען בעהט ביי די תפלה, דערפאר דארף מען זאגן דעם 'יהי רצון' יעדן טאג אזוי ווי מען זאגט דעם 'ונתנה תוקף' אין די הייליגע טעג.

דער הייליגער רבי אייזיקל קאלובער זכותו יגן עלינו פלעגט ארום גיין פון שטאט צו שטאט נאך געלט פאר הכנסת פלה, ער געהאט א חסיד א דארפס איד וואס פלעגט קומען צו אים אויף ראש השנה און יום הקדוש, ווייל ער האט זייער ליב געהאט צו הערן ווי אזוי דער הייליגער רבי אייזיקל זינגט דעם ונתנה תוקף אזוי שיין און הארציג מיט אזא געפיל אז יעדער האט געוויינט, אבער יעדעס יאר האט אים זיין ווייב דערקוטשעט: לאז מיר נישט איבער אליינס מיט די קינדער! וכו'.

א צופרידן לעבן

איינמאל איז דער הייליגער קאלובער זכותו יגן עלינו
אנגעקומען אין דעם דערפֿל נאָך צדקה, האט זיך דער
דארפֿס איד מיישב געווען: יעצט וועל איך קענען ווייזן
פֿאר מיין ווייב וואס עס מיינט צו זיין ראש השנה ביים
רבֿין, איך וועל אויסצאלן פֿארן רבֿין די גאנצע סומע
וואס ער דארף, כֿדי ער זאל זינגען דא דעם 'ונתנה תוקף',
און אז מיין ווייב וועט דאס איינמאל הערן, וועט זי מיר
שוין לאזן פֿארן, און זי וועט נאָך אויף מיטפֿארן.

ווען דער הייליגער קאלובער איז אריין געקומען צו
אים אין שטוב האט ער געבעטן דעם רבֿין: אזוי ווי איך
פֿאר יעדעס יאר צום רבֿין אויף די הייליגע טעג, כֿדי צו
הערן דעם רבֿינ'ס ונתנה תוקף, און מיין ווייב לאזט מיר
נישט, האב איך זיך מיישב געווען אז איך וועל אויסצאלן
פֿארן רבֿין די גאנצע פינעף הונדערט גילדן וואס דער רבֿי
דארף יעצט האבן, און דער רבֿי וועט מער נישט דארפֿן
ארום גיין אין די שווערע פֿרעסטן נאָך געלט, אָבער נאר

א צופרידן לעבן

מיט איין תנאי, אז דער רבי זאל זינגען ונתנה תוקף. האט זיך דער הייליגער רבי אייזיקל אנגערופן און געזאגט: אז אייזיק וועט אנהייבן צו זאגן 'ומלאכים יחפזון' וועלן אלע מלאכים אנהייבן צו ציטערן, און זיי וועלן זיך וואונדערן: וואס איז דאס אז אינמיטן ווינטער זינגט אייזיק, 'מלאכים יחפזון'?! וועלן זיי זעהן אז וייל אייזיק דארף פינעף הונדערט רייניש, דרייט ער איבער אלע עולמות, און אלע מלאכים ציטערן. האט ער אויסגעפירט: אז דו וועסט ווייטער קומען צו מיר אויף ראש השנה, וועסטו דעמאלטס הערן ווי אזוי איך זאג ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון, נישט יעצט, פאר פינעף הונדערט גילדן וועל איך נישט איבערדרייען אלע עולמות!

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ו; ועיין קצור לקוטי מוהר"ן): פארוואס זענען מענטשן ווייט פון

א צופרידן לעבן

באשעפער? נאר ווייל מען רעדט זיך נישט דורך איינער מיטן אנדערן, ווייל אז מען רעדט זיך דורך קען מען זיך אויסגלייכן די טעותים און זיך אויסקומען; וואס דאס איז די שענסטע זאך. עס שטייט אין זוהר הקדוש (זוהר חדש סוף פרשת נח): ווען איין שול זאל זיך האלטן צוזאמען, וואלט מען שוין לאנג אויסגעלייזט געווארן.

אין שטאט טשערין האבן געוואוינט אסאך ברסלב'ער חסידים וואס זיי זענען געווען זייער רייך, [אזוי ווייט אז זיי האבן געהאט א שיינע געבויטע שול, וואס איז געווען א זעלטענע זאך אין יענע צייטן], אבער וויבאלד: עשיר יענה עזות (משלי יח, כג), האבן אלע עשירים געמוזט זיצן אויבן אן, און מען האט געמוזט מאכן א לאנגן אויבן אן, אבער פארשטייט זיך אז מען האט זיך זייער געשטופט דארט, האט דאס זייער וויי געטוען פארן טשערינער רב זכותו יגן עלינו, האט ער אויסגעקלאפט אויפן באלעמען און געזאגט: מען זיצט אזוי נאנט איינער צום אנדערן

א צופרידן לעבן

מיט די גופים, אָבער מיט די הערצער איז מען זייער ווייט
איינער פונעם אנדערן.

דערפאר אז מיר ווייסן פון אזא רבי'ן דארף מען זיך
מורא'דיג מחזק זיין, און זיך פירן בתמימות און דאס איז
וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז ביי די מעשה פון
דעם חכם מיטן תם (ספורי מעשיות מעשה ט), דער 'חכם' האט
געהאט אלע ראיות אז ער איז קלוג און ער פארשטייט
אלעס, אָבער דאס אליין האט אים געפֿרענגט שטענדיג
איבער צו טראכטן און צופיל אריינצוקלערן, וואס דורך
דעם איז ער שטענדיג געווען צופראכן און געטראפן
חסרונות ביי זיך און ביי אנדערע, און זיך אויפגעגעסן
דאס געזונט. אָבער דער 'תם' איז שטענדיג געווען מלא
שמחה, און ער האט נישט געוואלט אריין טראכטן, ווייל
טראכטן אליין איז שוין אויף 'חכמות'; און דאס איז דער
סוד ווי אזוי אידן דערהאלטן זיך ביי אידישקייט, ווייל
מען טראכט נישט אריין צופיל, נאר מען טוט וואס מען

א צופרידן לעבן

האט געזעהן ביים טאטן, ביים זיידן, ביים עלטער זיידן,
און אזוי פירט מען זיך אויפן אויסגעטראטענעם וועג.

ז.

דאס איז די יום טוב פון חנוכה; ווייל די יוננים האבן
אריין געלייגט א מורא'דיגע דמיון אז אלעס איז טבע,
אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקיטי הלכות בציעת
הפת הלכה ה): אויפן פסוק (תהלים סט, ג): טבעתי ביו"ן
מצולה, איך בין איינגעזינקען אין א געדעכטן בלאטע פון
ינן; ווייל די יוננים האבן אריינגעברענגט אלע דמיונות
פון ספארטס, אויפבויען דעם גוף, אלע באלל שפילן,
אזוי ווי מען זעהט היינט אז מיליאנען מענטשן קוקן דאס
צו, וואס דאס איז א מורא'דיגע נס פונעם אייבערשטן אז
די גוים ליגן אין דעם, ווייל אז נישט וואלטן זיי
גע'גנב'עט און גע'הרג'עט וכו' רחמנא לצלן, אבער אזוי
איז ער פארנומען שעה'ן איבער שעה'ן דאס צו קוקן און
מיטהאלטן, ברויך השם אז אידן זענען קלוגער פון דעם,

א צופרידן לעבן

אָבער אז מען פֿאלט אַריין אין די קליפּה פון חַכְמַת יוֹן רחֲמָנָא לְצִלָּן, ווערט מען זייער פֿאַרנאַרט אין דעם.

די זעלבע זאך איז אויך מיט אלע אַנדערע תּאֹוֹת, בּפֿרט תּאֹוֹת נאָוּף וואס אין די תּאֹוֹה זענען אלע פּעלֶקער גֶעכאַפֿט (לקויטי מוהר"ן חלק א, סימן לו), וואס דאס איז אויך אַ גרויסער דמיון, אָבער אז מען פֿאלט אַריין אין דעם, און מען קוקט איין מאל און נאכאַמאל די אלע שמוציגע מאַוויס און בילדער אויף די אייפֿאד אייפֿאון וכו', ווערט מען זייער פֿאַרגאַפֿט און צוגעבינדן רחֲמָנָא לְצִלָּן, אז עס איז מוֹרָא'דיג שווער זיך אַרויסצוזעהן דערפֿון, [און אפילו פֿשוט'ע טעקסט נעמט אויך אַוועק דעם מח פונעם מענטש], ביז דער מענטש פֿאַרגעסט פון באשעפער רחֲמָנָא לְצִלָּן.

דאס איז געווען דער גאַנצער נס פון חנוכה, אז מען האט געטראפן אַ ריין קריגעלע אויל פֿאַרזיגלט מיטן זיגל פון כּהֵן גדול, וואס קיינער האט נישט געטשעפעט, וואס

א צופרידן לעבן

דאס האט מען אנגעציינדן און דאס האט געלאכטן, און
דאס האט געברענגט די ישועה. דאס גייט ארויף אויפן
הייליגן רבינ'ס זאך, וואס דאס איז אריין צו ברענגען דעם
בורא פל עולמים אין דעם מח פון יעדן מענטש, אז עס
זאל אים אנהייבן צו שיינען און לייכטן און ער זאל שפירן
דעם אייבערשטן.

זאל דער בורא פל עולמים העלפן, מען זאל שוין זוכה
זיין צו גיין צוזאמען אקעגן משיח צדקינו.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בעוה"ש"ת

קונטרס

י"ד ל"ב האבן

וואו עס ווערט ערקלערט די וויקיטימייט אז א מענטש
זאל 'י"ד' ל"ב האבן און דן זיין ל"ב זכות, אזוי אויך 'ענעם'
ל"ב האבן און דן זיין ל"ב זכות, און אז עס וועט ווערן
שלאום צווישן אידן וועט מען זוכה זיין צו די נאזילה שלימה
במהרה.

פארגעלענט דורך

פב"ד קדושת הרב הצדיק מוה"ר א"ש שליט"א

ל"י עשרה בטבת, ה'תשנ"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקיינער רבי,
דער באהאלטענער ליבטימייט, דער הייליגער דויכער ליכט, אדוננו, מורנו רבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק י"ו

די יסוד היסודות אין א אידיש לעבן איז זיך
נישט מישן מיט יענעם, קיינמאל קען מען נישט
וויסן יענעמ'ס פנימיות, אפילו פון דרויסן זעט ער
אויס ווי ער זעט אויס וכו', מען דארף דן זיין יעדן
איינעם לכף זכות, און זען זיך אליין מתקן צו זיין,
דעמאלטס וועט מען האבן הצלחה אין לעבן, די
מינוט אז מען קוקט אויף יענעם האט מען שוין א
דורכפאל, ווארום אז א מענטש לייגט זיין גאנצן
קאפ אריין אין יענעמ'ס קאפ בלייבט ער אן א קאפ,
ווארום ער האט געגעבן זיין קאפ אריין אין יענעם'
קאפ, האט יענער צוויי קעפ און ער האט קיין איין
קאפ נישט, איבערדעם זאלסטו זיך קיינמאל נישט
מישן מיט אנדערע געשעפטן, און דאס זאל דיר
נישט מבבלל זיין.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב מו)

זיך ליב האבן

.א

געלויבט דעם אייבערשטן אז מיר זענען זוכה זיך צאם
צוקומען ביי די יארצייט און הילולא פון הייליגן רבי נתן
זכותו יגן עלינו, און ברוך השם אזוי ווי מען קומט זיך
צאם דא, קומט מען זיך שוין היינט צוטאגס צאם אין נאך
צענדליגער פלעצער דא הי אין אמעריקע אליין, לכבוד

זיך ליב האבן.

דעם הייליגן רבי נתן'ס יארצייט, בפרט ראש השנה אין אומאן ביים הייליגן רבינ'ס ציון קען מען זעהן וויפיל מענטשן קומען צו פארן פון אמעריקע, וואס דאס אלעס איז אדאנק די האראוואניע פון יארן לאנג הפצה, ווייל דאהי האט מען בכלל נישט געוואוסט פון הייליגן רבין, ברוך השם מיר האבן שוין אויפגעשטעלט דריי דורות מדפיסים און מפיצים, און מען זעהט ברוך השם וואס עס ווערט פון דעם וואס דער הייליגער רבי נתן האט געבעטן ביי זיין צוואה: ענקער ארבעט זאל זיין, 'יפוצו מעיינותיה חוצה' - מען זאל צושפרייטן און פארפלייצן דעם הייליגן רבינ'ס ספרים און לימודים פאר יעדן איינעם.

און מען דארף וויסן אז נאר דער הייליגער רבי נתן איז דערגאנגען און געוואוסט ווער דער הייליגער רבי איז און וואס ער וויל, אזוי ווי דער הייליגער רבי אליין האט זיך אמאל אויסגעדרוקט: פון מיר ווייסט נאר רבי נתן, און נפתלי אביסל. אויף האט דער הייליגער רבי געזאגט (חיי

זיף ליב האבן.

מוהר"ן סימן שע): ווען נישט רבי נתן וואלט נישט געבליבן קיין איין בלעטל שמות פון מיר. ווייל רבי נתן איז געווען דער וואס האט אפגעשריבן אלע תורות און אלעס וואס מיר האבן היינט פונעם הייליגן רבין, כאטשיג ער איז אינגאנצן מקורב געווען ביים הייליגן רבין בלויז אכט און א האלב יאר, [פון פאר ראש השנה תקס"ג ביז נאך ראש השנה תקע"א], און יעדע מאל עקסטער האט ער געהאט אזויפיל מניעות און צרות צו קומען צום הייליגן רבין, דאך האט ער זיך באפלייסט מער פון אלע תלמידים און באוויזן אזויפיל אפצושרייבן.

ווען איך בין געווען א יונגער בחור האב איך אמאל געהערט ווי דער וואוידיסלאווער רב זכותו יגן עלינו האט אנגעשריגן איינעם וואס האט גערעדט אויף רבי נתן, מיט דעם לשון: איר וואגט זיך צו רעדן אויף רבי נתן? איר ווייסט ווער רבי נתן איז געווען? ! רבי נתן וואלט געקענט זיין די גרעסטע רבי אין פולין! פונדעסטוועגן האט ער

זיך ליב האבן.

אַלעס אַוועק געוואַרפֿן און זיך אינגאַנצן מכניע געווען צו זיין רבין, וואס דאס איז דאך די גרעסטע חידוש! בכלל האט איר דען השגה ווער בַרְסֶלְבֶּער חסידים זענען? איך בין א פּוילישער איד - שרייט ער ווייטער - און איך האב געלערנט ביי רבי מאיר שפירא זכרונו לברכה אין ישיבת חכמי לובלין, איך האב געזעהן און געקענט בַרְסֶלְבֶּע חסידים, זיי זענען גרויסע עובדי השם! (ווי באוואוסט איז דארט געווען דער קיבוץ ראש השנה פאר בַרְסֶלְבֶּר חסידים פון גאַנץ פּוילן, נאכדעם וואס עס איז אויפגעשטאַנען די קאַמעניסטן ימח שׁמם, און מען האט נישט געקענט זיין אין אומאן, עטליכע יאר האט דער גרויסער גאון רבי מאיר אויך מיט געדאווענט מיט די בַרְסֶלְבֶּר קיבוץ).

ווען מען האט אמאל געברענגט פארן הייליגן צַמח צדק פון לויבאוויטש זכותו יגן עלינו, איין באנד ליקוטי הלכות פונעם הייליגן רבי נתן, האט ער אסאך אריינגעקוקט אין דעם, און ער האט געהאט מורא דיגע

זיף ליב האבן.

התפעלות דערפון, און ער האט זיף אנגערופן: אָב אָחד
לְכָלֵנוּ - מִיר הָאבן אַלע אַיין טאַטע !

עס האבן דאס דעמאלס געהערט א גאנצע גרופע פון
גרויסע תלמידים פונעם צמח צדק זכותו יגן עלינו, וואס
זיי זענען געווען 'חוזרים' [=געקענט גוט איבער'חזרן די
לאנגע מאַמרים פון זייער רבין], דעריבער נאכדעם וואס
ער איז אוועק פון דער וועלט, זענען זיי אוועקגעפארן
קיין אומאן און מקורב געווארן צום הייליגן רבין [איינער
פון זיי איז געווען רבי ברוך אפרים זכרוננו לברכה, וואס
ער האט געמאכט דעם ספר 'באבי הנחל' א פירוש אויפן
ליקוטי מוהר"ן].

דער הייליגער רבי נתן האט געהאט א גרויסן תלמיד:
רבי נתן בן רבי יהודה זצ"ל פון טבריה, דרוקט ער זיך
אויס אין איינע פון זיינע בריוון אינעם ספר נתיב צדיק
מיט דעם לשון: ווען איך לערן ליקוטי הלכות, וואונדער
איך זיך אויב דאס האט געקענט שרייבן א ילוד אשה - א

זיך ליב האבן.

מענטש וואס איז געבוירן געווארן דא אויף דער וועלט, ווייל מיר דאכט זיך אז א מלאך האט דאס געשריבן.

וואס איז אייגענטליך געווען דאס גרויסקייט פון הייליגן רבי נתן? נאר רבי נתן האט פארשטאנען אז דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז נישט נאר פאר דרי מעלה - מענטשן וואס פליען אין הימל, קריכן אין הויכע מדריגות. נאר דעם רבינ'ס זאך איז פאר נידעריגע און צופאלענע און צופראכענע מענטשן, פארקערט גאר, וואס מער א מענטש איז נידעריג און צופראכן און צופאלן, פאר אים דייקא איז געמאכט דעם הייליגן רבינ'ס זאך.

און וועגן דעם האט דער הייליגער רבי נתן אנוועקגעשטעלט אזעלעכע הייליגע ספרים מיט אזעלעכע טייערע דיבורים, וואס לעבט אויף, מאכט פריילעך און שטארקט יעדן איינציגן מענטש, און יעדעס ווארט פון הייליגן רבי נתן איז מחיה די גאנצע וועלט, אזוי ווי מען

זיף ליב האבן.

זעהט אז רבי נתן זכרונו לברכה האט אפגעשריבן אפאר בלעטער אין חיי מוהר"ן (סימן תג-תו), וועגן דאס גרויסקייט און וויכטיקייט פון זיין ביים הייליגן רבין ראש השנה, און פון די קבלה פארן טויזענטער אידן קיין אומאן אויף ראש השנה מיט אזא מסירות נפש, זעהט מען אז עפעס טוט זיף דא.

דערפאר דארף מען לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים וועט מען זעהן די לעכטיקייט וואס איז דא דערין, בפרט אז דער הייליגער רבי נתן האט אונז איבערגעלאזט אזא ירושה די אלע בענדער ליקוטי הלכות, וואס ווער עס לערנט עס, דארף שוין קיינעם נישט האבן, און ער וועט וויסן וואס דער הייליגער רבי וויל. נאר דער הייליגער רבי האט געזאגט אויף זיין ספר לקוטי מוהר"ן: די דעקל פונעם ספר וועט זיין א מניעה. דאס הייסט אויפצומאכן דעם ספר וועט זיין די שוועריקייט, אבער איינמאל אז א

זיך ליב האבן.

מענטש מאכט דאס אויף, לערנט ער שוין, ווייל אזוי איז
ביי יעדע זאך אז מען הייבט אן קומט מען אן ביים סוף.

ב.

דער הייליגער רבי נתן רעדט ארום אין די ערשטע
הלכה (לקוטי הלכות, השקמת הבוקר הלכה א, מיוסד על התורה של
'אזמרה', לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפ"ב): דאס גרויסקייט פון
דן זיין יעדן איד לפף זכות, וואס דורך דעם קען מען
צוריק ברענגן די גאנצע וועלט צום אייבערשטן און
ברענגן די גאולה, אבער די ערשטע זאך דארף מען זיך
אליין דן זיין לפף זכות, ווייל די אלע וואס קריטיקירן
יענעם, זענען אליין פארביטערטע מענטשן, און קענען
נעבעך זיך אליין אויף נישט דן זיין לפף זכות און טרעפן
עפעס א גוטע נקודה, ממילא איז מען ביי זיך אראפ
געקלאפט און אפגעפרעגט, און מען גלייבט נישט אין
זיך, מען האט נישט קיין 'סעלף קאנפידענץ', איז ער
יענעם אונדאי נישט דן לפף זכות, אבער אז א מענטש

זיך ליב האבן.

הייבט זיך אן דן זיין לִכְפָּה זְכוּת: עס איז נאכנישט עק וועלט, עס איז נישט אזוי ווי איך האב געמיינט, איך בין נאך נישט דער ערגסטער, איך האב נאך דאך אסאך גוטס אין מיר! דאס הייבט אים און בויעט אים אויף, וועגן דעם זאגן חז"ל (נדה, ל ע"ב): אפילו די גאנצע וועלט זאגט אז דו ביסט א צדיק, זאלסטו זיין אין דיין אויגן 'אזוי ווי' א רשע. ווייל א מענטש טאר נישט טראכטן ביי זיך נאר אז ער איז 'אזוי ווי' א רשע, אבער נישט א רשע מממש; מען טאר זיך נישט האלטן פאר א רשע, ווייל מען קען זיך אליין אראפּווארפן חלילה, און עס איז נישט קיין מצוה זיך אליין אראפ צו ווארפן!

עס שטייט א לאו אין די תורה (ויקרא יט יז): לא תשנא את אחיך בלבבך - מען טאר נישט פיינט האבן א צווייטן מענטש אויף קיין שום פאל [און אויב האט מען עפעס א טענה קעגן א צווייטן אז ער טוט אקעגן שולחן ערוך, אדער אקעגן די תורה, דארף מען אים דאס זאגן אפען,

זיף ליב האבן.

אזוי ווי דער פֿסוק זאגט ווייטער (שם): הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתֶךָ. אָבער נישט האַלטן ביי זיף, און רחֲמָנָא לְצַלָן אויפֿבויען נאַכדעם אַ קנאַה און שְׁנֵאָה, ווייל אַז מען זאגט עס נישט אַרויס, טראַגט מען זיף נאַכדעם אַרום מיט שְׁנֵאָה, וואס יעדע רגע וואס מען האט פֿיינט אַ צווייטן, איז מען עובר אויף דעם ביטערן לאו פון 'לא תִּשְׁנֵא אֶת אַחִיךָ בַּלְבָּבָהּ' רחֲמָנָא לְצַלָן].

די זעלבע זאך טאר אַ מענטש זיף אַליין אויף נישט פֿיינט האַבן און אַראַפֿקלאַפֿן, נאר שְׁטענדיג זיף אויפֿלעבן און זיף מחזק זיין מיט יעדע ביסל גוטס וואס ער טרעפט ביי זיף, אזוי אַרום וועט ער אַרויסגיין פון דעם ביטערניש אין וואס ער ליגט, און ער וועט שוין קענען זעהן און טרעפֿן ביי אַן אַנדערן אויף דאס גוטס, און ליב האַבן און זיף אויסקומען מיט יעדן איינעם, וואס דורכדעם וועלן מיר זוכה זיין אויסגעלייזט צו ווערן פון דעם ביטערן גלות.

זיך ליב האבן.

ג.

דער לעצטער פרייטיג צונאכטס (פרשת מקץ שנת תר"ה) א
וואך פאר דער הייליגער רבי נתן איז אנוועק פון דער
וועלט (ערב שבת פרשת ויגש), האט ער ארום גערעדט פון די
'מנורה' (עין ליקוטי הלכות, ראש חודש הלכה ז בסופו), וואס
דאס איז געווען צאמגעשטעלט פון ניין און פערציג טיילן
[זיבן רערן, צוויי און צוואנציג בעכערס, עלעף קנעפלעך,
ניין בלומען], פונדעסטוועגן איז עס אבער געווען
געמאכט פון איין שטיק גאלד. דאס האט זיך משה רבינו
געוואונדערט און עס איז אים שווער געווען, ווי אזוי
קלאפט מען אויס ניין און פערציג חלקים פון איין שטיק
גאלד? האט אים דער אייבערשטער געזאגט: ווארף עס
אריין אין פייער און עס וועט ארויס קומען א מנורה.

איז דאס דער הייליגער רבי נתן מסביר: וואס איז
טאקע געווען די שוועריקייט דערפון? ! נאר אין די נעמען
פון די אלע צוועלעף שבתים: ראובן שמעון וכו', איז דא

זיך ליב האבן.

ניין און פּערצייג אותיות; און ווי באוואוסט האט יעדער שבת געהאט אן אנדערע קאליר אויף זיין פאן לויט די קאליר פון זיין שטיין אויפן חושן. וועגן דעם שטייט טאקע אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן צ, סעיף ד, על פי זהר פקודי רנא ע"א): ווען מען בויעט א בית המדרש זאל מען בויען צוועלעף פּענסטערס. וואס דאס איז מרומז אקעגן די צוועלעף נסחאות התפלה וואס איז אקעגן די צוועלעף שבתים (שער הפגנות להאריז"ל, ענין נוסח התפלה).

קומט אויס אז יעדער שבת האט א אנדערע נוסח און א אנדערער טויער, אבער די שלימות איז, אז מען זאל דינען דעם זעלבן בורא כל עולמים, ווייל אלע אידן זאגן דעם זעלבן: שמע ישראל הויה אלקינו הויה אחד. דאס איז געווען די חידוש ביי די מנורה, כאטשיג עס איז געווען פון ניין און פּערצייג שטיקלעך אקעגן די ניין און פּערצייג אותיות פון די הייליגע שבתים, דאך איז עס געווען

זיך ליב האבן.

אויסגעקלאפט פון איין שטיק גאלד, צו ווייזן אז פֿלל
ישׂראל דארפן זיך האלטן צוזאמען.

דאס מיינט נישט צו זאגן אז יעדער מוז האלטן די
זעלבע מיינונג און די זעלבע שיטה, ווייל עס איז נישט
שייך ארויף צו צווינגען איין שכל אויף יעדעם [אזוי ווי
להבדיל די קאמעניסטן, וואס זיי זענען אויף צופאלן נאך
זיבעציג יאר], ווייל יעדער מענטש האט זיך זיין
אייגענעם שכל (עײן לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן סא), און ער
האט רעכט צו האבן זיין שכל, אבער דאך דארף מען זיך
נישט פיינט האבן, אזוי ווייט אז מען זאל זיך נישט וועלן
משדך זיין איינער מיטן אנדערן, נאר ווייל יענער האלט
נישט פונעם זעלבן רבי׳ן פון וועם ער האלט, און
אויפהאלטן די קינדער צוליב דעם רחמנא לצלן רחמנא
לישזבן.

מען דארף וויסן אז מיר זענען אלע אין איין גרויסן
שיף אינעם שטורמישן ים, וויי און ביטער איז אז אינעם

זיך ליב האבן.

זעלבן שיף שלאגט מען זיך ארום, ווייל די גוים האבן
אונז אלע פיינט, און אפילו אין אמעריקע איז מען אויך
נישט פארזיכערט קיין איין מינוט, און זיי קוקן נישט
וועמענס חסיד מען איז, און צו וועלעכן קרייז מען
געהערט.

איך זאג שטענדיג פאר די פרייע וואס זיי האבן נאר
טענות אויף די פרומע וכו', אז דער אשמדאי-עמלק האט
קודם גענומען די אלע אסעמעלירטע, זיי זענען געווען די
ערשטע קרבנות, עס האט נישט געהאלפן אז מען האט
געוויזן דעם צלם, זיי האבן געשריגן: דו ביסט א איד!
און איר זענט אזוי זיכער מיט זיך, און מיט ענקער גאנצע
טמאנע מדינה?!

עס האט פארציילט א גר וואס פאר פינעף און
צוואנציג יאר צוריק האט מען אים ארויסגעלאזט פון
אוקריינא און ער איז אנגעקומען אויף ארץ ישראל, האט
ער דערציילט: ער קומט פון א דערפאל לעבן אומאן, וואס

זיך ליב האבן.

דער גאנצער דאָרף זענען געווען גרים, און ביי די צווייטע וועלט מלחמה האט מען קודם צאם-גענומען אלע אידן, האט מען אויף געכאפט זיין ווייב - וואס זי איז געווען אַ אידישע פרוי - און איר געשאסן פאר זיינע אויגן רחמנא לצלן, אבער אים - וויבאלד ער איז געווען פארשריבן אלץ אַ רוס - האבן זיי געלאזט לעבן, האט ער זיך געבעטן: שיסט מיר אויף! איך בין אויף אַ 'איד'! האט דער רשע געענטפערט: גיין, דו ביסט אַ 'רוס' און נישט קיין איד! אזוי איז ער געבליבן לעבן.

פון וואו קומט טאקע די אלע מחלוקת? נאר וויבאלד מענטשן זענען צובראכן און עס איז זיי פינסטער פאר די אויגן, קלאפט מען זיך אן איינער אינעם אנדערן, ווייל אז עס איז פינסטער זעהט מען נישט וואו צו גיין.

אזוי ווי דער הייליגער בארדיטשובער רב ברענגט (קדושת לוי פרשת ויגש, דבור המתחיל והנה), וואס ער האט געהערט פון זיין הייליגן רבי'ן דער גרויסער מעזריטשער

זיך ליב האבן.

מגיד זכותו יגן עלינו: אזוי ווי אויף די וועלט איז דא ליכטיקייט און פינסטערניש, די זעלבע זאך איז דא ביי יעדן מענטש אין קאפ פינסטערניש און ליכטיקייט. דאס הייסט, אמאל איז פארן מענטש ליכטיג, און פלוצלינג ווערט אים פינסטער, און ער טראכט ווי אזוי וועט ער אמאל ארויסקריכן פון אזא צרה? ! און וואס איז טאקע די עצה ארויסצוגיין פונעם חושך, עס זאל אים ווערן ליכטיג? ! אז מען גייט צום צדיק, ער שיינט אריין אינעם מענטש שכל, ביז ער נעמט אים ארויס פון זיין פינסטערניש.

ווייל דער גאנצער ארבעט פון א צדיק איז צו מאכן ליכטיג פאר מענטשן, ווייל אז עס איז אים ליכטיג, פארן וואס זאל ער נישט מאכן לעכטיג פאר אנדערע מענטשן אויף, וואס דאס איז די גרעסטע צדקה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קו): אויפן פסוק (תהלים מא, ב): **אשרי משכיל אל דל** - וואויל

זיף ליב האבן.

איז דער מענטש וואס געט אריין שכל פאר אן ארימאן;
וואס הייסט אן ארימאן? איינער וואס האט נעבעך נישט
קיין שכל, ער דארף אנקומען צו יענעם, אזוי ווי חז"ל
זאגן (נדרים מא, ע"א): אין עני אלא מדעת. אויף זאגן חז"ל
(ביקרא רבה א, ו): דעת קניית מה חסרת. ווייל אז א מענטש
האט שכל פעלט אים גארנישט, און שכל איז איין זאך
(דברים ד, לה): אתה הראת לדעת פי הויה הוא האלקים אין
עוד מלבדו, עס איז נאר דא דער באשעפער, און אויסער
אים איז גארנישט דא. און ווי נאר א מענטש האט אמונה
האט ער שוין אלעס, און עס איז אים שוין לעכטיג,
ממילא קריגט ער זיך שוין נישט מיט קיינעם נישט, אבער
א מענטש וואס האט נישט קיין אמונה און ער איז נישט
צוגעקלעבט צום אייבערשטן, איז ער א פשוט'ער חיה
וואס זעהט נאר אויס ווי א מענטש (ליקוטי מוהר"ן חלק ב'
סימן ז).

זיך ליב האבן.

מען זעהט מענטשן וואס זיי זענען זייער מדקדק אויף די מצוות 'בין אדם למקום', אלע מצוות וואס ער טוט פארן אייבערשטן טוט ער מיט אלע חומרות און הידורים, אבער ווען עס קומט צו די מצוות פון 'בין אדם לחבירו' - די הלכות ווי אזוי מען דארף זיך אויפירען מיט אנדערע. פירט ער זיך אויף ווי א פשוט'ער חיה רחמנא לצלן, ער כאפט נישט אז דאס איז די זעלבע מצוות וואס דער אייבערשטער האט געהייסן טוהן, פארקערט גאר, די מצוות פון בין אדם לחבירו איז נאך אסאך מער הארבער, ווייל בין אדם למקום, אז א מענטש האט זיך פארזינדיגט פארן בורא כל עולמים, ער האט געטוהן וואס מען דארף נישט, ווען עס קומט דער הייליגער טאג יום כיפור, און ער גלייבט אז אין דעם טאג איז דער באשעפער מוחל פאר יעדן, דעמאלס איז אים דער באשעפער אלעס מוחל (רמב"ם הלכות תשובה פרק א, ג), אבער אז מען טשעפעט א צווייטן איד העלפט נישט יום כיפור, ביז מען בעט יענעם

זיך ליב האבן.

איבער, עס נוצט נישט גארנישט, דאס איז די טעות וואס מענטשן האבן, מען כאפט נישט אז מען איז עובר אן עבירה ווען מען רודפ'ט יענעם און מען איז אים מצער רחמנא לצלן, און מען וועט באצאלן דערפאר זייער טייער דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

דאס זאגן חז"ל (תענית כו ע"ב): לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים - עס איז נאכנישט געווען ביי אידן אזעלעכע ימים טובים אזוי ווי 'חמשה עשר באב' און 'יום כפור'. ווי קומט חמשה עשר באב צו יום כפור אז עס זאל זיין די זעלבע גרויס?! נאר חמשה עשר באב האט מען מתיר געווען שבת בנימין צוריק אריינצוקומען אין כלל ישראל, און זיך משדך זיין מיט זיי, נאכדעם וואס זיי זענען געווען אפגעטיילט פאר א לענגערע צייט וכו' (עיין שופטים כא, א), דערפאר איז עס אזוי גרויס ווי יום כפור, ווייל יום כפור איז טאקע מכפר אויף אלע עבירות וואס א מענטש האט געטוהן בין אדם

זיך ליב האבן.

למקום, ווייל דעמאלס טוט א מענטש תשובה, אבער
נישט אויף די עבירות פון בין אדם לחבירו, וועגן דעם
חמשה עשר באב ווען מען האט תשובה געטוהן אויף די
עבירות פון בין אדם לחבירו, ווייל מען האט דעמאלס
מתיר געווען חתונה צו האבן איינער מיטן אנדערן, און
מען האט אויפגעהערט מיט די שנאה, איז די שמחה
געווען פונקט אזוי גרויס ווי יום כפור.

די גמרא זאגט (יבמות יג ע"ב): כאטשיג שמאי און הלל
זענען געווען אזוי שטרענג איינער מיטן אנדערן אין
הלכה, און יעדער איינער האט געהאלטן לויט זיין שיטה,
און זיך נישט געוואלט אוועקירן בשום אופן, דאך אבער
צווישן זיך האט מען זיך ליב געהאט, און זיך משדך
געווען. ווייל פערזענליך האט קיינער נישט געהאט
אקעגן דעם אנדערן.

מיט דעם קען מען אויך פארשטיין דאס וואס חז"ל
זאגן (עין תקוני זהר תקון כא, דף נו ע"ב), א מורא'דיגע לשון:

זיף ליב האבן.

'פורים' איז נאך אַסאַך גרעסער ווי 'יום כפור' וואס עס הייסט נאר 'יום כפורים' - אַ טאג אַזוי ווי 'פורים'. ווייל וויבאלד דער גאַנצער יום טוב פורים איז נאר געשטעלט זיף ליב צו האבן איינער מיטן אנדערן, ווייל די מצוה פון פורים איז 'משלוח מנות' - מען שיקט איינער פארן אנדערן עסן און גוטע זאַכן, און מען געט פאר אלע אַרימעלייט 'מתנות לאביונים', אידן באהעפטן זיף איינער מיטן אנדערן און מען מאכט שלום, ווער רעדט נאך ווען מען טרינקט זיף אביסל אן, גייט מען ארויס פון אלע צמצומים, און מען הייבט אן צו קישן יענעם, וועגן דעם איז פורים נאך גרעסער פון יום כפור, ווייל דעמאלס איז דער עיקר מצוה: בין אדם לחבירו, און מען איז זוכה דאס צו פארעכטן, וואס דאס איז דער גרעסטע זאך ביים אייבערשטן, כאטשיג יום כפור איז דער העכסטער טאג פון יאר ווייל יעדער איד טוט דעמאלטס תשובה און רעדט זיך אויס דאס הארץ פארן באשעפער, אַז ער האט

זיך ליב האבן.

אַ גרויסן יצור הרע וכו', און דער באשעפער איז אים דין
לפני זכות און ער איז אים אלעס מוחל, איז עס אבער נאר
'בין אדם למקום'.

ד.

דער הייליגער רבי נתן האט אין זיין לעצטן טאג דא
אויף דער וועלט זייער אסאך גערעדט פון יום כיפור, און
ווען ער האט זיך געשטעלט דאווענען מנחה, ערב שבת,
האט מען געהערט ווי ער דאווענט שמונה עשרה, און ער
איז אנגעקומען ביז די ווערטער פון: 'חנון המרבה לסלח'
און ער האט דאס איבער געזאגט ביז עס איז ארויס זיין
נשמה מיט די ווערטער.

באמת וואלט מען אים נאך געקענט באערדיגן פאר
שבת ווייל עס איז נאך געבליבן צוויי שעה ביז לעכט
צינדן, און גאנץ ברסלב איז א קליין שטעטעלע און עס
איז נישט ווייט ביזן בית החיים, נאר מען האט געהערט

זיך ליב האבן.

אמאל פון רבי נתן "אז איין נאכט וויל ער נאך בלייבן דא אויף די וועלט פאר ער גייט ארויף". האט זיך אזוי געפירט אז מען האט שוין געצינדן לעכט אין שטוב, ווייל ביי רבי נתן פלעגט מען פרי לעכט צינדן.

זעהט מען פון דעם אז דער גאנצע זאך פון הייליגן רבי נתן איז געווען: 'חנון המרבה לסלח', אריינצופרענגן אין דער וועלט: "אז דער בורא כל עולמים איז א רחום וחנון, און ער האט רחמנות אויף יעדע איינציגע באשעפעניש".

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז): א מנהיג קען זיין נאר דער וואס האט רחמנות אויף א צווייטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיה מו, י): פי מרחמים ינהגם; דאס הייסט, מען דארף פארשטיין א צווייטן אויך, און אים דן זיין לפי זכות, כאטשיג איך האב געוואלט אז יענער זאל זיך פירן לויט מיין שכל און ווי אזוי איך פארשטיי, אבער וואס ווייסטו וואס אויף יענעם גייט

זיף ליב האבן.

איבער, וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א): ווער קען מאכן ראש השנה, און דן זיין א צווייטן? דער תנא זאגט דאך (אבות ב, ד): אל תדין חברך עד שתגיע למקומו - זאלסט נישט דן זיין א מענטש, ביז דו וועסט נישט קומען צו זיין פלאץ. אויב אזוי ווי קען א מענטש קומען אויף יענעם פלאץ? ! [מען קען קיינמאל נישט וויסן פון וואס מען זעהט אינדרויסן וואס עס טוט זיך טאקע ביי יענעם אין שטוב רחמנא לצלן, אמאל איז נישט דא קיין שלום בית דארט, אדער עס איז נישט דא קיין קינדער, אדער עס איז דא קראנקע קינדער, אדער איז נישט דא קיין פֿרנסה וכו' דער אייבערשטער זאל אפֿהיטן], אבער דער צדיק ער ווייסט יא וואס טוט זיך ביי יענעם, ממילא קען ער יעדן איינעם דן זיין לפי זכות; הללואי הללואי וואלטן מיר אריינגענומען אין זיך דעם לימוד, און אנגעפאנגן כאטש זיך אליין דן צו זיין לפי זכות.

זיך ליב האבן.

א ערליכער איד האט מיר אמאל נאכגעזאגט פון איינעם, אז איינער איז געקומען צו אים און געבעטן: אפֿשר נעמט איר מיר פאר א תלמיד? האט ער געענטפערט: גלייבט מיר אז איך האב שוין א געפאקטע ישיבה פון זעקס הונדערט און דרייצן (613) תלמידים, און איך ווער משוגע פון זיי, ווי קען איך נעמען נאך איינעם? האט ער זיך זייער געוואונדערט ווער זענען די תלמידים? ! האט ער אים מסביר גענווען: איך האב צוויי הונדערט אכט און פערציג [רמ"ח] איברים, און דריי הונדערט פונעף און זעכציג [שס"ה] גידים, און מיט יעדן איבר און גיד דארף איך זיך עקסטער שלאגן, זאל איך נאך נעמען נאך איינעם? !

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עט): דער סוד פארן וואס מען קען זיין אזוי פרייליך שבת? ווייל ביי שבת שטייט (שמות טז, כט): שבו איש תחתיו וגו', א מענטש זאל זיצן אינטער זיך, און אוודאי נישט ארויסגיין

זיך ליב האבן.

העכער פון זיין פלאץ. דאס הייסט אמאל טוט א מענטש רחמנא לצלן די ערגסטע זאכן פון גיארף אזוי ווי 'זמרי', אבער ער פארפירט אז עס קומט אים שכר אזוי ווי 'פנחס'. אבער שבת קען א מענטש זוכה זיין צו זיצן אפילו נאך נידריגער פון וואו ער איז באמת, ממילא לויבט ער און דאנקט ער דעם בורא כל עולמים אז ער קען זיך דערהאלטן, אונדאי פאלט אים נישט ביי, נאך צו גיין זיכן ביי יענעם פעלערס, און ווען א איד נעמט אין זיך דאס אריין, איז שוין זיין גאנצער לעבן אן אנדער סארט לעבן.

דערפאר דארפן מיר זיך זייער פרייען מיט די ירושה וואס מיר האבן באקומען פון הייליגן רבי נתן, וואס ער האט דאס מקבל געווען פון הייליגן רבין, ווי אזוי אידן דארפן זיך מתיה זיין, און מחזק זיין איינער דעם אנדערן, וואס דאס איז די גרעסטע צדקה, און אמאל נאך מער פון אלע געלטער אין דער וועלט, ווייל ווען א מענטש איז

זיך ליב האבן.

שוין נעבעך אריינגעפאלן אין א דיפרעשא"ן, אין א מורא'דיגע יאוש, דארף ער שוין נישט קיין געלט, און געלט וועט אים שוין נישט העלפן, אבער איין גוט ווארט אז מען רעדט מיט אים, קען מען אים ראטעווען, אזוי ווי חז"ל זאגן (פתובות קיא ע"ב): טוב המלבין שינים לחבירו יותר ממשקהו חלב, אז מען געט א שמייכל פאר א צווייטן, אז יענער זאל זעהן דיינע ווייסע ציינער, איז מער ווערד ווי דו גיבסט אים א פיינע גלעזל מילעך. ווייל יעדער מענטש האט זיך זיין צרה און אז מען איז אים מחזק איז דאס די גרעסטע מצוה, און אזוי אויף דארף זיך יעדער מענטש אליין מחזק זיין און נישט זיך צוברעכן חס ושלום.

זיך ליב האבן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז אין דעם זכות וואס
מיר וועלן זיך מחזק זיין, און מחזק זיין אנדערע אידן
אויף, זאלן מיר שוין זוכה זיין צו די גאולה שלימה
במהרה בימינו אמן.

~ תם ונשלם שבה לאל בורא עולם ~

בעוהש"ת

קונטרס

קלאפ מיר נישט אראפ

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגוברענגען אין אויף די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעגן בשלום.

פרשת ויחי תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונע, מוריע ורביע

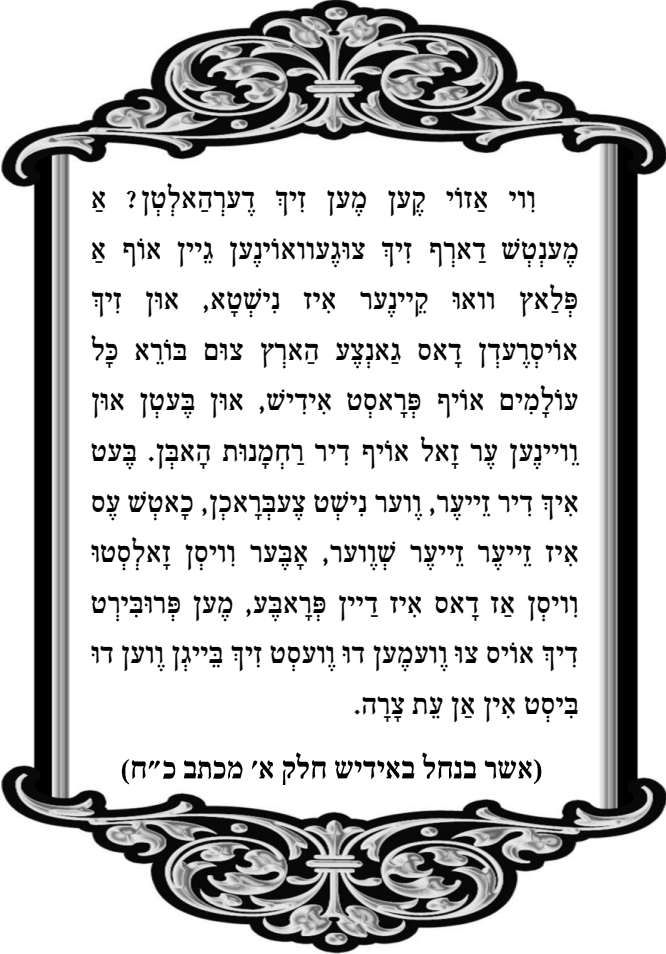
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין פלמיד, מוריע הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארדוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאסן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסיד ברסלב - נטא יארק יצ"ו

ווי אזוי קען מען זיך דערהאלטן? א
מענטש דארף זיך צוגעוואוינען גיין אוף א
פלאץ וואו קיינער איז נישטא, און זיך
אויסרעדן דאס גאנצע הארץ צום בורא פל
עולמים אויף פראסט אידיש, און בעטן און
וויינען ער זאל אויף דיר רחמנות האבן. בעט
איך דיר זייער, ווער נישט צעבראכן, כאטש עס
איז זייער זייער שווער, אבער וויסן זאלסטו
וויסן אז דאס איז דיין פראבע, מען פרובירט
דיך אויס צו וועמען דו וועסט זיך בייגן ווען דו
ביסט אין אן עת צרה.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב כ"ח)

קלאפ מיר נישט אראפ

א.

חז"ל זאגן (ילקוט איוב רמז תתקח): אויב 'איוב' וואלט זיך ווען איינגעהאלטן, און זיך נישט אפגערעדט אויפן אייבערשטן אויף זיינע צרות און שווערע יסורים וואס ער האט געליטן, דעמאלטס אזוי ווי מען זאגט: אלקי אברהם, אלקי יצחק, ואלקי יעקב, וואלט מען אויך

קלאפ מיר נישט אראפ

געזאגט אלקי איוב; זעהט מען פון דעם, אז דער עיקר ווערט א מענטש געמאסטן לויט וויפיל ער דערהאלט זיך, ווען עס גייט אויף אים איבער שווערע ביטערע נסיונות, און ער פֿרעגט נישט קיין קשיות, נאר ער שטארקט זיך מיט א ריינע אמונה אין בורא פֿל עולמים; און דאס איז געווען די מעלה פֿון די אבות הקדושים וואס האבן מיטגעמאכט ביטערע שווערע נסיונות און יסורים, און זיי האבן אלעס מקבל געווען באהבה.

מיר געפונען אין פֿסוק (בראשית מז, ז-ט): ווען יעקב אבינו האט געטראפן פֿרעה, און פֿרעה האט אים געפֿרעגט ווי אלט ער איז, וואלט ער נאר געדארפט ענטפֿערן ווי אלט ער איז, ביז דערווייל האט ער אים געענטפֿערט אז ער איז אלט הונדערט און דרייסיג יאר, און ער האט צוגעלייגט: מעט ורעים היו שני ימי חיי וכו', איך האב געלעבט אביסל און שלעכטע לעבן;

קלאפ מיר נישט אראפ

ווייל יעקב אבינו האט מען אויף אויסגעפרייט מיט מורא'דיגע שווערע נסיונות.

קאטשיג עס איז געווען נאך צדיקים אויסער די דריי אבות וואס האבן מיטגעמאכט שווערע צרות, צום ביישפיל: 'משה רבינו', האט שוין געליטן גלייך ווען ער איז געבוירן געווארן, מען האט אים אריין געלייגט אין א קעסטעלע און אריין געווארפן אין טייך, און געלאזט שווימען, ביז פֿרעה האט אים אויפגעצויגן, נאכדעם ווען ער איז שוין גרויס געווארן און ער איז ארויסגעגאנגען קוקן וואס די אידן מאכן, און ער האט געזעהן ווי מען שלאגט אידן, און ער האט געהרג'עט דעם מצרי, האט מען אים אויסגעזאגט פֿאר פֿרעה, האט ער געדארפט אנטלויפן, נאכדעם האט ער געדארפט זיין ביי יתרו, חז"ל זאגן (תרגום יונתן בן עוזיאל שמות ב, כא): יתרו האט אים אריינגעזעצט אין תפיסה פֿאר צען יאר. נאכדעם איז ער אנטלאפן ביז ער האט חתונה געהאט

קלאפ מיר נישט אראפ

מיט צפורה וכו', ווער רעדט נאך שפעטער האט זיך
הערשט אנגעהויבן די מחלוקת אויף אים פון דתן און
אבירם, וואס זיי האבן אים נאך אנגעהויבן צו רודפן
גלייך פון אַנפּאַנג גלות, און אזוי זענען זיי אים
דערגאנגען דאס לעבן די גאַנצע צייט, און אים נישט
אפגעלאזט, און וואס משה רבינו האט נאר באוויזן
אותות ומופתים, האבן זיי געמאכט דערפון ליצנות, און
אים אויסגעפייניגט.

נאכדעם איז אויפגעשטאנען אויף משה רבינו 'קרח
ועדתו', מיט נאך צוויי הונדערט פופציג רבנים, אזוי
האט משה רבינו געליטן ביז זיין הסתלקות, און אפילו
דעמאלטס ברענגט דער מדרש (דברים רבא ז, י; ספרי האזינו
פרק ש"ט): אז משה רבינו האט געזאגט די מוסר, וואס
עס שטייט אין גאנץ חומש דברים, און ער האט
אראפגעלייגט פאר די אידן וואס ער האט אלץ געטוען
און זיך מוסר נפש געווען פאר זיי במשך די גאַנצע

קלאפ מיר נישט אראפ

פערציג יאר, וואס אין זיין זכות האבן זיי געהאט 'מן' צו עסן, א 'פאר' צו טרינקען, און די 'ענני הכבוד' זיך צו באשיצן, (פעניט ט ע"א), און דאס אלעס האט ער זיי געזאגט אז זיי זאלן נתעורר ווערן מתפלל צו זיין פאר אים, זאגן חז"ל (דברים רבה שם; ספרי פנחס פרק קלה): אז ווען אלע אידן עקשנ'ען זיך איין, און זאגן: רבונו של עולם! מיר גייען נישט אריין אין ארץ ישראל, און מיר וועלן ענדערש בלייבן אין מדבר אויב משה רבינו קומט נישט מיט מיט אונז, וואלטן זיי גע'פועל'ט. אבער קיינער האט נישט גע'טענה'ט די טענה.

אויך געפונען מיר א וואונדערליכע מדרש, וואס עס איז זייער שווער צו פארשטיין (דברים רבה ט, ט): אין דעם טאג וואס משה רבינו האט געדארפט נסתלק ווערן, האט דער באשעפער גערעדט צו יהושע, און ווען משה רבינו האט אים געפרעגט: וואס האט דיר דער באשעפער געזאגט? האט ער אים געענטפערט: ווען

קלאפ מיר נישט אראפ

דער באשעפער האט גערעדט מיט דיר האסטו מיר אויסגעזאגט?! האט זיך משה רבינו אנגערופן: עס איז בעסער צו שטארבן הונדערט מאל, אבער נישט הערן אַזאַ זאַך; וואס דאס איז זייער שווער צו פארשטיין אויף יהושע וואס איז געווען אזוי גרויס וכו', און איז געווען אזוי געטריי און איבערגעגעבן אגאנץ לעבן צו זיין רבי'ן משה רבינו.

נאכדעם 'אָהרן הכהן' האט אויך זייער אסאך מיטגעמאכט, ווייל מאכן שלום צווישן אידן, איז נישט קיין גרינגע זאך, בפרט אז מען דארף עוסק זיין אין שלום בית, און זיך אראפלאזן וכו', אויף זעהט מען אז דער עיקר קנאה פון קרח איז געווען אויף די כהונה.

אזוי אויך 'יוסף הצדיק' האט מיטגעמאכט מורא'דיג אסאך, די ברודער האבן אים פיינט געהאט, און מען האט אים פארקויפט אויף מצרים וכו'.

קלאפ מיר נישט אראפ

די זעלבע זאך 'דוד המלך' וואס ער האט שוין מיטגעמאכט פון אלץ קינד, און אזוי במשך זיין גאנצן לעבן, אזוי ווי חז"ל זאגן (ירושלמי שקלים סוף פרק ב): עס איז נישט דא א דור וואס עס איז נישטא קיין ליצים, אבער עס איז נישט געווען א דור וואס עס זאל זיין אזאלעכע ליצים אזוי ווי אין דער דור פון דוד; וואס מען האט געמאכט מורא'דיגע ליצנות פון אים. [דוד המלך איז מען טאקע נא מזכיר און מען זאגט: מגן דוד, ביי די ברכות פון די הפטורה].

אויב אזוי פארנוואס דערמאנט מען נישט ביים דאווענען די אלע צדיקים, אזוי ווי מען דערמאנט די דריי אבות: אברהם יצחק ויעקב? ! נאר ווייזט אויס אז זיי האבן געהאט גאר שווערע און ביטערע נסיונות. אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ה, ג): עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו עליו השלום ועמד בכלם, און אזוי אויך די איבעריגע אבות הקדושים.

קלאפ מיר נישט אראפ

ב.

רש"י ברענגט (בראשית רבה צו, א), אויפן פסוק (בראשית
מו, כח): ויחי יעקב: למה פרשה זו סתומה? [דאס הייסט
אז געווענליך ביי א ספר תורה איז דא א צווישן שייד
צווישן איין פרשה מיטן אנדערן, אז מען זאל זעהן אז
עס הייבט זיך אן א נייע פרשה, אבער פרשת ויחי איז
צוזאמען מיט פרשת ויגש, אן קיין שום צווישן שייד]
ענטפערט רש"י: איין טעם, וויבאלד יעקב אבינו איז
נפטר געווארן, איז פארמאכט געווארן די אויגן און די
הארץ פון די אידישע קינדער פון די פיעל צרות וואס
מען האט זיי אנגעהויבן צו אונטערטעניגן. אבער אויף
דעם טעם איז שווער, ווייל מען רעדט דאך דא יעצט
פון דאס לעבן פון יעקב אבינו אין מצרים! די צווייטע
טעם זאגט רש"י: אז ער האט געוואלט אויסזאגן פאר
די אידישע קינדער, ווען עס וועט זיין א סוף צו זייערע
צרות, און דאס איז פארמאכט געווארן פון אים,

קלאפ מיר נישט אראפ

דערפאר איז די פֿרשה פֿארמאכט - סתומה; דאס הייסט, עס איז צוגעבונדן צו די פֿריערדיגע פֿרשה, וואס ענדיגט זיך מיט דעם פֿסוק (בראשית מז, כז): וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל וְכוּ' בְּאֶרֶץ גִּשְׁן וַיֵּאָחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד.

דאס גייט ארויף אויף די ענגן פון 'פֿרייה ורביה'; דאס הייסט, אז אידן האבן זיך פֿארמערט זייער שטארק, וועגן דעם איז דאס געווען די גרעסטע שמחה און די שענסטע און בעסטע יארן פון יעקב אבינו, וועגן דעם גלייך נאכדעם וואס דער פֿסוק זאגט: וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד, אז יעקב אבינו האט געזעהן נחת, ווי אזוי אלע האבן חתונה געמאכט די קינדער, און ברוך השם עס זענען געקומען אייניקלעך און אור אייניקלעך, און די דורות מערן זיך, הייבט דער פֿסוק גלייך אן: וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁבְעַתְּשָׁנִים עֶשְׂרִים שָׁנָה. אז די זיבעצן יאר [וואס באטרעפט אויך 'טוב'] וואס יעקב האט געלעבט אין מצרים, איז געווען זיינע שענסטע יארן. (עייז מדרש לקח

קלאפ מיר נישט אראפ

טוב פֿרשט ווייז; זוהר ווייז רטז ע"ב), און דאס איז אים געווען די גרעסטע שמחה.

זעהט מען פון דעם אז די גרעסטע שמחה איז ווען מען איז זוכה חתונה צו האבן, פארקערט אויך, עס איז נישטא נאך אזא צער ווי די צער פון א בחור אדער א מיידל, וואס דעמאלטס איז מען א 'פֿלג גוף', און מען איז נישט קיין גאנצע מענטש (זוהר וויקרא, ז ע"ב ועוד).

דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ב): דעם חז"ל (קידושין מט ע"ב): צען מאס רייד איז אראפגעקומען אויף דער וועלט, ניין דערפון האבן גענומען די פֿרויען, און איין מאס האט די גאנצע וועלט גענומען; דאס הייסט, דער מאן האט נאר איין מאס שיחה, און די פֿרוי האט ניין מאס. וועגן דעם - איז דער הייליגער רבי מסביר - פאר מען האט חתונה האלט מען

קלאפ מיר נישט אַראַפּ

נאָך פֿאַרן שְׁלִימוֹת, און ווען מָען האָט חֲתוּנָה באַקומט
מָען אַ שְׁלִימוֹת אַינעם דיבור.

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
רס"ה): אויבן אין הימל זענען די מאַן און ווייב איין
נשְׁמָה, און ווען זיי קומען אַראַפּ אויף דער וועלט,
קומט 'ער' אַראַפּ דורך איין פֿאַר עֲלֻטְעֶרן, און 'זי' דורך
אַ אַנדערע פֿאַר עֲלֻטְעֶרן, און אז זיי זאלן זיך צוריק
צוזאַם קומען דאָס איז די שְׁווער־סֻטע זאך, ווייל עס איז
דא אַסאַך קטרוגים, אזוי ווי עס איז געווען ביי 'קריעת
יַם סוּף', אָבער דאָך האָט דער אַייבֿער־שֵׁטער נאַכ־דעם
געהאַלפֿן לַמַּעַלָּה מִדֶּרֶךְ הַטֵּבַע, אזוי איז אויף ביי אַ
שִׁדוּךְ, אזוי ווי חז"ל זאָגן (עיין סוּטָה ב ע"א): קִשָּׁה זוּגוּ
שֶׁל אָדָם פִּקְרִיעַת יַם סוּף; וועגן דעם איז דאָס דער
גרעס־טער שְׂמֻחָה.

קלאפ מיר נישט אראפ

דאס זאגט מען ביי די שבע ברכות: 'שמח תשמח רעים האהובים, כשמחך יצירך בגן עדן מקדם'; מען בעט דעם אייבערשטן אז די מאן און ווייב, וואס ווערן אנגערופן 'רעים האהובים', זאלן זיין אזוי פריילעך, אזוי ווי ווען זיי זענען געווען אין הימל, וואס דארטן זענען זיי געווען איין נשמה, זאלן זיי יעצט ווייטער זיין איין נשמה, און זיין מורא דיג פריילעך.

דערפאר דארף מען זעהן חתונה צו מאכן די קינדער וואס יונגער, וואס דאס איז דער לעזונג פאר אלע צרות, חז"ל זאגן (מנחות קי ע"א): הלומד תורה בטקרה זה הנושא אשה ואחר כך לומד תורה; ווער לערנט תורה מיט א ריינעם מח אן קיין עבירות? דער וואס האט חתונה געהאט; און מען זעהט טאקע אז במשך אלע דורות, פון בעל שם טוב הקדוש ביז אונזערע צייטן ביי אלע רבי'ס און רבנים האט מען מקפיד געווען צו חתונה מאכן די קינדער גאר יונג, דערפאר היינט ווען

קלאפ מיר נישט אראפ

עס גייט איבער אזאלעכע שווערע ביטערע נסיונות אויף
בחוורים און מיידלעך, איז די וויכטיגסטע זאך זיי חתונה
צו מאכן וואס יונגער, און אזוי ארום וועט מען זיי
קענען ראטעווען פון חטאת נעורים, און פון אלעם
ש'לעכטס, וואס דאס איז דער גרעסטער תיקון פון
'שוכבים', וואס קומען יעצט אריין.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז): א
מנהיג קען נאר זיין איינער וואס איז א רחמן, אזוי ווי
דער פסוק זאגט (ישעיה מט, י'): **פי מרחמים ינהגם**; און
דער עיקר רחמנות דארף מען האבן, צו ראטעווען
אידישע קינדער פון עוונות, ווייל לויט דאס גרויסקייט
פון די נשמה פון א איד, וואס איז א 'חלק אלוה ממעל'
- פביכול א שטיק באשעפער, און איינס מיטן
באשעפער, איז נישט שייף פאר אים קיין עבירות און
ער קען דאס גארנישט פארנעמען, קומט אויס, אז דער
עיקר דארף א מנהיג זעהן, רחמנות צו האבן און

קלאפ מיר נישט אראפ

ראטעווען די בני הנעורים, און מאכן שידוכים, און נאר אזוי הייסט ער א מנהיג.

אבער אז א מענטש איז זוכה און ער האט חתונה, האט ער שוין כאטש 'פת בסלו', כאטשיג דעמאלטס קען זיך אויך מאכן פראבלעמען, אבער דער זעלבער צדיק וואס האט דיר משדך געווען, און חתונה געמאכט, וועט דיר אויך אויסלערנען ווי אזוי מען לעבט וכו', אזוי ווי דוד המלך האט געזאגט פארן אייבערשטן (ברכות ד ע"א): בין איך דען נישט קיין חסיד? ! אלע מלכים שלאפן זיך גוט אויס ביז דריי שעה אין טאג אריין, און זיצן ארוםגענומען מיט גרויס פבוד וכו', ואני ידי מלכלכות בדם ובשפיר ובשליא, כדי לטהר אשה לבעלה וכו', די זעלבע זאך דער צדיק, וועט זיך מוסר נפש זיין, און זיך אראפלאזן און טוהן אלע פעולות שבעולם צו מאכן שלום בית, און אויסלערנען ווי אזוי צו פירן א שטוב, און לעבן א גוט ערליך לעבן.

קלאפ מיר נישט אראפ

ג.

ויהי אחרי הדברים האלה, ויאמר ליוסף הנה אביך חלה וגו' (בראשית מת, א), מען האט געזאגט פאר יוסף זאלסט וויסן אז דיין טאטע איז קראנק, זאגט רש"י: 'אחד מן המגידים' איינער פון די 'מגידים' האט דאס געזאגט פאר יוסף.

דער הייליגער תולדות יעקב יוסף (פרשת קדושים), ברענגט פון זיין הייליגן רבי'ן דער בעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, אז ער איז געווען זייער שארף קעגן די מגידים וואס זיי פלעגן זאגן דרשות, צו דערשרעקן און צופרעכן אידישע קינדער, און זיי שטארק אויס'מוסר'ן, דער בעל שם טוב הקדוש האט דאס נישט געקענט אויסהאלטן, און ער האט מיט דעם געטייטשט דעם פסוק (במדבר כא, ו): וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וכו', נאכדעם וואס די אידן האבן זיך

קלאפ מיר נישט אראפ

אפגערעדט אין מדבר, האט דער אייבערשטער געשיקט
ברענעדיגע שלענג, וואס זיי האבן געביסן דעם פאלק;
אז דאס איז מרמז אויף די מגידים, וואס זענען
ארוימגעפארן און זיי האבן געביסן אידן מיט זייערע
שווערע מוסר דרשות, וואס האט אנוועק געהרג'עט
אסאך אידן לידער.

דאס זאגט רש"י: 'אחד מן המגידים', ווייל וועלכער
איד וועט גיין זאגן פאר א צווייטן: דיין טאטע איז
קראנק! ווי אזוי קען א מענטש ארויסזאגן א שלעכט
ווארט פאר א צווייטן?! נאר זאגט אויף דעם רש"י:
אחד מן המגידים, אז די מגידים זיי האבן נישט קיין
מורא צו דערשרעקן מענטשן מיטן יום המיתה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח):
כאטשיג 'תוכחה' איז א גרויסע מצוה, אזוי ווי עס
שטייט אין פסוק (ויקרא יט, יז): הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ.

קלאפ מיר נישט אראפ

קען אבער נישט יעדער איינער זאגן 'תוכחה', ווייל אז מען זאגט פאר א צווייטן מוסר און תוכחה נישט אויף די ריכטיגע אופן, שניידט מען אים אפ פון זיין שורש, און מען איז ממש א רוצח, ווייל דער עיקר תוכחה דארף זיין אזוי ווי די תוכחה פון משה רבינו.

חז"ל זאגן (שבת פח): אז עס איז נישט געווען נאך אזא שמחה ווי דער טאג פון קבלת התורה, וואס איז געווען צוגעגליכן צו א חתונה (תענית כו ע"ב), און גלייך ביי קבלת התורה זענען די אידן דורכגעפאלן מיטן עגל, אזוי ווי די גמרא דרוקט זיך אויס (שם): עלובה פלה, מזנה בתוך חפתה, ווייל דאס איז די גרעסטע בזיון אז מען שטייט אונטער די חופה און די פלה אנטלויפט, [ליידער האב איך אמאל מיטגעהאלטן אזא זאך רחמנא לצלן, מען קען זיך נישט פארשטעלן די צער וואס דארט האט זיך אפגעטוהן וכו', ביידע עלטערן האבן געוויינט, און מען האט זיי געדארפט טרייסטן וכו'], די

קלאפ מיר נישט אראפ

זעלבֿע זאך איז געווען ביים חטא העגל, און ווען מ'שה רבינו איז אראפגעקומען און ער האט געזעהן אז זיי האבן געמאכט אן עגל, וואס איז דארט געווען די דריי הארבסטע עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, שפיכות דמים (פנחומא פי תשא, כ); וואלט דאך מ'שה רבינו געדארפט מאכן א רעש, און שרייען געוואלד! וואס האט איר דא געטוהן? ! ביז דערנוויל האט מ'שה רבינו גלייך געזאגט: 'עדיין חביבותא גבן', טייערע אידישע קינדער: דער באשעפער האט ענק נאך אלץ ליב! און ווי נאר די אידן האבן דאס געהערט האבן זיי אלע תשובה געטוהן פון גרויס ליבשאפט צום אייבערשטן.

דאס איז דער לימוד פונעם הייליגן רבי'ן, דערפאר האט דער הייליגער רבי אויסגערופן און אויסגעשריגן מיט א מורא'דיגן קול (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן עח): געוואלד זייט אייך נישט מייאש! אין שום יאוש בעולם פלל, עס איז נישטא אזא זאך ווי יאוש. און אפילו א

קלאפ מיר נישט אראפ

מענטש זאל האבן געטוהן וואס ער זאל האבן געטוהן,
קען ער אלץ צוריקומען צום בורא פל עולמים און ער
קען אלעס פארעכטן.

עס איז געווען א גרויסער ערליכער איד: רבי ישראל
קארדוונער זצ"ל [ער ליגט אין טבריה] האט ער געזאגט:
היינט אז דער הייליגער רבי האט שוין געזאגט אזא
דיבור: אין שום יאוש בעולם פלל. קען דער סמ"ך מ"ם
טאנצן פון דער ערד ביזן הימל, און פונעם הימל ביזן
ערד, עס וועט אים שוין גארנישט נוצן, ווייל מען הערט
נאך דעם קול אויף די גאנצע וועלט. ברוך השם יעצט
איז שוין איבער צוויי הונדערט יאר פונעם רבינ'ס
הסתלקות און דעם רוף פונעם הייליגן רבי'ן: אין שום
יאוש בעולם פלל, קיינער קען נישט - און טאר נישט -
מייאש זיין דעם צווייטן! הערט זיך אלץ שטערקער און
שטערקער.

קלאפ מיר נישט אראפ

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א):
אויף דעם וואס חז"ל זאגן (אבות ב, ד): **אל תדין את חברך
עד שתגיע למקומו**, זאלסט קיינמאל נישט דן זיין דיין
חבר, ביז דו וועסט נישט זיין אויף זיין פלאץ; און ווער
אויסער דעם אייבערשטן קען דען פארשטיין און זיין
אין יענעם פלאץ? ! אזוי ווי חז"ל זאגן (פסחים נד ע"ב):
איינס פון די זאכן וואס איז פארהוילן פון א מענטש, אז
ער ווייסט נישט וואס א צווייטער טראכט; דערפאר קען
נאר דער אייבערשטער דן זיין א מענטש, און דער
אייבערשטער איז א מוראדיגער רחמן, וועט ער אוודאי
דן זיין יעדער מענטש לכהן זכות.

אזוי אויף דער צדיק - פירט דער הייליגער רבי אויס -
וויבאלד ער איז אינגאנצן בטל צום באשעפער, ווייסט
ער אויף יעדנס פלאץ, און ער קען יעדן איינעם דן זיין
לכהן זכות, במילא קען ער מאכן ראש השנה.

קלאפ מיר נישט אראפ

דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (עײן חײ מוהר״ן סימן תג): 'גאר מיין זאך איז ראש השנה'; ווייל דער הייליגער רבי קען יעדן איינעם ון זיין לבף זכות, און ער האט דיבורים פאר יעדן איינעם, און ער איז יעדן מחזק און ער הייבט אויף יעדן איינעם, און ער ווייזט אז יעדער איינער איז א דיימאנט ביים באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן ו): אז יעדער איד איז א דיימאנט אינעם באשעפערס קרוין; אבער א דיימאנט ווען מען נעמט דאס ארויס פון דער ערד זעהט עס אויס ווי א שטיק בלאטע, און עס נעמט צייט ביז מען רייניגט דאס און מען פוצט דאס שיינ אויס, און דעמאלטס ווערט עס א שיינע דיימאנט וואס איז ווערד זייער אסאך געלט.

דערפאר האט דער בעל שם טוב הקדוש נישט ליב געהאט די מגידים, און ער האט אנגעזאגט אז מען זאל זיי נישט אריינלאזן, צו צוברעכן און אפערעקן די

קלאפ מיר נישט אראפ

פארזאגטע און פארפלאגטע אידן, און אזוי האט ער אויפגעשטעלט דעם 'דרף החסידות' וואס דאס איז געשטעלט נאר מקרב צו זיין אידן.

ד.

מען זעהט ווען יוסף הצדיק איז געקומען מיט זיינע צוויי קינדער: מנשה און אפרים, אז יעקב אבינו זאל זיי בענטשן, פאר ער גייט אוועק פון דער וועלט, האט יוסף הצדיק גענומען דעם בכור - מנשה, און געלייגט צו די רעכטע האנט פון יעקב אבינו און אפרים צו די לינקע האנט, ביז דערנוייל האט יעקב אבינו געבענטשט קודם מיט די רעכטע האנט אפרים און נאכדעם מיט די לינקע האנט מנשה, פאר יוסף הצדיק האט דאס ווי געטוהן, האט ער זיך אנגערופן: טאטע, נישט אזוי! מנשה איז דער בכור, און ער האט געוואלט אראפנעמען די האנט פון יעקב און דאס טוישן, האט זיך יעקב אבינו

קלאפ מיר נישט אראפ

אנגערופן און געזאגט: ידעתי בני ידעתי, איך ווייס מיין קינד וכו'.

וואס איז טאקע געווען דער וויכוח צווישן יעקב און יוסף?! נאר עס איז דא צוויי וועגן ביים דינען דעם אייבערשטן, עס איז דא א וועג, אז א מענטש זאל קודם ארבעטן אראפ צונעמען פון זיך דעם שלעכטס, און נאכדעם וועט ער טוהן גוטס, אזוי ווי דער נביא זאגט (רמיהו ד, ג): נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים, קודם זאלט עטץ גוט אויפאקערן, און נאכדעם וועט וואקסן גוטע תבואה; די זעלבע זאך דארף מען זעהן קודם אפצוטוהן די שלעכטס - 'סור מרע', און נאכדעם וועט מען קענען טוהן גוטס - 'עשה טוב', וואס דאס איז דער 'דרך המוסר'.

אבער אז א מענטש וועט ארבעטן אפצוטוהן זיין שלעכטס, וועט ער דארפן לעבן זיבעציג יאר, און נאך

קלאַפּ מיר נישט אַראָפּ

אַלעם וועט ער בלייבן מיט זיין שלעכטס, ווייל דער יצור
הרע איז שטערקער פון אים. וועגן דעם איז דא דער
וועג פון 'עשה טוב', מען זאל טוהן גוטס, און די
שלעכטס וועט ממילא אנוועק פאלן. וואס דאס איז דער
'דרך החסידות', מחזק צו זיין אידן, און זיי ווייזן אז זיי
זענען פול מיט גוטס, ממילא וועט פון זיי צוביסלעך
אנוועקפאלן די שלעכטס, אבער נישט מעורר זיין קיין
עבירות אויף אידן.

דאס איז געווען זייער וויכוח, יעקב אבינו האט
געהאלטן די שיטה פון 'עשה טוב', אז קודם זאל מען
טוהן אסאך גוטס, דערפאר האט ער קודם געבענטשט
אפריים, וואס אפריים איז א לשון פון פארמערן, אזוי ווי
דער פסוק זאגט (בראשית מא, נב): **כִּי הִפְרִנִי אֱלֹקִים בְּאָרֶץ
עֲנִי, דָּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר הָאֵט מִיר גַּעַמְעַרְט** (עײן לקוּט
מוהר״ן חלק א' סימן צז); דאס הייסט א מענטש דארף
שטענדיג פארמערן אריינצוכאפן וואס מער גוטס, און

קלאַפּ מיר נישט אַראַפּ

נישט קוקן אויף די שלעכטס, ממילא מיט די צייט וועט די סאך גוטס אים איבערדרייען, און דאס שלעכטס וועט זיך אפּטוהן פון אים.

אַבער יוסף הצדיק וואס ער איז דורכגעגאנגען די אלע שווערע און ביטערע נסיונות אין מצרים, ווען ער איז געווען אַ בחור, און מען האט אים צוגערעדט צו עבירות און ער איז דאס אלעס בייגעשטאנען, האט ער געהאלטן די שיטה פון 'סור מרע', אז מען דארף קודם אינגאנצן אפּלאזן די שלעכטס, אזוי ווי ער האט דאס באוויזן, וועגן דעם האט ער געוואלט אז יעקב זאל קודם בענטשן מנשה, וואס דאס איז אַ לשון פון פארגעסן אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מא, נא): **כִּי נִשְׁנִי אֱלֹקִים, דָּעַר אֲיִבְעַרְשָׁטְעֵר** האט מיר געמאכט פארגעסן (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' שם); וואס דאס גייט ארויף אויף דעם ענין פון 'סור מרע', קודם זאל מען מאכן פארגעסן דעם שלעכטס, אבער יעקב אבינו האט

קלאפ מיר נישט אַראַפּ

אַנדערש פֿאַרשטאַנען, אַז דער עיקר פֿון אַ איד, איז צו טוהן נאר גוטס, און טרעפֿן די גוטס ביי יעדן איינעם, און יעדן איינעם דן זיין לִבֿף זכות.

דער הייליגער רבי האט אַמאל געזאָגט פֿאַר איינעם (חיי מוהר"ן סימן תמוז): דו טוה אין אידישקייט, גוטס וועט בלייבן, און שלעכטס וועט ממילא אַראַפּ פֿאַלן.

וועגן דעם האט דער הייליגער רבי אַזוי אָנגעוואַרנט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפב): אַז אַ מענטש זאל שטענדיג זוכן ביי זיך דאס גוטס, און אַזוי ווי עס איז אַ עבירה פיינט צו האָבן אַ צווייטן, אַזוי איז אויף אַן עבירה זיך פיינט צו האָבן, און פֿונקט אַזוי ווי מען טאר נישט אַראַפֿקלאָפֿן אַ צווייטן, [בפֿרט אַ מלמד דאַרף זייער אַכטונג געבן נישט אַראַפּ צו קלאָפֿן אַ קינד], אַזוי אויף טאר מען זיך אַליין אויף נישט אַראַפֿקלאָפֿן.

קלאפ מיר נישט אראפ

ה.

דערפאר יעצט ווען עס קומט אריין די פערציג טעג פון 'שובבים', וואס אין די טעג איז א מורא'דיגע סגולה צו פארעכטן אלעס, דארף מען זעהן צו טוהן אסאך גוטס, חז"ל זאגן (אבות ו, ג): אין טוב אלא תורה. דערפאר אפילו א מענטש איז צומישט און מבולבל, און עס גייט אויף אים דורך פארשידענע שוועריקייטן, זאל ער אריינכאפן יעדן טאג און לערנען אביסל חומש רש"י מיטן תרגום, אזוי ארום וועט ער מעביר סדרה זיין יעדע וואך, וואס דאס איז א סגולה פאר א לאנגע געזונטע לעבן (עיין ברכות ח), אזוי אויף אריינכאפן משניות און גמרא, וואס די לימודים: מקרא משנה גמרא, איז די גרעסטע עשירות פאר א מענטש (עיין חגיגה יד ע"א), אזוי אויף אפילו אז א מענטש קען זיך נישט צאמנעמען און עס גייט אויף אים איבער צרות מיט יסורים, זאל ער דאך ארויסכאפן צו גיין דאווענען די דריי תפלות

קלאפ מיר נישט אראפ

שחרית מנחה מעריב מיט מגנן, אזוי פולט ער זיך
צוביסלעך אן מיט מער און מער גוטס.

ו.

מען דארף וויסן אז אויף יעדן איינעם גייט איבער
פארשידענע שווערעקייטן, און אז אלע צדיקים האבן
אויף אסאך מיטגעמאכט אין זייער לעבן, און עס איז זיי
נישט אנגעקומען אזוי גרינג.

מיין ברודער עליו השלום [הגאון המפורסם רבי
בנימין שיק, אב"ד טאקאי זכותו יגן עלינו], פלעגט
שטענדיג זאגן: מען דרוקט אן א שיעור מעשיות פון
צדיקים, אבער קיינער האט נאך נישט געדרוקט א ספר,
פון די דורכפעלער און צרות וואס זיי האבן געהאט אין
לעבן, און ווי רשעים האבן זיי גערודפ'ט, אזוי ווייט אז
עס זענען געווען צדיקים וואס מען האט זיי אריין
געזעצט אין תפיסה, אבער אין די ספרים שטייט נאר די

קלאפ מיר נישט אראפ

מופתים וואס זיי האבן באוויזן וכו', אבער באַמַת האבן אלע צדיקים מיטגעמאכט שווערע רדיפות און אנדערע פארשידענע שווערעקייטן.

דער הייליגער בעל אריה דבי עילאה זכותו יגן עלינו, [ער איז געווען זייער גרויס, מען זאגט אויף אים נפלאות, מענטשן פארציילן פארשידענע מופתים וואס זיי האבן גע'פועל'ט, אפילו ביי זיין ציון, ער ליגט אין בריגל,] איז געווען אן איידעם ביים הייליגן ישמח משה זכותו יגן עלינו, אבער קודם איז ער געווען אן איידעם ביי א גביר, און ער איז געזעצן און געלערנט, און זיין ווייב האט געהאט א סטאר, ווייל זי איז געווען א גביר'ס טאכטער, און זי האט גוט פארשטאנען צו ביזנעס, איינמאל איז אריין געקומען א גוי'טע און איינגעקויפט דארטן סחורה, און ווען עס איז געקומען צו באצאלן, האט זי נאר געהאט גרויס געלט, און זיין ווייב האט נישט געהאט צו געבן רעשט [טשענדזש],

קלאפ מיר נישט אראפ

האט זי געבעטן איר מאן: זיי מוחל, געב אכטונג אויפן געשעפט, איך גיי אריבער צום שכן'ס געשעפט דאס אויפצוטוישן, איז ער ווייטער געזיצן און געלערנט דארט, פלוצלינג באמערקט ער רחמנא לצלן, אז אן ערלית איז אין שטוב, איז ער גלייך ארויסגעטאנצן פון פענצטער, [ווייל 'איסור יחוד' איז זייער זייער א הארבע זאך, און עס איז דא וואס זאגן אפילו אז דאס איז א 'איסור דאורייתא'], ווען זי קומט צוריק, זעהט זי אז די גוי'טע דרייט זיך ארום און באטראכט די סחורה, פֿרעגט זי: וואו איז מיין מאן דער בטלן?! ווייזט איר די ערלית אז ער איז אינדרויסן, האט זי זיך גענומען שרייען אויף אים: האסט מיר דאך מפקיר געווען דאס גאנצע פארמעגן! זי וואלט געקענט צוזאם נעמען אלע סחורות וכו', און נעלם ווערן! און זי האט געזאגט אז זי וויל זיך גטן, זי דארף אים נישט האבן, און אזוי איז טאקע געווען, זי האט זיך פון אים גע'גט רחמנא לצלן.

קלאפ מיר נישט אראפ

דער הייליגער ישמח משה זכותו יגן עלינו האט געהאט גאר א געראטענע טאכטער, א בת יחידה, האט ער אים געוואלט נעמען פאר אן איידעם, אבער די רעבעצין האט נישט געוואלט, זי האט גע'טענה'ט: מיין בת יחידה זאל נעמען א גרוש?! אבער די טאכטער האט געזאגט: מאמע! דאס איז מיין זיווג. און וויבאלד די טאכטער האט זיך איין גע'עקשנ'ט איז געווארן די שידוך, און זיי האבן חתונה געהאט, און ער איז געווארן א איידעם ביים הייליגן ישמח משה זכותו יגן עלינו, דעמאלטס איז נתגלה געווארן זיין גרויסקייט.

אבער ווי דער שטייגער פון מיידלעך האט מען איר געטשעפעט: דו האסט גענומען א גרוש! פלעגט זי זאגן און פארציילן די מעשה: דער סדר פונעם ים איז אז עס גייט אלץ צום ברעג, און נאכדעם גייט דאס צוריק, אין ים איז דא דיימאנטן שטיינער, וואס עס קומט פון אונטן ארויף, און דער ים ווארפט דאס ארויס.

קלאפ מיר נישט אראפ

נייהי היום, איז דורכגעגאנגען א גוי, זעהט ער דארט ליגן באנדלעך, האט ער זיך זייער געפריידט צו דער מציאה: דער ים האט אים ארויסגעווארפן באנדלעך. ער קלויבט דאס צוזאם, ער גייט אהיים, און ער שטעלט צו קאכן די באנדלעך, אבער עס קאכט זיך נישט אפ, ער פרוהבירט דאס צו קייען, און עס גייט נישט, גייט ער אריין צום שכן א איד, און באקלאגט זיך: דער ים האט מיר ארויסגעווארפן באנדלעך, אבער עס קאכט זיך נישט אפ. זאגט אים דער איד: וואס דארפסטו דאס האבן, געב דאס פאר מיר, און איך וועל דיר געבן אנשטאטס דעם בעסערע באנדלעך, וואס דאס וועסטו קענען אפקאכן און קענען עסן, ער האט אזוי געטוהן און דער איד איז געגאנגען און פארקויפט די טייערע שטיינער און איז געווארן א גרויסער עושר. פלעגט זי אויספירן און זיך בארימען: וואס אן אנדערער האט

קלאפ מיר נישט אראפ

אָוועק געוואַרפֿן, דאָס האָב איך געכאַפֿט. וואָס דאָס איז געווען דער הייליגער אַרִיָה דְבִי עִילָאָה זְכוּתוֹ יִגַן עַלִינוּ.

זעהט מען פון דעם אז יעדער איינער האט געהאט זיינע דורכפֿעלער, און זיינע שווערע נסיונות אין לעבן, און וויפיל מענטשן האבן נאך יעצט ליידער זייערע דורכפֿעלער און נסיונות, וועגן דעם איז נישט קיין חכמה צו גיסן זאלץ אויף יענעמס וואונדן, און יענעם אראפ ווארפֿן, פארקערט די חכמה איז אויפצוהייבן אַ מענטש.

אין די צייטן פונעם הייליגן רבי'ן איז געווען אַ גרויסער מענטש, ער האט געהייסן: רבי יצחק לייב, ער האט זיך באנוצט מיט 'קבלה מעשיות', וואס דער אר"י הקדוש זאגט: אז מען טאר זיך נישט באנוצן מיט דעם חלילה, און מען קען באקומען דערפאר שווערע

קלאפ מיר נישט אראפ

עונשים. און ער האט באוויזן דורכדעם אותות
ומופתים.

איז געווען א גרויסער צדיק וואס ער האט געהייסן
זיינע חסידים: מען זאל אים נעמען און איבער לייגן אין
בית המדרש אויפן בימה, מאכן א 'משפנתא', און געבן
מלקות ברבים, מען האט טאקע אזוי געטוהן, און מען
האט אים דורכדעם צוגענומען אלע זיינע מדריגות,
[ווייל זוכה זיין זיך צו קענען משתמש זיין מיט קבלה
מעשיות דארף מען זיין א מורא'דיגער בעל מדריגה,
בפרט אז ער האט דורכדעם געהאלפן עקרות, און
קראנקע זענען געזונט געווארן וכו', און פלוצלונג האט
מען אים דאס אלעס צוגענומען,] איז ער אריין געפאלן
אין א 'מרה שחורה', ער האט זיך פארשלאסן אין שטוב
וכו', איז די משפחה געגאנגען מזכיר זיין זייער
פראבלעם צו אסאך צדיקים, אבער קיינער האט אים
נישט געקענט העלפן, זיי האבן געזאגט: דאס איז א

קלאפ מיר נישט אראפ

הקפדה פון א צדיק, וואס דאס איז אזוי ווי א בייס פון א
שלאנג - 'חויא דרבנן', וואס מען קען דאס נישט היילן.

אזוי ווי דעמאלטס איז דעם הייליגן רביניס נאמען
נתפרסם געווארן, האט זיך די משפחה מיישב געווען,
אז מען וועט אים ברענגען צום הייליגן רבי'ן, ווען ער
איז אריינגעקומען צום הייליגן רבי'ן און ער האט אלעס
פארציילט, האט דער הייליגער רבי זיך אנגערופן און
געזאגט, די ווערטער: איז דען א קונץ א איד אראפ צו
ווארפן?! א קונץ איז, א איד אויפצוהייבן! און דער
הייליגער רבי האט זיך מיט אים פארשלאסן, און ער
האט אים צוריק געגעבן אלע מדריגות בקדושה; און ער
איז געווארן מקורב צום הייליגן רבי'ן, און ער איז
אנגעקומען צו אזאלעכע מדריגות, אז ווען דער
הייליגער רבי האט געזאגט תורה, האט ער זיך
געדארפט פארמאכן די אויערן, ווייל ביי א יעדע ווארט

קלאפ מיר נישט אראפ

פון הייליגן רבי'ן האט ער געשפירט מממש ווי ער גייט אויס.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן (חיי מוהר"ן סימן שעא): ווען איך זאל אים זאגן העלפט פון די שיחות וואס איך האב דיר געזאגט, וואלט ער פארברענט זיך מיט די גאנצע וועלט. ווייל ער האט געהאט א מורא'דיגע געפיל אינעם הייליגן רבי'ן.

אמאל איז ער מיט רבי נתן זכותו יגן עלינו און נאך פון אונזערע לייט געפארן אויפן וואגן צוזאמען מיטן הייליגן רבי'ן, אינמיטן וועג געט זיך דער הייליגער רבי א טרייסל, און פֿרעגט: ווער האט געזעהן?! קיינער האט גארנישט געזעהן, נאר רבי יצחק לייב רופט זיך אן: איך האב געזעהן, האט דער הייליגער רבי געוויזן ער זאל זיין שטיל.

קלאפ מיר נישט אראפ

אויף האט אמאל פאסירט אז דער הייליגער רבי איז געפארן אויפן וועג אינמיטן וואלד, און ער האט געדארפט א מקוה, איז רבי יצחק לייב אראפ און געמאכט א רינג, און האט דארט אויפגעגראבן, און עס איז געווארן דארט א קוואל, און דער הייליגער רבי איז אראפ זיך טובלען דארט, און רבי יצחק לייב האט זיך אויף געוואלט טובלען, האט דער הייליגער רבי געזאגט: יצחק לייב, דו נישט.

דער הייליגער רבי נתן האט אים זייער מקנא געווען, אז ער האט זוכה געווען דורכ'ן הייליגן רבי'ן צו אזעלכע מדריות און השגות, האט רבי יצחק לייב אמאל געזאגט פאר רבי נתן, די ווערטער: גלייב מיר, אז אלע מיינע השגות און מדריות, וואס דער הייליגער רבי האט מיר צוריק געגעבן בקדושה, קומט נישט צו, צו דינע דיבורים; ווייל צו העלפן א בעל בחירה איז מער פון אלע השגות מיט אלע מדריות וכו'.

קלאפ מיר נישט אראפ

ווער עס לערנט לקויטי הלכות זעהט ער ווי אלע
ווערטער פון הייליגן רבי נתן איז נאר התחזקות, מחיה
זיין און מחזק זיין יעדן איד, ווייל דאס איז דער שליסל
וואס מיר האבן מקבל געווען פון הייליגן רבי'ן, נאר
מחזק זיין איינער דעם אנדערן.

און דאס איז די גרעסטע צדקה, מחזק זיין א צווייטן
איד, און אפילו איך אליין בין צופראכן, אפער דורכדעם
וואס איך בין מחזק א צווייטן, וועט עס מיר אויך מחזק
זיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקויטי מוהר"ן חלק א'
סימן ק"ו): כְּדִי אֶז אֶמְעַנְטֶשׁ זָאל זיך אליין קענען מחזק
זיין און ארויסגיין פון זיינע פראבלעמען, און קומען צו
גדלות המוחין, איז די עצה, ער זאל מחזק זיין אן
אנדערן. אויך זאגט דער הייליגער רבי (לקויטי מוהר"ן חלק
א' סימן קפ"ד): ווען א מענטש רעדט מיט אנדערע, קומען
די ווערטער צוריק צו זיך, און אפילו יענער וועט נישט

קלאפ מיר נישט אראפ

אָננעמען די ווערטער, וועט דאס אָבער אים אַליין מַחזק זיין.

דערפֿאר יעצט אין די טעג פֿון 'שױבֿבֿים', איז דער גרעסטער תיקון מקרב צו זיין נאָך אַיִדן צום אייבערשטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יד): אויפֿן פֿסיק (רמיהו טו, יט): אַם תּוֹצִיאַ יָקָר מְזוּלָל. וואס דאס גייט אַרויף, אַז מען זאל מקרב זיין אַיִדן צום אייבערשטן (בבא מציעא פה ע"א), אַז די אותיות יק"ר איז די זעלבע אותיות ווי קר"י, ווייל דאס איז דער גרעסטער תיקון אויף 'פֿגם הַבְּרִית', מקרב צו זיין אַנדערע אַיִדן.

דער בורא פֿל עולמים זאל העלפֿן, אַז מיר זאלן אָנהייבן צו לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספֿר מיט אַ מוֹרָא'דיגע התמדה, און מען דאַרף אַזויפֿיל לערנען לקוטי מוהר"ן ביז עס זאל ליגן אין די בלוט, אַז מען

קלאפ מיר נישט אראפ

זאל אויפֿשניידן א אדער, זאל נישט קומען קיין בלוט נאר עס זאל קומען לקוטי מוהר"ן. און דאס זאל אים זיין אזוי ווי די 'אורים ותומים', און אזוי אויף זאל מען לערנען אזויפיל לקוטי הלכות, ביז מען זאל שוין האבן אזויפיל התחזקות, אז מען זאל נאך קענען איבערגיסן פאר יענעם אויף התחזקות, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ד, א): איזהו מכוֹבד? המְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת; דאס הייסט, אז א מענטש האט אזויפיל חיזוק און כבוד, אז ער דארף שוין נישט אז מען זאל אים מְכַבֵּד זיין, נאר פונקט פארקערט, ער וועט געבן כבוד פאר יעדן איינעם, ווייל ביי אים גיסט זיך שוין איבער די כבוד, וועגן דעם אז א מענטש איז יעדן מְכַבֵּד און מחזק, דאס איז די גרעסטע כבוד.

קלאַפּ מייר נישט אַראַפּ

דער אייבערשטער זאל העלפֿן, אז מייר זאלן זוכה
זיין קומען צו דעם.

~תּם וּנְשָׁלֵם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~

מִפְתַּח שְׁמוֹת אַנְשִׁים וְסִפְרִים

א

אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ
מִטְשָׁעֵרִין
עֲמוּד..... 374

אַרְ"י הַקְּדוֹשׁ זִי"ע
עֲמוּד..... 7
עֲמוּד..... 47
עֲמוּד..... 200
עֲמוּד..... 221
עֲמוּד..... 222
עֲמוּד..... 298
עֲמוּד..... 318
עֲמוּד..... 443

אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ
זִי"ע
עֲמוּד..... 53

אוֹר הַגְּנוּז
עֲמוּד..... 39

אַגְרָא דְּפָרְקָא
עֲמוּד..... 32

הַרְבֵּי רַבֵּי אֶלִימֶלֶךְ
מְלִיזְעַנְסְקָ זִי"ע
עֲמוּד..... 18
עֲמוּד..... 91

רַבֵּי אֵיִיזִיקֶל קַאלוֹבֶעַר
זִי"ע
עֲמוּד..... 371

רַבֵּי אִיסָר זְלָמָן
מַעֲלָצֶעַר זִי"ע
עֲמוּד..... 289

רַבֵּי אֶהֱרֹן רֶאטָה זִי"ע
עֲמוּד..... 354

אַנְשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם
עֲמוּד..... 290

אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ
עֲמוּד..... 134
עֲמוּד..... 159
עֲמוּד..... 384

ב מפתח שמות אנשים וספרים

בְּאֵר הַיֵּטֵב
 עמוד 200.....

רַבִּי בְּנִימִין שִׁיק אֲב"ד
 טָאקאי זי"ע
 עמוד 438.....

בְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ
 זי"ע

עמוד 39.....

עמוד 80.....

עמוד 181.....

עמוד 198.....

עמוד 258.....

עמוד 259.....

עמוד 323.....

עמוד 335.....

עמוד 353.....

עמוד 359.....

עמוד 425.....

בְּאֵר מֵיִם חַיִּים זי"ע

עמוד 249.....

עמוד 351.....

אֲדָל בַּת הַבַּעַשׁ"ט זי"ע

עמוד 188.....

עמוד 359.....

ר' אַבִּיגְדוֹר חַתָּן הַגָּאוֹן

רַבִּי אֶלְטֵר מְפוּיָלָן

עמוד 112.....

אֶחָד מֵאַנְ"שׁ מְאוּמָאן

עמוד 274.....

רַבִּי אֶלְטֵר בְּנֵצִיוֹן ז"ל

עמוד 76.....

רַבִּי אֵלִיהוּ רָאטָה ז"ל

עמוד 234.....

אַרְיֵה דְבֵי עֵילָאָה זי"ע

עמוד 439.....

רַבִּי אֶלְעָזָר מְלִיזְעַנְסְק

זי"ע

עמוד 19.....

רְבִי דָּוִד אַבְ"ד קֶאֱרֵלִין
זי"ע

עמוד 243.....

רְבִי דָּוִד צְבִי מֵאַנ"ש
עמוד 100.....

הִיְהוּדִי בְּמִדְרַגַת רְבִי
עֲקִיבָא
עמוד 266.....

הִיְהוּדִי שְׁעֵשָׂה סִיּוּם
הַגְּדוּל
עמוד 263.....

הַלְמָדוֹן וְהַחֲרִיף
שְׁהַתְנַגֵּד עַל בַּעַש"ט
זי"ע
עמוד 259.....

הַמְשׁוּלַח מִיִּשְׁבֵּת
נְעוּוֹאֲרָדִיק
עמוד 243.....

בְּעֲלֵי מוֹסֵר

עמוד 64.....

רְבִי בְּרוּךְ אֶפְרַיִם ז"ל
מַחְבֵּר סֵפֶר "בְּאֵבִי
הַנְּחַל"
עמוד 385.....

בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר
עמוד 269.....
עמוד 275.....

בַּעַל הַתְּנַיָּא זי"ע
עמוד 4.....
עמוד 143.....
עמוד 158.....
עמוד 335.....

גְּלִית הַפְּלִישְׁתִּי
עמוד 170.....

גֵּר צָדֵק
עמוד 394.....

מִפְתַּח שְׁמוֹת אֲנָשִׁים וְסִפְרִים

רְבִי חַיִּים בְּנֵימִין בְּרֵאד
ז"ל

עֲמוּד.....300

רְבִי חַיִּים ווִיטאַל זי"ע

עֲמוּד.....131

עֲמוּד.....222

חֲסִיד בְּרֵסְלָב

עֲמוּד.....122

עֲמוּד.....152

עֲמוּד.....330

חֶפֶץ חַיִּים זי"ע

עֲמוּד.....205

עֲמוּד.....244

חֲתָם סוֹפֵר זי"ע

עֲמוּד.....13

רְבִי יוֹסֵף יצחק

מְלִיבַאוויטש זי"ע

עֲמוּד.....215

אֲב"ד וואוידעסלָאוּ
זי"ע

עֲמוּד.....242

עֲמוּד.....383

רְבִי זְעֵלִיג רְאוּבֵן

בְּעֲנָגִיס זי"ע

עֲמוּד.....288

חֲזוֹן אִישׁ זי"ע

עֲמוּד.....285

חִידוּשֵׁי הַרִי"ם זי"ע

עֲמוּד.....229

רְבִי חַיִּים צֶאנְזֶער זי"ע

עֲמוּד.....239

חִיד"א זי"ע

עֲמוּד.....230, 225

חֲכָמֵי בְּרֵאד

עֲמוּד.....237

מפתח שמות אנשים וספרים

ה

רבי יוסף שמואל
מפראנקפורט זי"ע
עמוד 148.....

ישמח ישראל
האדמו"ר מאלפסנדר
זי"ע
עמוד 112.....

רבי יצחק לייב תלמוד
רבנו זי"ע
עמוד 443.....
עמוד 446.....
עמוד 447.....

פוס הישועות
עמוד 148.....

פתבי אר"י ז"ל
עמוד 39.....

רבי לוי יצחק
מבארדיטשוב זי"ע
עמוד 18.....

רבי ישעיה מאלעסק
זי"ע
עמוד 440.....

רבי יעקב קאפל זי"ע
עמוד 353.....

רבי יעקב גאלינסקי
שליט"א
עמוד 302.....
עמוד 303.....

רבי ישכר דב מפעלז
זי"ע
עמוד 6.....

רבי ישראל קארדונוער
זצ"ל
עמוד 76.....
עמוד 429.....

ישמח משה זי"ע
עמוד 439.....

מפתח שמות אנשים וספרים |

המגיד הגדול	
ממעזריטש זי"ע	
4.....	עמוד
34.....	עמוד
198.....	עמוד
335.....	עמוד
395.....	עמוד

מגיד אחד	
107.....	עמוד

רבי מנחם מענדל	
מרימענאו זי"ע	
213.....	עמוד

רבי מנחם מענדל	
מוויטעפסק זי"ע	
251.....	עמוד

המנחת אלעזר	
ממונקאטש זי"ע	
319.....	עמוד

19.....	עמוד
33.....	עמוד
221.....	עמוד
395.....	עמוד

ליקוטי אמרים	
158.....	עמוד

רבי מאיר שפירא זצ"ל	
14.....	עמוד
384.....	עמוד

מהר"ל מפראג זי"ע	
185.....	עמוד

רבי מיכל (בן רבי יצחק	
בן מוהרנ"ת)	
146.....	עמוד

מהרש"א זי"ע	
197.....	עמוד

נְעֻמָּה שָׂרָה ע"ה אֵם
מוֹהֲרֵנ"ת זי"ע
עמוד 218.....

רַבִּי נִפְתָּלִי תַלְמוּד רַבִּינוּ
זי"ע
עמוד 382.....

רַבִּי נֶתַן בֶּן רַבִּי יְהוּדָה
זצ"ל תַלְמוּד רַבִּי נֶתַן
זי"ע
עמוד 385.....

אֲדָמוֹר מְסֵאֲטָמָא
זי"ע
עמוד 227.....
עמוד 349.....

סֵפֶר יִצְיָרָה
עמוד 139.....

סִיפּוּרִים מֵאַנ"ש
עמוד 330.....
עמוד 351.....

מְלַבֵּי"ם זי"ע
עמוד 12.....

מְסוּרַת הַשֵּׁס
עמוד 148.....

רַבִּי מֹשֶׁה מֵאַנְטִיפּוֹרִי
ז"ל
עמוד 17.....

אַב"ד נֵאֲסוּיֵד זי"ע
עמוד 227.....

נוּעַם אֶלִימֶלֶךְ
עמוד 278.....

רַבִּי נַחֲמָן מְטוּלֶטְשִׁין
זי"ע
עמוד 153.....

רַבִּי נַחֲמָן אַב"ד
טְשֶׁעְרִין זי"ע
עמוד 374.....

ח מפתח שמות אנשים וספרים

קב הישר
עמוד.....60

אדמו"ר מרוזין זי"ע
עמוד.....154

רמב"ם זי"ע
עמוד.....311
עמוד.....398

הרב הקדוש מראפשיץ
זי"ע
עמוד.....188

השר שלום מפעלז זי"ע
עמוד.....49
עמוד.....114

רבי שמואל שאטין
זי"ע
עמוד.....148

ספר החיים אחי
מהר"ל מפראג
עמוד.....234

פני יהושע זי"ע
עמוד.....198

הרב הקדוש מצאנז
זי"ע
עמוד.....312

רבי צבי בן הבעל שם
טוב זי"ע
עמוד.....359

הצמח צדק
מליבאוויטש זי"ע
עמוד.....384

גאב"ד צעלים זי"ע
עמוד.....349

צדיק גדול
עמוד.....444

שְׁעָרֵי אוֹרָה
 עֲמוּד..... 138

תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף
 זִי"ע
 עֲמוּד..... 425

תְּלַמִּידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב
 זִי"ע
 עֲמוּד..... 323

תְּלַמִּידֵי חֲתָם סוֹפֵר
 זִי"ע
 עֲמוּד..... 15

רַבִּי שְׁלֹמֹה קָע
 זְעוּוֹלְעֵר זִי"ע
 עֲמוּד..... 186
 עֲמוּד..... 234

רַבִּי שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר
 מְלִיבַאוּיֵטֶשׁ זִי"ע
 עֲמוּד..... 215

הַרְבֵּ שֵׁ"ךְ זצ"ל
 עֲמוּד..... 303

שְׁל"ה הַקְּדוּשׁ
 עֲמוּד..... 326

שְׁמַעוֹן הַחֲזָן
 בְּטִשְׁעֵרְנָאוּוִיץ
 עֲמוּד..... 352

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

איר קענט יעצט האבן די זעלשענע זכות צו מקרב זיין אידן לאבינו שבשמים
 אויף א גרינגע וועג, דורך מגדב זיין צו דרוקן א ספר אינעם "בית הדפוס".

צו ווייסט איר???

...אז דו וועסט קענען טוישן
 אידן זענען שוין צוריק
 געקומען צום איבערשטן
 דורך דעם רבי'נס ספרים
 (אשר בנה אדריש חלק א סתקב ב?)

...אז דעם רבי'נס ספרים
 זענען די איינציגסטע
 וואס פארשטייען דעם
 היינטיגן דור (אשר בנה
 באדיש חלק ג סתקב ש"ב)?

...אז די חשוב'סטע זאך
 ביים איבערשטן איז
 צו מקרב זיין אידן צום
 איבערשטן (ווער הקודש
 תשובה ק"ב)?

...אז ווען איינער מאכט
 אז א צווייטער איד זאל
 תשובה טוהן, איז אים דער
 איבערשטער מוחל זיין אלע
 זיינע עבירות (ווי משה'ן סיני תמ"ז)?

...אז יעדע דאלער וואס איר
 נעמט פארן בית הדפוס,
 זענט איר מקרב מיט דעם
 נאך א איד צום איבערשטן
 (אשר בנה אדריש חלק א סתקב ב?)

...אז דו וועסט קענען אידן זאגן
 ערות אויף נאר גרויסע ישועות
 למעלה מדרך הטבע וואס זיי
 האבן געזעהן דורך'ן מגדב זיין
 צו דרוקן "אשר בנה"?

...אז מור"א'ס שילד'א זאגט צו
 אז ווען עס וועט מגדב זיין צו דרוקן
 דעם ספר "אשר בנה", וועט זיך
 זעהן א גרויסע ישועה מיט וואס זיי
 דארף (אשר בנה אדריש חלק א סתקב ב?)

לאזט נישט ארויס די געוואלדיגע געלעגנהייט,
 רופט שוין אריין אין אפיס, מיט א שיינע נדבה, און האט דעם גרויסן זכות צו מקרב זיין
 אידן צום איבערשטן, און גלויביגטיג וועט איר אין דעם זכות געהאלפן ווערן מיט
 ישועות ורפואות, נחת פון קינדער, שידוכים, און נאך.

רופט שוין 3321-481-845

סוד ד' ליראיו ובריתו להודיעם קה שבוני יאחד יא

ומסגלה מאד גם לפרנסה ולהגלה
בכל הענינים במשמיות ובריתות
אשרי מי שיאמנם בקלי יום

תקון טרא ונסלה מאד מאד
לקליית התקאים
ודוא פגם הברית רחמנה ליאלו

ת'יקון ה'פ'ל'א?

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עליאה, אדוננו, מורנו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לרפוס על-ידי
הסיד' פרסלב
עיה"ק ורושלים תכב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ הקמה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו ונבנה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: פי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי יהודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם חוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו עלי יידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי חסיתי בך:
 ב אמרת ליהנה אדני אתה טובתי בל עליך:
 ג לקדושים אשר בארץ הקמה ואדירי כל חפצי
 ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיד
 נספיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי:
 ה יהנה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
 ו חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי:
 ז אברך את יהנה אשר יעצני אף לילות יסרוני
 כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד פי מימיני
 בל אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל כבודי אף
 בשרי ישפן לבטח: י כי לא תעזב נפשי לשאול
 לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח
 חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך
 נצח:

לֵב * לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׂוּי־פֶשַׁע פְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־י אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמֵי בְּשָׂאֲנִיתִי
 כָּל־חַיִּים: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יְדָךְ נִהַפְּךָ
 לְשִׁדְי בְּחַרְבֵּנִי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֵד | אֱלֹהִי לְעַת מְצֵא רַק לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים
 אֱלֹו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי
 רַגְלִי פִלַּט תְּסוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשֶׁפִּילֶךָ | וְאוֹרֶךְ
 בְּדַרְדָּר־זוֹ תִלְךָ אִיעֲצֶה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ |
 כְּסוּס כְּפָרָד אִין הַבַּיִן כְּמַתְגַּוְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהִי: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרִשָּׁע וְהַבּוֹטֵחַ
 בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שִׁמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צַדִּיקִים וְחַרְגִּינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא * לְמַנְעֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֶהוּ
 וְיַחֲיֶהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרְץ וְאֶל־תִּתְּנֶהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו:
 ד יְהוָה | יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דְּוִי כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַכֹּכֵבֶת
 בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפָּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מַתִּי יָמוּת
 וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֵאוֹת | שׂוּא יְדַבֵּר לְבוֹ

* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבֹּץ אֶזְנוֹן לוֹ יֵצֵא לַחֲנוּץ יְדִבֵּר: ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
 כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי | יַחֲשֹׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר־כְּלִיעַל
 יַעֲזֹב כּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם־אִישׁ
 שְׁלֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי כּוֹ אוֹכֵל לְחָמִי הַגְּדִיל עָלַי
 עָקַב: יא וְאַתָּה יְהוָה הַגִּנִּי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֵמָה לְחַם:
 יב כִּי־אֵת יְדַעְתִּי כִּי־תַפְצֵת בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אֵיבִי
 עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תַמְכֵּת בִּי וְתַעֲיִבֵנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: יד כָּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם
 וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְעֵה מִשְׁפִּיל לְבַנְי־קַרְח: ב כְּאֵיל תַּעֲרַג
 עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם כִּן נַפְשִׁי תַּעֲרַג אֵלַיךָ אֱלֹהִים:
 ג עֲמָמָה נַפְשִׁי | לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי מַתִּי אֲבֹא
 וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תַהֲ־לִי דַמְעָתִי לְחַם יוֹמָם
 וְלַיְלָה כַּאֲמַר אֱלֹהֵי כָּל־הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֵיךָ: ה אֱלֹהֵי
 אֲזַכְּרֶה | וְאֲשַׁפְּכֶה עָלַי | נַפְשִׁי כִּי אֶעֱבֹר | בְּסֶדֶךְ
 אֲדָדָם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
 הוֹנֵג: ו מִהַ־תִּשְׁתַּחֲוִּי | נַפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלֶי הוֹחֵלִי
 לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲוֹדֵנוּ יִשׁוּעוֹת פָּנִינוּ: ז אֱלֹהֵי עָלִי
 נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מִהַר מַצְעָר: ח תְּהוֹם־אֵל־תְּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל עֲנֻרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרִיךָ וְנִלְיִךָ עָלַי עֲבָרוּ:
 ט יוֹמָם | יַעֲזֹב יְהוָה | חַסְדּוֹ וְכִלְיָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אֲזַכְּרֶה | לְאֵל סִלְעֵי לְמָה

שִׁכַּחְתָּנִי לְמַחְקֵךְ אֱלֹהִי בְּלַחֲזֵי אוֹיֵב: * בְּרַעַח |
 בַּעֲצָמוֹתַי חֲרַפּוּנִי צוֹרְרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָּל־הַיּוֹם
 אֵינִי אֱלֹהִיד: * מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶהוּ | נַפְשִׁי וּמַה־תִּקְהַמִּי
 עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהִי:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח
 שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: * הַצִּילֵנִי
 מֵאוֹיְבֵי | אֱלֹהֵי מַמְתַּקוּמָמִי תִשְׁגַּבֵּנִי: * הַצִּילֵנִי
 מִפְּעָלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: * כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
 הִטְאֵתִי יְהוָה: * בְּלִי־עוֹן יִרְצוּן וַיְכַוְּנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאֵתִי וּרְאָה: * וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבֹאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחַן
 כָּל־בְּנֵי אֹן סְלָה: * יִשׁוּבוּ לְעָרְבֵי יְהוּמוֹ כַּפְּלָב
 וַיִּסְוְבוּ עִיר: * הִנֵּה | יִבְיַעוּן בְּפִיָּהֶם חֲרֻבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: * וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: * עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁגַּבֵּי: * אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: * אֶל־תִּהְרַגְם | פֶּן־יִשְׁפַּחוּ עָמִי
 הַנִּיעַמּוֹ בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּבּוֹ אֲדָנִי: * חֲפֹצֵת־
 פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלֹהֵי
 וּמִבְּחַשׁ יִסְפְּרוּ: * כָּל־הַבְּחֵמָה כָּל־הַפְּלֵה וְאֵינָמוּ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סְלָה:

טו וַיֵּשְׁבוּ לְעָרֵב יָהֲמוּ כַפָּלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הֲמָה
 זַנִּיעוֹן לֹאֲכַל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיְלִינּוּ: יז וְאַנִּי |
 אֲשִׁיר עֹדָה וְאַרְגֵּן לַבִּקְרָה חֲסֻדָּךְ כִּי-הָיִיתָ מְשֻׁנֵּב לִי
 וּמְנוּס בַּיּוֹם עַר-לִי: יח עֲזֵי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה כִּי-אֱלֹהִים
 מְשֻׁנְפֵי אֱלֹהֵי חֲסָדֶי:

עז א לַמְנַעַח עַל- יְדוּתוֹן לְאַסְף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי *
 אֶל-אֱלֹהִים וְאַעֲעֻקָה קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
 אֵלַי: ג בַּיּוֹם אֶרְתִּי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי יָדַי | לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוֹג מֵאַנְהָה הַנְּחָם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
 וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַפֵּף רוּחִי סֵלָה: ה אַחֲזֵת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמַיִם
 מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נִגְנִיתִי בְּלִילָה
 עַם-לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּתְּפֹשׂ רוּחִי: ח הֲלַעֲזוּלָמַיִם
 יוֹנָה | אֲדַנִּי וְלֹא-יִסֵּף לְרַעוֹת עוֹד: ט הָאֶפֶס לִנְעַח
 חֲסָדוֹ נָמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הַשְּׂכַח חַנוּת אֵל
 אִם-קִפִּץ בְּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה: יא וְאֲמַר חֲלוּתִי הֵיא
 שָׁנוֹת יָמַיִן עָלָיוֹן: יב אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי-יָהּ כִּי-אֲזַכְּרָה
 מִקֶּדֶם פִּלְאָדָּךְ: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָבְךָ מִי-אֵל גָּדוֹל
 בְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פִּלְאָ הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים
 עוֹדָךְ: טז גֹּאֲלֵת בְּזֹרַע עַמְּךָ בְּנֵי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֵלָה:
 יז רָאוּךְ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךְ מַיִם יַחֲלִילוּ אֵף יִרְגְּזוּ

* באמרוך אל אלהים תכוון המלווי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תהמות: ^{יח} זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים
 אף־חצציר יתהלכו: ^{יט} קול רעמד | בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: ^כ בים דרדך
 ושבידך במים רבים ועקבותיך לא נדעו:
^{כא} נחית כעאן עמד ביד־משה ואהרן:

צ * תפלה למשה איש־האלהים ארני מעון אתה
 היית לנו בדר ודר: ^ב בטרם | הרים ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד־עולם אתה אל:
 ג תשב אנוש עד־כא ותאמר שובו בני־אדם:
 ד פי אלף שנים בעיניך פיום אתמול פי יעבר
 ואשמורה בלילה: ^ה זרמתם שנה יהיו בפקר
 פחציר יחלף: ^ו בפקר יציץ וחלף לערב ימולל
 ז יבש: ^ז פי־כלינו באפך ובחמתך נבהלנו:
 ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ^ט פי
 כל־ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמז־הנה:
 י ימי־שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 שמונים שנה ורהבם עמל ואון פי־נו חיש ונעפה:
 יא מי־יודע עז אפך וכיראתך עברתך: ^{יב} למנות
 ימינו פן הודע ונבא לבב חכמה: ^{יג} שובה יהוה
 עד־מתי והנחם על־עבדיך: ^{יד} שפענו בפקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל־ימינו: ^{טו} שמחנו
 פימות עניתנו שנות ראינו רעה: ^{טז} יראה אל־
 עבדיך פעלך וחדרך על־בניהם: ^{יז} ויהי | נעם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ זַמְרוּ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נְפְלֹאוֹתָיו: ג הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב |
מִבְּקָשֵׁי יְהוָה: ד דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בַקְּשׁוֹ פָּנָיו
תַּמִּיד: ה זָכְרוּ נְפְלֹאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְּתוֹ
וּמִשְׁפָּטָיו-פְּיוֹ: ו זַרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחֵירוֹ: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאַלְפֵי
דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֵק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֵבֶל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהֵיוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶ:
יג וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הָנִיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיָחִי וּלְגַבִּי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רַעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלֵּם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לַעֲבֹד נִמְכַר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָפֶל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נַפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
כֹּא-דָבְרוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: כ שָׁלַח מַלְאָךְ
וַיִּתִּירָהוּ מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׂמוּ אֲדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמוֹשֵׁל בְּכָל-קַנְיָנוּ: כב לְאַסֵּר שָׂרָיו בְּנַפְשׁוֹ

וְזָמְנוּ יַחְפָּם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר
 בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפְרַר אֶת־עַמּוּ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמָהּ
 מִצְרַיִם: כה הִפְךָ לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוּ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדֵי־וֹ:
 כו שְׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אַהֲרֹן אֲשֶׁר בְּחָרָהּ־בוֹ: כז שְׁמוֹ־
 בָּם דְּבַר־י אֹתוֹתַי וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח
 הַשֶּׁף וַיִּהְיֶה־שֶׁף וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפְךָ אֶת־
 מִימֵיהֶם לָדָם וַיִּמַּת אֶת־דְּנָתָם: ל שְׂרִיץ אֲרָצָם
 אֶפְרָדָּעִים בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרֵב
 כְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אִשׁ
 לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיֵּךְ גִּפְנִים וְתֵאֱנַתָּם וַיִּשְׁפַּר עֵץ
 גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹא אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
 לו וַיֵּךְ כָּל־כְּבוֹד בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
 לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכַסֶּף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשַׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
 לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּעֲצָתָם כִּי־נִפְּל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם:
 לט פָּרַשׁ עֲנַן לְמִסְךָ וְאִשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
 וַיָּבֹא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח עוֹר
 וַיִּזְבּוּ מַיִם הִלְכוּ בְּעֵצוֹת נְהָר: מב כִּי־זָכַר אֶת־
 דְּבַר קַדְשׁוֹ אֶת־אֲבֹרָתָם עַבְדּוֹ: מג וַיּוֹצֵא עַמּוּ
 בְּשֵׁשׁוֹן בְּרָבָה אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
 גּוֹזִים וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מה בְּעֵבּוֹר | יִשְׁמְרוּ
 חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְעֲרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז * על־נהרות | בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם־בְּכִינוּ
 בְּזַכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: ב על־עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 כְּנֹרֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבְרֵי־שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שִׁמְחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִׁיר צִיּוֹן: ד אִיךָ נִשִּׁיר
 אֶת־שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכַר: ה אִם־אֶשְׁפָּחֵךְ
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁפָּח יְמִינִי: ו תִּדְבֹּק לְשׁוֹנֵי | לַחֲפֵי
 אִם־לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם־לֹא אֲעִלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שִׁמְחָתִי: ז זָכַר יְהוָה | לְבָנֵי אֲדוֹם אֵת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּהּ:
 ח בַּת־בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁשְׁלָם־לָךְ אֶת־
 גְּמוּלָךְ שֶׁגְּמַלְתָּ לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י שִׁיאֲחֹז וְנִפְץ אֶת־
 עַלְלִיךָ אֶל־הַסַּלַע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:
 ג הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:
 ד הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנּוּב:
 ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
 ו כָּל הַנְּשָׁמָה תִּחְלַל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו וגל יעקב ישמח ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהוה מעוֹזם בעת צָרָה: ויעֲזֹרם יהוה ויפְלֹטם ויפְלֹטם
 מרְשָׁעִים ויוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ: